

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Clare is a dazzling talent."
—Lori Foster, *New York Times* bestselling author

PAMELA CLARE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF THE *I-TEAM* SERIES

SOUL DEEP

An *I-Team After Hours* novella

RUH DERİNLİĞİ

tarafından

Pamela Clare

RUH DERİNLİĞİ

Pamela Clare tarafından yayınlandı, 2015

Kapak görselleri için krediler

Couple: PeopleImages.com

Manzara: Epic StockMedia/Depositphotos.com

Kapak tasarımı: Carrie Divine/Seductive Designs

Telif Hakkı © 2015 Pamela Clare Smashwords

Baskısı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formatta dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Kimseden bedavaya çalışması beklenmemelidir. Sanatı destekliyorsanız, yasadışı dosya paylaşımına katılmayın.

ISBN-10: 0990377113

ISBN-13: 978-0-9903771-1-5

DEDİKASYON

Bu kitap, insanın romantizm, aşk ve cinsel tutku arzusunun yaşla hiçbir ilgisi olmadığını bilen tüm kadınlara -ve erkeklere- adanmıştır.

TEŞEKKÜRLER

Bu hikayeyi yazmak Şu harika insanların sonsuz desteği olmasaydı çok daha zor olurdu: kız kardeşim Michelle White; küçük oğlum Benjamin Alexander; ve sevgili arkadaşlarım Jackie Turner, Shell Ryan ve Stéphanie Desprez. Dostluęunuz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Bu kitabı yazarken kendi kişisel kaybım ve kederim beni çok karanlık bir yere götürdüğünde tutunmama yardımcı olan Benjamin Gaibel'e de teşekkürler.

Danimarka'nın Sorø kentindeki Sorø Akademi'deki gençlik günlerimden sevgili arkadaşım Anette Stoltze ve kocası Erik Buhl'a beni evlerine kabul ettikleri ve Pjested'deki damızlık çiftlikleri-Stutteri Brandtbjerggård'daki yaşamı deneyimlememe izin verdikleri için özel teşekkürler ve bolca sevgi. Orada bir hafta geçirdiğimde, yıllardır hiç olmadığım kadar rahatlamıştım. Bir tayın doğumunu izlemek ve

Çiftliğin işleyişı asla unutamayacağım inanılmaz bir deneyimdi. Tusind tak!

BİRİNCİ BÖLÜM

28 Eylül

Janet Killeen Toyota Corolla'sının direksiyonunu kavradı, kar o kadar yoğun ve ağır yağıyordu ki otoyolun kenarını göremiyordu. Ön cam silecekleri buz ve karla kaplanmıştı, kauçuk bıçaklar artık cama temas etmiyordu. Buzları temizlemek için birazdan kenara çekmesi gerekecekti, tabii kenara çekebilmek için banketi görebilseydi.

Denver'dan ayrılmak bir hataydı.

Camını indirdi ve koltuğunda öne doğru eğildi, bu hareketle kalçasına ve leğen kemiğine saplanan keskin acıyı görmezden geldi. Dışarı uzanarak silecek lastiğinin alt kısmını kavradı. Bıçağı kaldırıp bir, iki, üç kez ön cama doğru indirdiğinde buzlu taneler yüzüne çarptı, soğuk neredeyse nefesini kesiyordu. Kalın buz ve kar kabuğu kırıldı.

Camı açtı, ısıtıcıyı bir kademe yükseltti.

Fırtına vurmadan önce dağ kasabası Scarlet Springs'e varmayı umarak bu sabah ilk iş şehirden ayrılmıştı. Aile tarafından işletilen bir pansiyon olan Forest Creek Inn'de bir haftalığına oda ayırtmıştı ve kavakları görmeyi, hatta belki de yeniden ata binmeyi dört gözle bekliyordu. Bu, kendine verdiği sözün bir parçasıydı, hayatta kalmasını ve rehabilitasyonun sona ermesini kutlamanın bir yoluydu.

New York'un kuzeyindeki Hudson Falls'ta büyüdüğünden beri sonbahar renklerini hep özlemişti ve bir insanın Colorado'da bunu bulabileceği tek yer, titrek kavakların döndüğü o kısa birkaç hafta boyunca dağlık bölgeydi. Bu onun yıllık ritüeli haline gelmişti, rozetini ve FBI özel ajanı olarak görevlerini bir kenara bırakıp kendini bıraktığı yılın tek zamanıydı.

Tahminciler Denver'da on beş santime kadar, dağlarda ise birkaç metreye kadar kar yağacağını tahmin etmişlerdi ama tahminciler Colorado'nun hava durumu hakkında ne zaman haklı çıkmışlardı ki? Geçen hafta kar yağacağını tahmin etmişlerdi ama Denver'a dolu ve huni bulutları yağmıştı. Elbette bu sefer haklı çıkmaları gerekiyordu.

Geri dönmeliydin.

Evet, artık bunun için çok geçti. Scarlet Springs'e ulaşması ya da otoyoldan ayrılıp fırtınanın dinmesini bekleyebileceği bir yer bulması gerekiyordu.

Hız göstergesine baktı. On MPH. Bu hızla giderse, arabadan inip koşsa oraya daha çabuk varırdı. Koşamaması dışında. Muhtemelen bir daha asla koşamayacaktı. Yürüyebildiği için şanslıydı.

Hayatta olduğun için şanslısın.

Geçtiğimiz Şubat ayında, Janet'in koruma ekibini yönettiği gazeteci Laura Nilsson'u hedef alan bir keskin nişancı kurşunu Janet'in sol kalçasını parçalamış ve eklemi kırmıştı. onu Pelvis, KESME onu Siyatik Sinir, ve ön taraftan çıkmadan önce vajinal kaslarına zarar verdi.

Doktorlar kalçasını değiştirmiş, pelvisini tekrar bir araya getirmek için plakalar kullanmış, kopan siniri yeniden bağlamış ve vajinasını dikmişlerdi ama vücudu asla eskisi gibi olmayacaktı.

Her gün 10K koştuğu ve hafta sonları kaya tırmanışı yaptığı günler geride kalmıştı. Yürüteç yerine bastonla yürümeyi öğrenmiş olsa da sol ayağı hala sürükleniyordu. Bir daha kayak yapıp yapamayacağını ya da ata binip binemeyeceğini bilmiyordu.

ata binebilecek, hatta seksten tekrar zevk alabilecekti. Her zaman hafife aldığı küçük şeyler artık zor geliyordu; market alışverişi yapmak, evi temiz tutmak, gece boyunca ağrısız bir uyku çekmek.

Ve sonra kabuslar vardı. Silah sesleri. Çıglıklar. Acı.

O tek kurşun sadece vücudunu parçalamakla kalmamıştı. Hayatında bir yol açmıştı. Çıktığı kayakçı Byron, rehabilitasyonun ikinci ayında ilişkisini bitirmişti. Byron değiştiğini ve hayatına devam etmesi gerektiğini söylemişti ama kız, Byron'ın hareket kabiliyetinin olmamasından rahatsız olduğunu ve seks hayatlarının olmasını beklemekten sabrının tükendiğini biliyordu. Ama hepsi bu değildi.

Bu küçük tatilden döndüğünde işine geri dönecekti ama vurulmadan önce sahip olduğu pozisyona değil. Onun yerine masa başı bir iş alacaktı. Koşamayan ya da silah tutma düşüncesini hazmedemeyen bir ajan, ofisten çıkamayan bir ajandı.

Bildiği hayat bir anda yok olmuştu ve onu özleyor, hatta onun için yas tutuyor, kimseyle paylaşmadığı gözyaşları döküyordu.

Küçük kız kardeşi Melodie bunu Janet'in FBI'dan ayrılması, bir koca bulması ve çok geç olmadan bir aile kurması gerektiğine dair bir işaret olarak görüyordu. Janet'in biyolojik saatinin çoktan dolmuş gibi görüldüğü gerçeğini bir kenara bırakırsak, bir mucize eseri hamile kalabilse bile, yaraları muhtemelen cinsel ilişkiyi ve hamileliği zorlaştıracaktı.

Janet ve Melodie çok farklı insanlardı. Melodie her zaman bir eş ve anne olmak istemişti, Janet ise her zaman bir süper kahraman olmak ve dünyayı kurtarmak istemişti. Janet bir koca ya da çocuk istemiyor değildi ama özel ajan olarak hayatı onlar olmadan da yeterince yoğun ve tatmin ediciydi. Ayrıca, koca bulmak bahçe mobilyası almaya benzemiyordu. Bir kadın doğru erkeği bulmak için yıllarını harcayabilir ama yine de onu bulamayabilirdi. Janet'in de erkek arkadaşları ve sevgilileri olmuştu ama Byron'dan sonra bir kadının tek başına daha iyi olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Kız kardeşi ne düşünürse düşünsün, Janet seçimlerinden pişmanlık duymuyordu; Laura'nın koruma ekibine gönüllü olarak katılma kararından bile. Laura'ya her zaman hayranlık duymuş ve onun hayatının kurtarılmasında bir rol oynadığı için gurur duymuştu.

Laura, o seksi SEAL sevgilisi Javier Corbray ile yeni evlenmişti. Onun, hayatı boyunca yaşadığı cehennemden çıkıp mutluluğa kavuştuğunu görmek Janet'in alabileceği en iyi ödüldü.

Uyum sağlayacak ve sevdiği şeyleri tekrar yapmanın bir yolunu bulacaktı. Bu yolculuğu tam da bu yüzden yapmıştı - hayatının bir kısmını kendine geri kazanmak için.

Sileceklerin üzerinde yeniden kar birikmeye başlamıştı, en fazla on metre önünde duran kamyonun arka lambaları zar zor görünüyordu. Janet camını bir kez daha indirdi, öne doğru eğildi, sonra silecek lastiğini kaptı ve cama vurarak kar ve buzu yerinden oynattı.

Şimdi daha da sert yağıyor gibiydi, rüzgâr karı doğrudan ön cama doğru sürüklüyordu. Önündeki sürücü nereye gittiğini nasıl görebiliyordu ki? Sürücü de onun gibi körü körüne bir başkasının arka farlarını mı takip ediyordu? Eğer öyleyse, öndeki kişiyi yönlendiren neydi?

Yoldan çıkması gerekiyordu. Burası ile Scarlet Springs arasında herhangi bir benzin istasyonu ya da küçük kasaba olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Hiç sanmıyordu. Bulabildiği tek yer

Kesin olarak bildiği yer Cimarron iftliği'ydi ama yerini bilse bile orada durmazdı. Çiftliğin sahibi Jack West yakışıklı olduğu kadar da pislik bir adamdı. Laura'nın koruma ekibinin bir parçası olarak çiftliğin güvenliğini sağlamak için oraya gittiğinde onunla pek de hoş olmayan bir diyalog yaşamıştı.

Topraklarımdaki her erkeği, kadını ve çocuğu tanırım. Killeen. Kimlik kontrolü yapmana ya da adamlarımın geçmişini araştırmaya ihtiyacım yok. Bayan Nilsson'ı korumak istemenizi anlıyorum. Ben de öyle. Ama burada her biri silah kullanmayı bilen 20 adamım var. Hepsi durumdan haberdar edildi. Laura benim çatım altında güvende. Bunu size garanti ederim. Şimdi ya içeri gelip bir şeyler yiyin ya da mülkümden defolup gidin.

O sadece işini yapmaya çalışıyordu ve West sanki bir izinsiz girenden başka bir şey değilmiş gibi ona arazisinden çıkmasını emretmişti. Çok öfkelenmişti.

Önündeki kırmızı arka lambalar yön değıştirdi. Otoyol lastiklerinin altından kaybolmuş gibi görünüyordu, araba dik bir setten aşağıya doğru yanlamasına kayarak mide bulandırıcı bir çıtırtıyla durdu.

Janet kendini direksiyonu ölümüne tutarken buldu, kalbi göğsünde çarpıyordu. Birkaç derin nefes aldı, adrenalini azaltmaya çalıştı.

Aferin, Killeen. Otoyoldan çıkmanın bir yolu da bu.

Yaralanmamıştı ve araba artık hareket etmiyordu - minnettar olmak için iki neden. Araç neredeyse kırk beş derecelik bir açıyla durmuştu, buruşmuş yolcu kapısına bir çit direği gibi görünen bir şey bastırıyordu.

Corolla'sını bir M1 Abrams tankıyla takas etmeden yola geri dönmesinin mümkün olmadığını biliyordu. Yardım çağırmak zorunda kalacaktı. Arabasındaki ve çitlerdeki hasarı saymazsak, çekici muhtemelen küçük bir servete mal olacaktı.

Tüm bunları aptal olmanın vergisi olarak düşünün.

Aracı kapattı, emniyet kemerini çıkardı ve eğilerek yerden çantasını aldı. Cep telefonunu çıkardı. Çekmiyordu. "Lanet olsun!"

Yola geri tırmanmaktan başka çaresi yoktu. Belki telsizi olan bir kamyoncu bulabilirdi.

onun adına yardım isteyebilirdi. Ya da belki onu Scarlet Springs'e götürmek isteyen biri çıkabilirdi.

Bastonunu eline aldı ve parkasının kapüşonunu yukarı çekti, dağların tepesinde araçlarından inip karda donarak ölen sürücülerden biri olmamaya kararlıydı. Kapıyı iterek açtı - aslında kaldırdı - sonra koltuğunda döndü ve arabadan karların içine doğru adım atmaya çalıştı. Ayakları kaydı ve düştü, içgüdüsel olarak kendini durdurmak için ellerini uzattı, bacakları arabanın altına kaydı. Kapı aşağıya doğru sallandı, neredeyse yüzüne çarpacaktı ki kapı onu yakaladı.

Kendini sabitlemek ve ağırlığını desteklemek için bastonunu kullanarak sürünerek dışarı çıktı ve tekrar ayağa kalktı, kapının yanından geçerek arkasından çarpmasına izin verdi. Sonra sete tırmanmaya başladı.

Otoyolla arasında yirmi metreden fazla mesafe olamazdı ama bir mil de olabilirdi. Geçen kış bunu zorlanmadan yapabilirdi, ama şimdi bir mücadeleleydi. Tekrar ve

Yine kaydı, yoğun çabasına rağmen sadece birkaç metre ilerleyebildi, kalçası ve uyluğu ağrıyordu, kar yüzünü ısırıyordu.

Swoosh!

Beyaz bir dalga yukarıdan aşağıya doğru kabararak onu geriye doğru savurdu ve kazandığı tüm zemini kaybetmesine neden oldu.

Colorado Ulaştırma Bakanlığı'na ait bir kar küreme aracından gelen kar.

Çok teşekkürler, CDOT.

İliklerine kadar üşümüştü, karı silkeledi, ayağa kalktı ve tekrar denedi, bu sefer bastonunu bir kenara bıraktı ve sol bacağını arkasından sürükleyerek yokuş yukarı sürünmeye çalıştı. Ama kar çok derindi ve çok geçmeden nefessiz kaldı ve fena halde üşüdü.

Eğer durmazsa, yakında hipotermik olacaktı.

Arabaya geri döndüğünde bitkin, donmuş ve acı içindeydi. Fırtına dinene kadar burada beklemek zorunda kalacaktı. Kar durduğunda, yoldan geçen sürücülere camdan el sallayacaktı. Biri onu görür ve yardım çağırırdı. Bu arada yanında bir battaniye, su, ibuprofen, Kindle'ı ve çikolata vardı.

badem kaplı. Forest Creek Inn değildi ama idare ederdi.

#

Jack West son saman balyasını Ford F-250 pikabının kasasına attı, soğuk burnunu ısıırıyordu, hava yeni kar kokusuyla tazeydi. Gece boyunca bir metre kar yağmıştı ve Ulusal Hava Durumu Servisi öğleden sonra dağlara daha fazla kar yağabileceğini söylüyordu. Kar taneleri yeniden uçuşmaya başlamadan önce yüksek otlaktaki sürüye saman götürmesi gerekiyordu.

Şafaktan beri çalışıyordu, çiftliğin ön kapısına giden yolu sürüyor ve sonra atlarla ilgileniyordu. Normalde bu işlerle oğlu Nate ilgilenirdi ama o, karısı Megan ve altı yaşındaki kızları Emily ile kar fırtınasının ortasında kanyona gitmek istemediği için Denver'daki aile evinde kalmıştı. Jack bu kararı desteklemişti. Sevdiklerinin hayatlarını riske atmaktan hoşlanmıyordu.

Çiftliğin ustabaşısı Chuck ahırdan çıktı. "Benim de gelmemi ister misin?"

Jack kaşlarını çattı. "Bu saçmalık için çok yaşlı olduğumu düşündüğünü söyleme şeklin bu mu?"

"Şaka mı yapıyorsun, patron?" Chuck güldü. "Gençlerin çoğundan daha iyi durumdasın."

"Eğer bu doğruysa, hepinizi kovmam gerekir." Jack sırttı, taksinin kapısını açtı ve sürücü koltuğuna tırmandı. "Kip'le şu işi hallettin mi? Onun hakkında kötü düşünmüyorum ama artık burada çalışmadığına göre yatakhaneenin anahtarlarının onda olmasını istemiyorum."

Jack'in adamı kovmaktan başka çaresi kalmamıştı. Kip Henderson büyük bir sığır yetiştiricisiydi, öküzler ve atlar konusunda yetenekliydi ama aynı zamanda şişenin de kölesiydi.

"Dün Luke'la Denver'a malzeme almaya gittiğimizde icabına baktım. Anahtarı masamın üzerinde."

Jack kapıyı kapattı, emniyet kemerini taktı. "Buna minnettarım."

Chuck kamyonu yer açmak için geri çekildi. "Döndüğünde görüşürüz."

Jack kontak anahtarını çevirdi, 385 beygir gücündeki motor kükreyerek çalıştı. Yoldan ana kapıya doğru ilerlerken bakışları

vadisi. Orduda geçirdiği zaman dışında tüm hayatını burada geçirmiş, bu dağ vadisini evi olarak gören üçüncü nesil olmuştu. Ailesi siyah Angus yetiştirerek ve çeyrek at yetiştirerek iyi iş çıkarmış, eyaletten büyük ölçüde kaybolan bir yaşam tarzına iyi kötü tutunmayı başarmıştı.

Jack kamyonetin ısıtıcısını açtı. Cimarron bir gecede donmuş beyaz bir manzaraya dönüşmüştü; altın titrek kavak şeritleri, koyu renkli herdem yeşil alanlar ve dağ yamaçlarına renk katan kırmızı kaya parçaları. Bu güzellik insanın nefesini kesmeye yetiyordu. Sonra güneş doğu ufkundaki bulutların arasından baktı ve karın üzerine pembe bir ışık göndererek onu parlattı.

Theresa, buna bayılacaksın.

Theresa'nın onun düşüncelerini duyup duymadığını Jack bilemiyordu ama onunla neredeyse kırk yıl evli kaldıktan sonra, hayatı deneyimlemek ve onunla paylaşmak istememek çok zordu. Theresa yedi yıl önce beyin anevrizmasından ölmüştü ve Jack onu özlemekten hiç vazgeçmemişti. Bir an içerde öğle yemeği hazırlarken, bir an sonra gitmişti.

Onu mutfakta yerde yatarken bulmuştı ve dünyası başına yıkılmıştı.

Yine de hayat devam ediyordu ve Jack'in buna devam etmekten başka seçeneği yoktu. Nate Afganistan'da yaralandığında, bir EYP patlamasında ağır şekilde yandığında, Jack kendini oğlunun iyileşmesine ve gücünü yeniden kazanmasına yardım etmeye adanmıştı. Şimdi Nate mutlu bir evliliğe sahipti, karısı Megan ve küçük Emily'leri eve neşe getiriyordu.

Ve eğer Jack'in kendini yalnız hissettiği günler -ve özellikle geceler- olduysa, bu sadece bu kadar uzun yaşamış olmanın ayrıcalığı için ödediği bir bedeldi.

Nate ona yeniden evlenmesi için onay vermişti ve internetteki bir randevu servisine katılmasını istiyordu ama Jack bundan nasıl bir hayır gelebileceğini anlayamıyordu. Bir kadına sunacak hiçbir şeyi olmadığından değil. Çiftlik vardı elbette ve parası da vardı. Ve yaşıtı pek çok erkeğin aksine fiziksel olarak formdaydı ve ereksiyon olmak için hapa ihtiyacı yoktu. Ama kırk yıldır kimseyle çıkmamıştı ve bir kadına ne söyleyeceğini bildiğinden bile emin değildi.

Hayır, bu ona göre değildi. Bir kez evlenmişti ve bir kadını sevmenin ve sevilmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Dönüş. O ve Theresa birlikte iyi bir hayat kurmuşlardı ve bir oğulları olmuştu. Artık Theresa yoktu ve Jack'in görevi, ona göre, oğulları ve ailesi için orada olmak ve Cimarron'u sağlam bir şekilde devretmekti.

Çoktan açmış olduğu ana kapıya ulaştı ve otoyola döndü. Yol kaygan ve karla kaplıydı - ne kadar çok birikim olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi. Eyalette sonbaharın bu kadar erken bir döneminde kar fırtınası olması alışılmadık bir durumdu ama burası Colorado'ydu. Burada 4 Temmuz'da kar yağdığını görmüştü.

Diğerleriyle aynı hızda olmayan bir çit direği gördüğünde yüksek otağa giden sapağın yaklaşık bir mil doğusundaydı. Direğin neden yana devrildiğini anlaması biraz zaman aldı. Bir araba yoldan çıkmış, setten aşağı kaymış ve çite çarpmıştı. Arabanın kendisi büyük bir kar yığınının içine gömülmüştü, sadece arka lambası ve arka tamponu görünüyordu. CDOT küreme araçları gece boyunca arabayı birkaç metre kar ve çamurun altına gömmüş olmalıydı.

Birileri bunu kazarken eğlenceli vakit geçirecekti. Dışarı.

Bağlantı yoluna kadar sürdü ve kar küreme aracını indirmek için durarak otoyoldan çıktı. Yolu temizlediği için yolun geri kalanı yavaş ilerliyordu. Meraya ulaştığında sığırlar onu bekliyordu.

Kamyonu park etti, indi ve kasaya tırmanarak balyaları bağlayan ipleri kesti ve çoğu hamile ineklerden oluşan aç hayvanlara çitin üzerinden saman attı. Hayvanlar birbirleriyle itişip kakışıyor, homurdanıyor, nefesleri buğu bulutları oluşturunuyordu.

"Terbiyenize dikkat edin hanımlar. Birisi sizin ahırda büyüdüğünüzü düşünebilir."

Samanları karın üzerine serdikten sonra kamyonetine binip eve doğru yola çıktı, aklında sıcak bir duş ve sert bir kahve vardı.

Ne kadar sızlansa da bu hayatı seviyordu. Diğer insanlar bütün gün ofislerinde oturup başkaları için saçma sapan işler yapabilmek için otoyolda trafikle mücadele ederken, o burada dağ havası soluyor, kendi işinin patronu oluyor ve insanın bedenini yoran ama ruhunu tatmin eden türden bir iş yapıyordu.

Otoyola geri döndüğünde, araç sahibi aracını çektiirdikten sonra çit direğini tamir etmeyi aklına not etti. Arabanın yanından geçerken farların yanıp söndüğünü gördü. Aşağıda biri mi vardı?

Yol kenarına çekip park ettikten sonra uydu telefonundan Chuck'ı aradı. "Hey, geri dönüyorum. Bir-otuz-üç mil işaretini geçince yoldan çıkmış bir araba var. Sanırım araçta hâlâ biri var. Gidip kontrol edeceğim."

Kamyonetin dörtlülerini yaktı ve anahtarlarını cebine koyduktan sonra kamyonetten indi. Dünkü kar fırtınasında neden dört tekerlekten çekiş olmadan yola çıktıklarını anlayamıyordu. Colorado'da olduklarının farkında değiller miydi?

Arkadan bir kar küreği kaptı, sonra botlarının altında kar gıcırdayarak yolu geçti. Eğim dikti ve kayarak araca doğru ilerledi. Birkaç dakika kürekle uğraştıktan sonra sürücü tarafındaki camı açmayı başardı.

Buzla kaplı camın arkasından bir kadının yüzünü seçebiliyordu.

Camı indirdi. "Jack West?"

Kendini tanıdık bir çift yeşil göze bakarken buldu. Koyu renk saçları onu son gördüğünden daha uzundu ve yüzünde yorgunluk çizgileri vardı. Yine de onu hemen tanıdı.

"Merhaba, SA Killeen. Görünüşe göre küçük bir sorunla karşılaşmışsınız."

İKİNCİ BÖLÜM

Janet kötü şansına inanamayarak ona baktı. Onunla sadece bir kez karşılaşmıştı ama onu nerede olsa tanırdı - koyu mavi gözleri, kare çenesi, kalın tuzlu ve biberli saçları, koyu kaşları, sert elmacık kemikleri.

Colorado eyaletindeki tüm otoyollar boyunca uzanan onca çit arasından, sadece onunkine çarpmak zorunda kalmıştı.

Soğuktan ve uykusuzluktan halsiz düşmüş bir halde açıklama yaparken buldu kendini. "Ben... dün sabah yoldan çıktım. Önümdeki kamyon yoldan çıktı ve bir de ne göreyim... Çit direği için özür dilerim."

Onun kesici bir şeyler söylemesini ya da karda yol tutmayı bilmeyen sürücülerle dalga geçmesini bekliyordu ama yapmadı.

"Dün sabahtan beri burada mısın?" "Çekici çağırmaya çalıştım, ama ... "

Başını iki yana salladı. "Cep telefonun burada hiçbir işine yaramaz. Seni kamyonetime götürelim. Korkarım araban hiçbir yere gitmiyor."

Kendini sardığı battaniyeyi bir kenara itti ve bastonuna uzandı, onu bu şekilde gördüğünü düşünmek bir aşğıılanma dalgası yarattı. "Ben... Ben setten yukarı çıkamıyorum. Denedim."

Birkaç kez denedi ama sol bacağı için çok fazlaydı.

Bakışları bastonuna kaydđ ama hiç şaşdırmadığını gösterdi. Vurulduğunu duymuş olmalıydı. "Bir yolunu bulacağıız. Ayağı kalkabilir misin?"

"Evet."

Kapıyı açtı ve tek koluyla kapıyı kadının önünden kaldırdı.

Her iki ayağı da arabanın dışında kalacak şekilde koltuğunda döndü, sonra yavaşça ayağı kalktı, kalçası ve leğen kemiğı dünkü efordan ve saatlerce hareketsiz kaldıktan sonra çığılık atıyordu. Nefesinin kesilmesine ya da yüzünün buruşmasına engel olamadı.

"Sakin ol. Burası derin ve kaygan." Kızın kolunu dirseğinden yakaladı.

Temas, içinde garip bir farkındalık yarattı ve kolunu öyle ani bir şekilde geri çekti ki

kendini bile şaşırttı. Bir bahane bulmaya çalıştı. "İ
... Eşyalarımı almam gerekiyor."

"Onlar için geri geleceğim. Seni kamyonu götürelim.
Hipotermik olabileceğinden endişeleniyorum."

Buna itiraz edemezdi. Karın egzoz borusunu tıkadığını
ve çalışır durumda bırakırsa karbon monoksit zehirlenmesi
riskiyle karşı karşıya kalacağını fark ettiğinde motorunu ve
onunla birlikte ısıtıcısını da kapatmak zorunda kalmıştı.
Gece çok soğuk geçmişti. "Tamam."

Sete doğru döndü ve sol tarafına geçti. "Neden kolunu
omzuma dolamıyorsun? Bunu üç bacaklı yarış stilinde
yapmayı deneyelim."

Sağ elindeki bastonla adamın dediğini yaptı, sonra geri
çekildi, temas onu da aynı rahatsız edici farkındalığa
sürükledi. "Bir ip atıp beni yukarı çekemez misin?"

"Seni bir inek gibi vinçle yukarı çekmemi mi
istiyorsun?" Yüzündeki ifadeden bunun olmayacağı
anlaşılıyordu. "Hadi ama. Isırmayacağım. Söz veriyorum."

"Geçen sefer yapmıştın."

"Geçen sefer arazimde federal ajancılık oynuyordun.

Bu sefer yardımına ihtiyacı olan, yolda kalmış bir

arkadaşsın." Bu yeni bir haberdı. "Biz ne zaman arkadaş olduk?"

Ona ters ters baktı. "Eğer seni burada bırakmamı istiyorsan-"

"Hayır! Lütfen. Teşekkür ederim." Kolunu onun omzuna doladı.

Onu belinden yakaladı. "Sağ ayağının üzerine bas."

Bir adım attı ve kaymaya başladığını hissetti.

Güçlü kollar onu sabitledi, kaymasını engelledi. "Sol bacağına ağırlık verme. Bu taraftaki işi bana bırak."

Zıpladı, adamın kolları onu sıkıca tutuyordu, botları karı kavırıyordu, set o kadar dikti ki eğilseydi neredeyse ona dokunabilecekti.

Hop. Hop. Hop. Hop.

Yavaşça yukarı doğru ilerlediler. Yorgunluktan mı, soğuktan mı yoksa yükseklikten mi bilmiyordu ama sol ayağı karda sürüklenirken çok zorlanıyordu.

Hop. Hop. Hop. Hop.

"İşte bu kadar. Neredeyse geldik."

"Durmak zorundayım." Janet lisede ve üniversitede atletizm şampiyonu olmuştu. Kendini bu kadar zayıf hissetmeye alışık değildi.

-Ya da kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan.

Hiç de zor nefes almıyordu. "Acelemiz yok. Kamyonetim biz olmadan hiçbir yere gitmez."

Nefes almak için mücadele etti, kalp atışları yavaş yavaş normale dönerken buz gibi hava ciğerlerini yakıyordu. Kendini ona yaslanırken buldu ve sarsılarak doğruldu. "Gitmeye hazırım."

Hop. Hop. Hop. Hop.

Yukarı tırmandılar, Jack bir şekilde ikisinin de kaymasını engellemeyi başarıyordu, vücudu tüm hayatını açık havada geçirmiş bir adamın özgüveni ve çevikliğiyle hareket ediyordu.

Bir dizel motorun alçak homurtusu ve yoldaki bir sabanın sürtünmesi, bir başka CDOT sabanının yaklaştığını haber veriyordu.

"Oh, harika." Janet bu sesi gece boyunca defalarca duymuştu, her geçişte onu daha da derine gömen bir başka kar dalgasıyla sonuçlanıyordu. "Hazırlan."

"Kahretsin." Jack tek bir hareketle dönerek onun önünde durdu, sırtını yola döndü ve onu kendine doğru çekti, vücudunu kullanarak üzerlerine yağan kar ve çamurun şiddetinden korudu. "Lanet olası aptallar."

Ona baktı, kafası onun kokusuyla dolmuştu - çam, temiz hava, biraz da baharatlı tıraş kremi. "Teşekkürler."

Tekrar onun yanında yerini aldı. "Hazır mısın?" Hop. Hop. Hop. Hop. Hop. Hop. Hop. Hop.

Ve sonra setin tepesindeydiler, yol onlarla Jack'in kamyoneti arasında buzlu bir şeritti.

Janet yine durmak zorunda kaldı. "Lütfen... Sadece... nefesimi tutmam... gerekiyor."

Jack hiçbir uyarıda bulunmadan onu ayaklarından tutup kollarına aldı.

Küçük bir çığlık attı. "Ne-?"

"Seni yakaladım." Otoyolu geçti ve kamyonun arkasından dolaşarak yolcu tarafındaki kapıya gitti. Bir şekilde kapıyı açmayı başardı, sonra onu koltuğa kaldırdı. "Hemen döneceğim."

Birkaç dakika sonra bavulu ve el çantasıyla geri döndü, ilkini taksinin arkasına yerleştirdi ve şoför koltuğuna tırmanmadan önce ikincisini ona verdi. "Nereye gidiyordunuz?"

Motoru çalıştırdı ve tekrar otoyola girdi. "Forest Creek'te bir haftalık rezervasyonum var.

Scarlet Springs'deki hana. Titrek kavakları görmek istedim."

"Onları çiftlikten arayıp iyi olduğunu söyleyebiliriz. Bob ve Kendra Jewell'i tanıyorum. Senin için endişeleneceklerdir."

"Sen... sen beni Cimarron'a mı götürüyorsun?" Adamın onu Scarlet Springs'e götürmeyi teklif ettiğini sanmıştı.

"Scarlet Springs yolun iki saat ilerisinde ve tahminlere göre daha fazla kar var. Aracınız olmadan oraya gitmenin size bir faydası olacağını sanmıyorum. Nasıl geri döneceksiniz? Ayrıca, bu yolculuğu yapabileceğinden şüpheliyim."

Ona lanet olası çiftliğine gitmek istemediğini söylemek dilinin ucundaydı ama onun haklı olduğunu biliyordu. Yolculuk için hazır değildi ve eğer onu Scarlet Springs'e götürürse, orada sıkışıp kalacaktı.

"Karnını doyuracağız, seni ısıtacağız ve biraz uyuyabilirsin. O arabada 24 saat boyunca oturmanın rahat olduğunu hayal bile edemiyorum."

Bu, geçen Şubat ayında tanıştığı Jack West miydi?

"Neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

Ona doğru bir bakış attı. "İlk karşılaşmamızın çatışmalı geçtiğini biliyorum ama üşüyen, aç, yorgun ve bariz acı çeken bir kadının bu durumla tek başına başa çıkmasına izin vereceğimi düşünüyorsan beni çok iyi tanı mıyorsun diyelim. Eğer bu sizin için yeterince iyi değilse, ailemin size büyük bir borcu olduğunu bilin. Javier Corbray oğlumun en iyi arkadaşıdır. Nate'i Afganistan'da yanan bir araçtan çıkardı ve hayatını kurtardı. Bu da onu ve gelini Laura Nilsson'ı aileden biri yapar."

"Anlıyorum." Kulağa soğuk ve nankörce geldiğı için, "Teşekkür ederim," diye ekledi.

"Bir şey değil."

Kamyonun kaloriferi kabine nefis bir sıcak hava pompaladı. Birkaç dakika içinde kendini uyanık kalmak için savaşıırken buldu. Otoyoldan çıktıklarında yarım saatten fazla olmamıştı ve bir beş dakika daha

Ondan sonra çiftlik evi uzaktan göründü. Evin görüntüsü onu sersemlikten uyandırdı.

Hatırladığından daha da güzeldi. Taş ve kütük konstrüksiyonu Batılı tarzdayken, dik, çoklu duvarları ona İsviçre dağ evlerini düşündürdü. Çatıdan birkaç taş baca yükseliyor, düzinelerce pencere gökyüzüne doğru uzanıyor, ona Avrupa katedrallerini düşündürüyor, camlar onları çevreleyen dağları yansıtıyordu. Ön kapı, cilalı kütüklerden oluşan bir sütunla vurgulanan revaklı bir araba yolundan geriye doğru yerleştirilmişti. Batıda birkaç ağıl ve aralarında binicilik salonuna benzeyen bir binanın da bulunduğu büyük müstemilatlar yer alıyordu.

"Bu çok güzel."

Jack gülümsedi. "Büyükbabam bu araziyi sığır yetiştirmek için satın aldı. Babam ondan devraldı. Araziyi genişletti, at yetiştiriciliğini ekledi, ek binaların çoğunu inşa etti. Theresa ve ben evi yeniden inşa ettik."

Janet, West ailesinin çok parası olduğunu ve çiftliği yakın zamanda satın aldıklarını düşünmüştü - bir dağ ganimet evi. Bunun gerçek bir çiftlik mirasının parçası olduğunu fark etmemişti. "Theresa senin karın mı?"

"Evet ya da öyleydi. Yaklaşık yedi yıl önce vefat etti."

Janet onun sesindeki hüzün notasını fark etmemişti. Hassas bir zemine basmak istememişti. "Özür dilerim."

#

Jack kamyoneti evin yanına sürdü ve beş arabalık garaja girdi. O inip yolcu tarafına ulaştığında, Janet çoktan kapısını açmış ve sağ ayağı betona uzanarak aşağı inmeye başlamıştı.

Koluna girip onu dengeledi. "Eşyalarını getireceğim. Sen içeride sıcak bir yere git. Mutfak şurada."

Taksiden bavulunu aldı ve onu çamurluğa kadar takip etti; burada durup ıslak botlarını çıkardı ve yoluna devam etti.

"Seni misafir odasına yerleştireceğim. Ben bize öğle yemeği ve kahve hazırlarken sen de sıcak bir duş alabilir ya da uzanıp dinlenebilirsin." Onu koridordan geçirdi ve kendi odasının yanındaki odaya yerleştirdi. Onu merdivenleri kullanmak zorunda bırakmayan tek misafir odası orasıydı. Bavulunu yere bıraktı ve

termostatı açtı. "Kendi banyon var. Radyan ısı var. Termostatı istediğin kadar aç. Havlular dolabın içinde. Arama yapmak istersen komodinin üzerinde bir sabit hat var."

"Vay canına. Bu inanılmaz."

"Kendinizi evinizde hissedin, SA Killeen."

"Janet." Yatağa oturdu. "Ben Janet."

"Otuz dakika içinde öğle yemeğini hazırlayacağım Janet, tabii uyumayı tercih etmezsen."

O yeşil gözler kocaman oldu. "Oh, hayır, lütfen. Açlıktan ölüyorum."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Arkasını dönüp onu rahat bıraktıktan sonra çamurluğa doğru ilerledi ve sonunda ıslak parkasını çıkarıp kancasına astıktan sonra botlarını kurutucuya koydu.

Mutfağa dönüp ellerini yıkadı, sonra buzdolabından dün gecedan kalan acılı biberi çıkarıp bir tencereye koydu ve ocağı kısık ateşe getirerek baharatlı kokusuyla açlığını bastırdı. Dün öğleden sonra büyük bir parti yapmıştı, ancak Nate ve kızların evde kalacağını öğrenince

Denver. Şimdi fazladan sağlam bir öğle yemeği olacaktı ve tadı dün geceden daha da iyi olacaktı.

Jack olayların bu şekilde dengeye oturmasını, hayatın kaosunun ve asimetrisinin şaşırtıcı şekillerde bir araya gelerek düzene kavuşmasını seviyordu.

Acı biber yeniden ısıtılırken, bir miktar mısır ekmeği hazırladı, fırına attı, sonra da sofrayı kurdu. Theresa hayattayken hiç yemek pişirmemişti. Onun ölümünden sonra bir süre dondurulmuş yemekler ve viskiyle idare etmişti. Ama karısı öldükten ve Nate de El Kaide'yle savaşmak için cepheye gittikten sonra Jack ya yemek yapmayı öğrenmesi ya da aç ve sarhoş olmaya alışması gerektiğini fark etmişti. Şaşırtıcı bir şekilde, yemek pişirmekten hoşlandığını keşfetmişti.

Birkaç dakikası vardı, Forest Creek Inn'i arayıp Bob Jewell'a olanları anlattı, sonra da Chuck'ı arayıp döndüğünü haber verdi. "Arabasını oradan nasıl çıkaracağımızı bilmiyorum ama artık bunu dert etmeyeceğiz."

Telefonu kapattı, bastonunun yere vuruşunu duydu ve omzunun üzerinden bakınca mutfağa girdiğini gördü. Kadın

belirgin bir topallıkla yürüyordu, sol ayağı sürükleniyordu ama dikkatini çeken şey bu değildi.

Kahretsin, çok güzeldi.

Koyu renk saçları hâlâ nemliydi ve ıslak dallar halinde omuzlarının altından sarkıyordu. Makyaj yapmamıştı, yüzü makyajsız da mükemmeldi. Bir çift gri tayt ve kıvrımlarını biraz fazla güzel saran beyaz angora bir kazak giymişti. Acı biber tenceresinin başında dururken bile şampuanının temiz kokusunu alabiliyordu.

Geri çekil, West, seni yaşlı keçi!

Tanrı aşkına, onun kızı olacak kadar gençti. Nate'den çok daha yaşlı olamazdı - otuzlarının sonu, belki kırklarının başı - ve o altmış üç yaşındaydı. Onu taşırken kollarında çok tatlı hissetmiş olsa bile, aklının o yöne doğru gitmeye hiç hakkı yoktu.

"Daha iyi mi?"

Başını salladı. "Evet, teşekkür ederim. İnanılmaz

kokuyor." "Acı biber artığı." Kapağı kaldırdı, tencereyi

karıştırdı. "Var mı

bir koltuk. Mısır ekmeği biter bitmez yemeğe hazır olacağız.

Size içecek ne getireyim?"

Otururken yüzünü buruşturdu. "Sütlü kahve harika olur. Teşekkür ederim."

Bu kadar genç yaşta yaralanmış olması büyük bir utançtı. Hayatının geri kalanında bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı, tıpkı Nate'in yanıklarıyla başa çıkmak zorunda kaldığı gibi. Bazen hayat acımasızca adaletsizdi.

Ona bir fincan kahve doldurdu, sütle birlikte masaya koydu, sonra öğle yemeğini servis etmekle meşgul oldu, acılı biberi kaselere koydu, mısır ekmeğini fırından çıkardı, tabaklara birkaç kalın dilim koydu, tereyağı kabını masaya yerleştirdi. Yemek servis edildiğinde onun karşısına oturdu. "Yumulun."

Acı biberden bir ısırık aldı, sonra şaşkınlıkla ona baktı. "Bu gerçekten çok güzel."

"Kesinlikle öyle. Alçakgönüllü davranırdım ama neden zahmet edeyim ki?"

Bu onu gülümsetti, yanaklarında küçük gamzeler belirdi. "Eski bir aile tarifi mi?"

Onun gülümsediğini daha önce hiç görmemişti ve bu etki nabzını hızlandırdı. "Öyle de denebilir. Yıllar içinde birkaç değişiklik yaptım. Burbon benim gizli malzemem.

Theresa öldükten sonra, onun tarifleriyle yemek yapmanın onu daha yakın hissettirdiğini fark ettim."

Janet'in narin kaşları çatıldı. "Bunu anlayabiliyorum. Annem ve babam ben beş yaşındayken öldü. Beni ve kız kardeşimi büyükannem ve büyükbabam büyüttü."

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Jack biricik Emily'sini ve Nate ile Megan'ın bir şekilde öldürülmesinin onun için ne kadar zor olacağını düşündü. Bu onun kalbini sızlattı. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. "Sevdiğin birini kaybetmek çok kötü bir şey."

"Evet, öyle." Janet yemeğinin geri kalanını gerçekten acıkmış bir insanın bencil olmayan iştahıyla yedi, biber kasesini sessizce bitirdi, sonra da mısır ekmeği dilimini yedi. "İkincisini almamın sakıncası var mı?"

"Hayır, sakıncası yok." Ayağa kalktı, kâsesini aldı ve yeniden doldurdu. "İstersen üçte bir ve dörtte bir de alabilirsin. Bol miktarda var."

İkinci kâseyi daha yavaş yedi ve kahvesini yudumlamak için durdu. Yorgunluğun onu ele geçirmesi uzun sürmeyecekti.

"Kavakları görmek için Scarlet Springs'e gideceğinizi söylemiştiniz."

Başını salladı, parmaklarını ısıtmak istercesine kahve fincanını avuçlarının arasında tuttu. "Bu benim yıllık bir ritüelim, şehir dışına çıktığım birkaç zamandan biri. Ben de biraz ata binmeyi umuyordum. Bu benim en sevdiğim kaçışlarımdan biriydi. Bunu hala başarabileceğimden emin değilim."

"Bir yolunu bulacaksın." Bu Jack'e bir fikir verdi. "Biliyorsun, kavak ağaçlarımız var, atlarımız ve bir binicilik salonumuz var. Neden haftanızı burada geçirmiyorsunuz? Bedava. Konaklama birinci sınıf. Yemekler harika. Ve seni Scarlet Springs'e götürüp getirme konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak."

Gerçekten de onu çatısı altında bir hafta geçirmesi için davet etmiş miydi?

Tabii ki vardı. Ve neden olmasın?

Bu lanet olası büyük eve sahip olmanın tek amacı konuklar değil miydi?

Peçetesiyle dudaklarını sildi, bakışlarını kaçırdı. "Davetiniz için teşekkürler ama gerçekten gelemem. Bana yardım etmeniz ve kalacak bir yer vermeniz çok nazik bir davranıştı."

ama yarın bir çekici şirketini arayıp yakanızdan düşeceğim."

Dilinin ucuna onun saçlarına dokunmasının hoşuna gittiğini söylemek geldi ama bu da kendini ele vermek gibi bir şeydi. "Sen bilirsin."

İlk tanıştıklarında bu kadar çekici davranmasının karşılığı buydu.

Vay canına.

Peçetesini yere bıraktı, bakışları kâsedan lavabodaki bulaşıklara doğru gitti. "Temizlemene yardım edeyim."

"Hayır, hanımefendi, kesinlikle olmaz." Ayağa kalktı, kadının kâsesini kendi kâsesinin üzerine koydu ve onları lavaboya taşıdı. "Ben hallederim. Sen git ve dinlen. Herhangi bir sığır ya da at felaketi olmazsa akşam yemeğini altı gibi hazır ederim. Bana katılabilir ya da uyuyabilirsin, hangisi senin için uygunsa."

Bastonuna uzandı ve dikkatlice ayağa kalktı. "Çok teşekkür ederim. Gerçekten çok lezzetliydi."

"Bir şey değil. Biraz dinlenin."

Bulaşıkları lavaboya koydu ve kadının yavaşça uzaklaşmasını izledi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Janet gözlerini açtı, etrafına bakındı ve nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Forest Creek Hanı mı? Hayır, oraya hiç gitmemişti. Yoldan çıkmış ve...

Cimarron'daydı.

Jack West onu bulmuş ve buraya getirmişti.

Oturdu, kalçasını ovuşturdu, zihni saatler süren derin uykudan ve almasına izin verdiği tek Percocet'ten dolayı halsizdi. Dışarıda hava hâlâ aydınlıktı. Saatinin aydınlatıcı düğmesine bastı ve saatin akşam beşi biraz geçtiğini gördü.

Uzandı, başucu lambasını yaktı ve çevresine baktı. Daha önce o kadar yorgundu ki misafir odasının ne kadar güzel olduğunu fark etmemişti. Belli ki birileri rahat ve konforlu olması için çaba sarf etmişti.

İçinde yattığı kızak yatak neredeyse kesinlikle antikaydı, cilalı kirazdan bir başlığa ve ayaklığa oyulmuş yapraklar ve parşömenler vardı. Onu sıcak tutan beyaz yorgan renkli applike çiçeklerle kaplıydı,

Narin sarmaşıklar ve yapraklar çiçeklerin -menekşeler, güller, laleler, süsenler, nergisler- etrafında ustaca kıvrılmıştı. Büyükannesinin eskiden yaptığı yorganlar gibi elle dikilmiş olduğunu anlamak için yakından bakmasına gerek yoktu. Bir duvarda taştan bir şömine duruyordu, ahşap şöminesi aile fotoğraflarıyla süslenmişti. Koyu kırmızı perdeler tek bir geniş pencereyi çerçevesliyordu, beyaz panjurlar indirilmiş, kalan azıcık gün ışığını dağıtıyordu. Yatağın ayakucunda, perdelerle aynı renkte kadife döşemeli bir fırıncı tezgahı duruyordu. Yatakla uyumlu antika bir çekmeceli dolap, karla kaplı dağları gösteren suluboya bir tablonun altında duruyordu.

Oda, yatak ve kahvaltıda alabileceği her şey kadar güzeldi. Sonra banyoyu hatırladı.

Bastonuna uzandı, yataktan kalktı, kalçası ve uyluğu sertleşmişti ama artık acıımıyordu. Odayı geçti, banyoya uzandı ve ışıkları yaktı, gördüğü manzara karşısında küçük bir iç geçirdi.

İçeriye adım attığında ısıtılmalı taş zemin ayaklarına sıcacık geliyordu; mermer tezgâhlar, iki oval lavabo, çok başlıklı duş.

cam duvarlar. Ama onu en çok memnun eden şey küveti. Derin ve geniş küvet, narin bir avizenin altında küçük bir cennet parçası gibi duruyordu.

Çiftlikten ayrılmadan önce uzun, sıcak bir banyo yapması gerekiyordu.

İşte o zaman Jack'in onu bir hafta kalmaya davet ettiğini hatırladı. Teklif cazipti ve sadece küvet yüzünden değil. Adamın kendisi de kendi payına düşenden daha fazla çekiciliğe sahipti.

Bugün onun için bu kadar çok şey yaptıktan sonra ilk karşılaşmalarında onu affetmemekte zorlanıyordu. Tanrım, gerçekten de onu ayaklarından tutup kamyonetine kadar taşımıştı. Daha önce hiçbir erkek onu taşımamıştı. Bir kadına göre 1.80 boyundaydı ama Jack daha uzundu. Kuş tüyü parkasının altında tamamen kaslıydı. Bu şekilde tutulmak ona kendini küçük ve kadınsı hissettirmişti.

Kes şunu, Killeen.

Adam onunla ilgilenmiyordu. Yorgun olduğunu bildiği ve otoyolu bir an önce geçmeleri gerektiği için onu taşımıştı, onu karşı konulmaz bulduğu için değil. Öyle bulmuş olsa bile

Ŗu anda bir erkekle iliŖkiye girerek zaten karmaŖık olan hayatını daha da karmaŖık hale getirmemeliydi.

Aynaya baktı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve saçları karmakarıŖıktı. Fırasına uzandı, saçlarında gezdirdi, sonra makyaj çantasını aldı. Koyu halkaları gizlemek ve kendini canlı göstermek için elinden geleni yaptı - biraz göz kalemi, biraz maskara, biraz allık.

Yine de nasıl göründüğünün bir önemi yoktu. Kimseyi etkilemeye alıŖmıyordu ya da alıŖmamalıydı.

ğle yemeğinde giydiğiy kıyafetleri giydi ve akŖam yemeğinin altı gibi hazır olacağını hatırlayarak odasından çıktı ve mutfaktan kendisine doğru gelen klasik mzık sesiyle koridorda geri yürüdü. Ama koridorun sonuna vardığında durdu ve bakakaldı.

Jack West'in evi ahŖap, tonozlu tavanları, dağlara bakan tavandan tabana pencereleri, oturma odasında yuvarlatılmış nehir taŖlarından yapılmıŖ devasa Ŗminesi, masanın bulunduğuy resmi yemek alanı ile göz kamaŖtırıcıydı.

bir düzine insanın rahatlıkla oturabileceği geniş bir merdiven ve üst kattaki daha fazla odaya açılan geniş bir merdiven.

"Gezmek ister misin?" Jack mutfağın kapısında durmuş, siyah boğazlı kazağı ve kot pantolonunun üzerindeki kot önlüğüyle onu izliyordu. "Yukarı çıkmamıza gerek yok. Yukarıda yatak odaları dışında pek bir şey yok."

"Bu hoşuma giderdi." Erkeksi deri mobilyaları ve düzgün kitap raflarıyla ofisini; saunası ve yeni kurdukları jakuzisiyle spor salonunu; kendi şöminesi olan nefes kesici iki katlı kütüphaneyi; ev sinemasını ve son olarak da şarap mahzenini gösterirken onu takip etti.

Janet tüm bunlar karşısında hayrete düşmemek için kendini zor tutuyordu. Sığır çiftçiliğinin bu kadar kazançlı olabileceğini hiç düşünmemişti. Belki de sorun sığırlar değildi. Belki de atlardı. Ne olursa olsun, Cimarron daha önce gördüğü hiçbir yere benzemiyordu.

Jack şarap duvarına doğru döndü. "Bu bana şunu hatırlattı. Akşam yemeği için bir şeylere ihtiyacımız var. Güzel bir Beaujolais şarabına ne dersiniz?" Raftan bir şişe çekti ve adını Fransızca okudu. "Château Thivin'den Côte de Brouilly. Bu iş görür."

"Sen bir oenofil misin?"

Kaşlarını çattı. "Bu seni şaşırttı mı?"

Janet'ın zihni hâlâ Percocet yüzünden bulanıktı. Ağzından çıkan kelimelerin ve bunları söylerken kullandığı flörtöz ses tonunun tek açıklaması buydu. "Bugün senin hakkında öğrendiğim pek çok şey beni şaşırttı."

Jack'in dudakları yavaşça kıvrılıp kadının nabzını hızlandıran bir gülümsemeye dönüştü. "Öyle mi?"

#

Jack, Janet'ın bardağına şarap doldururken, sinirlerine dokunduğu şüphesini görmezden gelmeye çalışıyordu. "Afiyet olsun."

Gergin olmasını gerektirecek ne olabilirdi ki?

Kesinlikle hiçbir şey. İşte bu.

Bu bir randevu ya da lanet olası romantik bir ilişki değildi. Mülkünün yakınlarında mahsur kalmış bir tanıdığıyla yemek yiyordu ve kendisi de güzel bir kadındı. Muhtemelen bir erkek arkadaşı ya da belki de bir kız arkadaşı vardı.

Gölümsedi, gamzeleri yine ortaya çıkmıştı. "Çok lezzetli kokuyor."

Onun neyi sevdiğinden emin olmadığı için yemeği basit tutmaya karar vermişti: kızarmış tavuk, maydanozlu tereyağlı yeni patates, roka salatası, yeşil fasulye ve ekmek.

"Teşekkürler." Oturdu, kucağına bir bez peçete yaydı. "Bir arkadaşımızla takas yapıyoruz - organik serbest dolaşan kuşlar karşılığında organik serbest dolaşan sığır eti."

Kadehini kaldırdı. "Şerefefe." O da kendi bardağını kaldırdı.

"Şerefefe."

İçtiler.

"Bu çok güzel." Janet şaraba baktı, bir yudum daha aldı. "Şarap hakkında gerektiği kadar bilgim yok ama iyi bir şarabı tattığımda takdir ediyorum. Annemin ailesi kendi yetiştirdikleri üzümlerden kendi şaraplarını yaparlardı. Yediklerimizin çoğunu onlar yetiştirirdi."

"Bir çiftlikte mi büyüdün?" Şimdi şaşırma sırası ondaydı. Onun büyük şehirli bir tip olduğunu düşünmüştü.

"Büyükbabam elma yetiştirirdi, yani çiftlikten çok meyve bahçesiydi, gerçi büyük bir sebze bahçeleri vardı. Büyükannem her şeyi konserve yapardı. Biz

tavukları ve arı kovanları da vardı. ılgınca koşmakla meşgul olmadığım zamanlarda ona tavuklarda yardım ederdim."

Yemeklerini yerlerken Jack, Janet'ın çocukluğu hakkında konuşmasını dinledi; sesi yumuşak ve melodikti, yeşil gözleri ışıl ışıldı. Geçen şubat ayında çiftliğe sert bir pantolon, bir silah ve bir rozetle gelen kadını, kovandan taze bal yemiş, büyükannesinin yumurta toplamasına yardım etmiş, ahırda saklambaç oynamış ve kitap okumak için elma ağaçlarına tırmanmış küçük bir kız olarak hayal etmeye çalıştı.

"Arazide şeker akaaaları vardı, bu yüzden her bahar ağaçlara vurarak özsuyu toplar, sonra da kaynatarak akaaa şurubu, akaaa yağı ve akaaa şekeri yapardık. Burada bunu zlyorum. Colorado'da kimse akaaa kremalı turtayı duymamıştır bile."

"Ben de duyduğumu söyleyemem." Ama Jack pekl araştırabilirdi. Meydan okumayı severdi. "Ata binmeyi orada mı öğrendin?"

şarabından bir yudum aldı ve başını salladı. "İki tane dresaj atları vardı, Hanoverian kısırakları. Daha yürümeye başlamadan ata binmeye başlamışım, ya da bana öyle söylendi."

Kural olarak Jack büyücülükle ilgilenmezdi ama kadınlarla atlar arasında ruhani bir bağ olduğuna yemin edebilirdi. Bunu gerçek olduğuna inanacak kadar sık görmüştü. Her zaman kadınların vücutlarıyla ve doğayla çoğu erkekten daha uyumlu olduğunu düşünmüştü. Belki de kadınlarda atlardaki vahşilikle bağlantılı bir dünyevilik vardı. Nereden bilebilirdi ki?

"Nate'im daha bezliyen bir eyerin üzerinde oturuyordu." Jack çatalını bir kenara bıraktı, tabağı temizdi. "Yarın sana ahırları gösteririm, tabii buradan gitmeye kararlı değilsen."

Gülümsemi, şarabın etkisiyle yanaklarında sıcak bir kızarıklık vardı. "Sanırım o kadar uzun kalabilirim. Atlarınızı görmeyi çok isterim."

"New York'un taşrasından gelen bir çiftçi kız nasıl oldu da FBI ajanı oldu?" Son şarabı da kadehlerine doldurdu.

Gülümsemesi soldu ve gözlerindeki ışıltı kayboldu. "Ailem öldürüldü."

Sözleri Jack'in yüzüne çarptı. "Öldürüldü mü?"

Başını salladı, son şarabını içti. "Eski arabalarını satmak için gazeteye ilan vermişler. Bir adam aradı ve gelip görmek istediğini söyledi. Babam ona arabayı göstermek için dışarı çıktığında, piç herif onu göğsünden vurmuş. Annem akşam yemeği hazırlıyordu. Silah sesini duymuş ve babama yardım etmek için dışarı koşmuş. Şerefsiz onu da vurdu, sonra annem hâlâ hayattayken onu ezdi ve arabayı alıp gitti. Ben beş yaşındaydım. Melodie, kız kardeşim, üç yaşındaydı. Ne yaptığımızdan emin değilim, yatak odamızda oyun falan oynuyorduk. Bir komşu her şeyi görmüş ve polisi aramış. Onu bulup getiren FBI oldu."

"Suçlu bulundu mu?"

Başını iki yana salladı. "Onu hücresinde ölü bulmuşlar. Görünüşe göre yanlış kişilerle kavga etmiş ve dayak yemiş."

Piç kurusu bunu fazlasıyla hak etmişti.

"Özür dilerim." Jack uzandı, onun elini tuttu. "Senin ve kız kardeşin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Kızlarını ve damatlarını kaybetmenin büyükanne ve büyükbabası için de ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezdi.

Sonra da aniden her şey için onlara muhtaç olan iki küçük çocuğa ölümü açıklamak zorunda kalmak.

"Teşekkürler." Janet ona gözlerine ulaşmayan sıkı bir gülümseme verdi ve elini çekti. "Büyükannem ve büyükbabamla konuşmaya gelen FBI ajanları bana kahraman gibi göründü. Büyüdüğümde onların yaptıklarını yapmak istediğimi biliyordum."

"Kötü adamları yakalamak mı?"

Başını salladı. "Kötü adamları yakalayın ve iyi insanların zarar görmesini engelleyin."

"Umarım tam olarak bunu başardığınızı bilmek size biraz huzur verir." Kadehini kaldırdı. "Şerefine."

"Teşekkürler." Kadın yine gülümsedi ama adam onun gözlerindeki hüznü görebiliyordu. "Bunu söylemen çok nazikçe."

"Saçmalık." Jack'in vücudunda tek bir nazik kemik bile yoktu. "Gerçek bu."

Şarabını bitirdiğinde, kız buraya ilk geldiğinde biraz daha işbirlikçi ve biraz daha az kaba davranmış olmayı dilediğini fark etti.

#

Yemekten sonra oturma odasına geçtiler ve Jack şöminede kükreyen bir ateş yakıp ikinci bir şişe şarap açtı.

"Oh, yapamam." Janet başını salladı. Ama neden yapamamasındı ki? Öğle yemeğinden sonra aldığı Percocet'in etkisi geçmişti ve sadece tek bir hap almıştı. Ayrıca, bu kalitede bir şarabın tadına pek sık bakamıyordu. "Tamam, ama sadece bir kadeh daha."

Jack bardaklarını doldurdu, sonra kendi bardağını kanepenin diğer ucuna taşıyıp oturdu. "Yeterince sıcak mısın?"

"Evet. Teşekkür ederim." Beaujolais'nin canlı, topraksı meyve tadının tadını çıkararak bir yudum daha aldı. "Benim hakkımda, benim senin hakkında bildiğimden çok daha fazla şey biliyorsun."

Omuz silkti. "Bilinecek pek bir şey yok."

Gülümsemekten kendini alamadı. "Sahte tevazuya inanmadığınızı sanıyordum."

"Tamam, ama gözlerin kamaştığında beni suçlama. Çiftlikte büyüdüm, tek çocuğum. Mezun olduktan sonra lisedeki sevgilimle evlendim, sonra orduya katıldım ve altı yıl boyunca 75. Piyade Birliği, H Bölüğü'nde uzun menzilli keşif devriyesi olarak görev yaptım." Gözleri

uzak bir bakışa büründü. "Vietnam'da iki kez görev yaptım. Pek çok iyi adam kaybettik. Bu çok uzun zaman önceydi. Çoğu Amerikalı bu konuda hiçbir şey bilmiyor."

Janet bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Vietnam hakkında çok az şey biliyordu. Bunu düzeltmek için bir noktaya değinecekti. "Geri döndüğünüzde ne yaptınız?"

"Eve, Theresa'ya ve Cimarron'a döndüm. Birkaç yıl sonra Nate doğdu. O bizim tek çocuğumuzdu. İstedığımız bu değildi ama olan buydu. Theresa o doğduktan sonra birkaç düşük yaptı ve sonra bu onun için çok zor olmaya başladı. Denemeyi bıraktık."

Janet bunu anlayabiliyordu. "Özür dilerim. Bu çok zor olmuş olmalı."

"Hayat neyse o. Birlikte çok güzel yıllar geçirdik ve bunun için minnettarım."

Kanepenin diğer ucunda oturmasına rağmen, onun sesinin, erkeksi kokusunun derin, yatıştırıcı sesinin farkındaydı.

"Neden yeniden evlenmedin?" Kelimeler ağzından çıktığı anda, onları geri alabilmeyi diledi. "Ben

Özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez. Karınızı çok seviyordunuz. Bunu öylece kapatamayacağınızın farkındayım."

Gerideyken dur, Killeen!

"Onu çok sevdim." Önce şarap kadehine, sonra da onun gözlerine baktı. "Eğer doğru kadın karşıma çıkarsa yeniden evlenebilirim. Ama şansı nedir ki? Benim gibi yaşlı bir adam için mi? Altmış üç yaşındayım, flört etme yaşını geçtim."

"Beni rahat bırak!" Janet güldü. "Bugün hiç terlemeden o setten çıkmama yardım ettin, sonra da beni kamyonuna kadar taşıdın. Bunlar pek de 'yaşlı bir adamın' yapacağı şeyler değil."

Bakışları onunkilere sabitlenmişti, mavi gözleri karanlıktı. "Bunu söylemen çok nazikçe."

"Hiç de nazik değil. Sen çok yakışıklı bir adamsın, Jack West. Bence her kadın sana bakar ve böyle düşünür."

Belki de çok fazla şey anlattığını düşündü ama şarap ve adamın gözlerindeki bakış bu endişeyi ortadan kaldırdı.

"Söyleyin bakalım SA Killeen, sizin bir sevgiliniz var mı? Modern dilde bu terim kullanılıyor, değil mi?"

Gölmekten kendini alamadı. "Evet, öyle ve hayır, istemiyorum."

Kendini ona Byron'ı ve onu nasıl terk ettiğini anlatırken buldu, sadece yırtılmış vajinal kaslarıyla ilgili kısmı dışarıda bıraktı. "Bir süre seksten uzak durmam gerektiğı söylendi ve sonunda bu onun için çok fazlaydı. Bana söylediğı bahane bu değildi ama eminim bardağı taşıran son damla bu olmuştur."

Genellikle Byron'la yaptığı son konuşmayı düşündüğünde kendini gözyaşlarıyla savaşırken bulurdu, acısı neredeyse Byron'ın gittiğı günkü kadar tazeydi. Ama şu anda Jack'in gözlerinde parlayan öfkenin daha çok farkındaydı.

"Ne lanet bir pislik! Hayatından defolup giderek sana bir iyilik yaptı." Jack kaşlarını çattı, yüz ifadesi özür dileyen bir ifadeye büründü. "Özür dilerim. Ağzım benim önüme geçiyor. Düşünmeden önce konuşuyorum. Eminim o sırada uğraştığınız diğer her şeyin üzerine onu kaybetmek çok acı verici olmuştur."

Öyleydi ama bir şekilde Jack'in onun adına öfkelenmesi daha iyi hissetmesine yardımcı oldu.

"Sorun değil ve sen haklısın. Bana gerçekten bir iyilik yaptı." Daha önce bu şekilde düşünmemişti.

"Nate de benzer bir durumla karşılaştı." Nate'in Afganistan'da bir EYP patlamasında nasıl kötü bir şekilde yandığını ve ardından San Antonio'ya uçtuğunu ve orada haftalarca yaşam mücadelesi verdiğini anlattı. "Onun yanında olmak için uçtum. Nişanlısı da ziyarete geldi. Desteğini göstermek için orada olduğunu sanıyordum. Onun yerine ayrıldı. Orada yatıyordu, inanılmaz acılar çekiyordu ve onlarca ameliyat geçirecekti ve nişanlarını bozdu."

Janet kendini tutamadı. "Ne kaltak ama!" Bu hafifçe kullandığı bir kelime değildi.

Jack başını salladı. "Haklısın. Ama sonuçta ona bir iyilik yaptı. Artık iyi bir kadını var, onu olduğu gibi seven biri - yaralarına rağmen değil, yaraları yüzünden."

"O şanslı bir adam." Yalnızlığın keskin kenarı, şarabın sıcak vızıltısını kesti.

"Demek istediğim şu ki, seni böyle seven bir adam bulacaksın - seni bu yüzden seven ve saygı duyan bir adam

Cesaretiniz, sakatlığınıza ve karşılaştığınız fiziksel zorluklara rağmen değil."

Söyledikleri hoşuna gitmişti, inanmak istediği tatlı sözlerdi ama dürüst olmak zorundaydı. "Sandığın kadar cesur değilim. Vurulduğum günden beri elime silah alamadım."

"Eline silah almadığın için sana cesur olmadığını söyleyen biri ilk elden bir yangınla mücadele deneyimi yaşamamıştır." Gözlerinde anlayış vardı.

Bunu duymaya çok ihtiyacı vardı ama şefkati geri kalanını değiştirmede. "Benim etkilendiğim türden erkekler -atletik, açık hava erkekleri- onlara ayak uydurabilecek kadınlar isterler. Ayrıca ben kırk beş yaşındayım."

"Otuz sekiz yaşından bir gün bile büyük görünmüyorsun." Ona yıkıcı derecede seksi bir gülümseme verdi. "Ve eğer benim gibi yaşlı bir moruk yaş kartını oynayamıyorsa, sen de oynayamazsın."

Gülmekten kendini alamadı. "Erkekler için durum farklı. Bunu biliyorsun."

"Sen çok güzel bir kadınsın." Bunu söyleme şekli kadının nefesini kesmişti.

Yanaklarına sıcaklık doldu. "Konuşan sen misin, yoksa Côte de Brouilly mi?"

"Bana istemediğim şeyleri söyletmek için birkaç kadeh şaraptan fazlası gerekir - şiir istiyorsan viski." Yaklaştı, şarap kadehlerini aldı ve sehpanın üzerine koydu. "Janet..."

Sözleri sessizliğe gömüldü. Sonra eğildi ve onu öptü. Dudakları yumuşak ve sıcaktı, hafifçe onunkilerin üzerinde gezinirken okşamaları bir davet gibiydi.

Nabızı hızlandı. "Jack."

Şarapla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık kanına karıştı. Avuçlarını adamın göğsünün sert duvarına dayadı ve onu öptü, dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, üst dudağını ısırdı, sonra diliyle alt dudağının dolgunluğunda gezindi, duyuları adamın tadıyla, teninin kokusuyla, vücudunun sertliğiyle uyandı.

Dilinin ucunu dişlerinin arasında yakaladı, karanlık gözlerindeki yoğunluk karnının çırpınmasına neden oldu. Sonra gözleri kapandı. Güçlü kollarından biri kadının belini sararak onu kendine doğru çekerken, diğer eli kadının içine doğru kayd

başını eğdi. Sonra ağzını onunkinin üzerine kapatıp derin ve yavaş bir öpücük kondurdu.

Oh, evet.

Onun da gözleri kapalıydı, artık ikisi de hissediyordu. Dudaklarını ayırdı, adamın önden gitmesine izin verdi. Adam nasıl öpüşüleceğini biliyordu; parmakları kadının omurgasında geziniyor, içini ürpertiyor, dili kadıninkiyle alay ediyor, dudakları sert ve ısrarcıydı.

Her zaman böyle öpülmek istemişti ve Tanrım, adam yakın zamanda durmasa iyi olurdu çünkü daha fazlasını istiyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jack Janet'ı daha da yaklaştırdı, fiziksel temas kalbinin çarpmasına neden oldu, kanı canlanmış gibi görünüyordu. Bir kadına dokunmayalı, bir kadını öpmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. İlk başta nasıl öpeceğini unutmuş olabileceğinden korktu ama sonra Janet'ın kolları boynunun arkasında kilitlendi, onu kendine çekti ve bir şeyleri doğru yapıyor olması gerektiğini anladı.

Tanrım, tadı çok tatlıydı, vücudu kollarında yumuşak ve uysaldı. Bahisleri yükseltti, dilinin onunkiyile yolunu bulmasına izin verdi. Kız küçük bir inilti çıkardı, göğüsleri adamın göğsüne bastırarak şekilde eğildi.

Kot pantolonu rahatsız edici derecede dar gelmediyse ne olayım.

Durmalılar.

O zaman neden yapsınlar ki? İkisi de yetişkindi. Kız ne istediğini biliyor gibiydi, adam da öyle.

Çamurluğun kapısı çalındı, Chuck'ın sesi ona sesleniyordu. "Hey, patron, Chinook'la ilgili bir sorun var."

Lanet olsun!

"Özür dilerim. Bu Chuck, ustabaşım. Ciddi bir durum olmadıkça bu saatte beni rahatsız etmez." Jack başparmağını Janet'in yanağında gezdirdi, sonra Chuck'a seslendi. "Hemen geliyorum, lanet olsun!"

"Gelebilir miyim?" Janet'ın yanakları kızarmış, dudakları şişmiş ve ıslanmıştı.

Tanrım, Nate'in burada olup atları idare etmesini ne kadar isterdi. Yine de oğlu burada olsaydı, Jack muhtemelen kanepede bir ergen gibi öpüşüyor olmazdı.

"Neden olmasın anlamıyorum." Ayağa kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Giyinip kuşanman gerekecek. Ahıra kadar karlı bir yürüyüş olacak ama uzak değil."

"Ceketimi alayım."

"Seninle orada buluşuruz."

Bastonu ahşap zemine hafifçe vurarak onun uzaklaşmasını izledi, sonra Chuck'ın kendisini beklediği çamurluğa yöneldi.

"Luke Doktor Johnson'ı arıyor ama bunu kendiniz görmek isteyeceksiniz. Chinook ön kolundan vurulmuş."

"Ne oluyor be?" Jack'in adrenalini yükseldi.

"Burt onu alacakaranlıkta getirdi ama hiçbir şey fark etmedi. Luke gece için ona saman vermeye gitti. Beni çağırdı ve sol ön kolunda sıyrık yarasına benzeyen bir şey gördüm."

"Burt böyle bir şeyi nasıl kaçırabilir?" Jack hiç memnun değildi.

"Bilmiyorum. Tahminimizce avcı grubu sizin istediğiniz şekilde hareket etmedi ve biri ateş etti, sekti ya da rüzgara kapıldı."

"Bana kampı boşalttıklarını söylediğini sanıyordum." Jack izinsiz girenlere tahammül edemezdi.

Her yaz ve sonbaharda, balık tutmak ve avlanmak için izinsiz olarak arazisine gelen insanlarla uğraşmak zorunda kalıyordu. O ve adamları onları kovaladı, bir düzine silahlı adamın görüntüsü genellikle gitmeleri için yeterliydi.

"Kampları gitmişti. Taşınmış ve yeni bir tane kurmuş olabilirler."

"Olabilir. Silah sesini duyan oldu mu?"

Chuck başını salladı. "Hayır."

Jack botlarını giydi, parkasını giydi ve eldivenlerini aldı. "Evden bahçeye giden yolu kürekle aç.

ve Bayan Killeen'in güvenli bir şekilde ulaştığından emin olun. Kaymasını istemiyorum."

"Tamamdır, patron."

Jack dışarı çıktı. Rüzgâr hızlanmıştı, buzlu kar taneleri yüzünü ısıırıyordu. Yıldızlar ve dağların tepeleri kara bulutların ardına gizlenmişti. Daha fazla kar geliyordu.

Isıtmalı ahırın içinde Luke'u hâlâ Doc Johnson'la telefonda konuşurken buldu, kızıl saçlarını örten yün bir kayak şapkası vardı. "O burada."

"Teşekkürler, Luke." Jack telefonu aldı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm doktor. Yaraya kendim bakma fırsatım olmadı. Sizi beş dakika sonra ararız. Halledebileceğimiz bir şeyse, hallederiz. Gerçekten acil bir durum olmadıkça bu havada dışarı çıkmanızı istemiyorum."

Doktor Johnson yirmi yıla yakın bir süredir onların veterineriydi ve ailenin bir dostu olmuştu. Atlar hakkında çoğu insanın bilemeyeceği kadar çok şey unutmuştu.

Jack Chinook'un ahırına geri döndü, onu sinirli bir şekilde tepinirken buldu, kaslı vücudu titriyordu.

"Oldukça sarsılmış görünüyor," dedi Luke.

Jack Chinook'a seslendi ve büyük hayvan onu karşılamaya geldiğinde rahatladı. "Hey, evlat, neler oluyor?"

Aygırın yumuşak ağzını okşadı, onunla sessizce konuştu, onu sakinleştirmeye çalıştı, sonra ahırına girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Hemen yarayı gördü; hayvanın sol ön kolunun üst kısmında derin bir sıyrık vardı. Yaradan hâlâ kan sızıyor, kurumuş kan izleri bacağından aşağı akıyordu. Burt bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Adam uyurgezer miydi?

"Ağılda kanıt olup olmadığını kontrol eden oldu mu?" Atışın hangi açıdan yapıldığını bilirlerse, Jack birkaç adamını kar motosikletleriyle dışarı çıkarabilir ve bunu yapan piçlerle yüzleşebilirdi.

Luke başını salladı. "Hiç sanmıyorum patron."

"Vurulduğunda nerede durduğunu bilmek istiyorum. Karda kan ya da başka bir şey olduğuna dair bir işaret olmalı." Jack, Luke'u aramaya göndermek üzereydi ama çocuk yeniydi ve bilmeden bir şeye basabilirdi. "Chuck'la yer değiştirin. O kar kürüyor. Onu bana gönder. Onu bu işte istiyorum."

Luke itiraz edecek gibi göründü ama akıllıca fikrini değiştirdi. "Anladın sen onu."

Jack aygırın yularına çapraz bağlar taktı ve bunları ahırın kenarlarına tutturdu. Yarayı inceleyebilmek için atı hareketsiz tutması gerekiyordu. Chinook bacağını destekliyor gibi görünmüyordu, yani kemik kırılmış olamazdı.

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Chinook'u öldürmek zorunda kalmak Jack'in kalbini kıracaktı.

Sesler duydu ve Chuck'ın Janet'la birlikte içeri girdiğini görmek için baktı.

"Oh, vay canına!" Janet yeni aşık olmuş bir kadın gibi aygıra baktı.

"O nasıl patron?"

"Kemik iyi gibi görünüyor ama yarayı temizlemem ve daha yakından bakmam gerekiyor. Doktor Johnson'a telefon edip bunu kendimiz halledebileceğimizi söyler misin? Görünüşe göre pullar uçuşmak üzere ve sürücüyü riske atmasını istemiyorum. İ ř i n bittiğinde, bir

El fenerini al ve ağıla git. Vurulduğunda nerede durduğunu bilmek istiyorum."

"Hallediyorum." Chuck arkasını döndü ve uzaklaştı.

Janet ızgaraya doğru yürüdü, parmaklıkların arasından uzanıp Chinook'un ağzını ovdu. "O çok güzel. Palominoları severim."

Aygır yumuşak bir inilti çıkardı.

"Ben de memnun oldum," diye cevap verdi Janet. "İyi olmana çok sevindim."

Jack yarayı işaret etti. "Şurada ön kolunda görebilirsiniz, üç inçlik bir çürük. Oldukça derin. Kurşun sıyrığından başka bir şey olabileceğini sanmıyorum. Kanaması kendiliğinden durmuş gibi görünüyor ama temizleyip daha yakından bakmak istiyorum."

Kabinden çıktı ve kapıyı kapattı. "Ben ilk yardım malzemelerini getirirken siz ikiniz neden tanışmıyorsunuz?"

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor, değil mi dostum?" Janet, Jack'ten çok Chinook'la konuşarak cevap verdi.

Evet. Kadınlar ve atlar.

#

Janet Chinook'un yularını tutarken Jack yarayı steril tuzlu suyla suladı, ardından antiseptik bir sabunla yıkadı ve duruladı. Kan yıkandıktan sonra eldivenli parmaklarıyla yarayı nazikçe yokladı. Elinde olmadan Jack'in becerisine ve büyük hayvanı nazikçe idare edişine hayran kaldı.

Gerçekten onu öpüyor muydu?

Evet, yapmıştı ve o da bu konuda yetenekliydi. Her saniyesinden zevk almıştı, dudakları hâlâ karıncalanıyor, vücudu onunkine bu kadar yakın durduğu için hâlâ sıcaktı.

"Çok şanslıyız. Bu sadece bir et yarası. İyi iyileşmesi gerekir, ancak üzerinde durmazsak gururlu bir et oluşması muhtemel. Buraya biraz çay ağacı yağı süreceğim ve sonra da bandajlayacağım."

"Çay ağacı yağı mı?" Bunu daha önce bir at üzerinde kullandığını hiç duymamıştı.

Jack ayağa kalktı. "Antimikrobiyal özellikleri var ama iyot ve hidrojen peroksit gibi sitotoksik değil. Veterinerimiz Doc Johnson eski bir hippidir. Doğal şeylere yemin ediyor ve şimdiye kadar bizi yanlış yönlendirmede. Eğer kelebekler ve gökkuşakları reçete etseydi, ona giderdim."

Janet glmekten kendini alamadı. "Tam **b i r** karaktere benziyor."

Jack bölmenin kapısını açtı. "Onunla burada kalırken kendini güvende hissediyor musun? Çok asabi biri."

Bu soru onu şaşırtmıştı. Aygırdan korkacağı hiç aklına gelmemişti. "Evet. Endişelenme. İyi olacağız."

Sırıttı, başını salladı, mavi gözlerindeki sıcaklık kadının nabzını **h ı z l a n d ı r d ı** . "Birazdan dönerim."

Dışarı çıktı, ahırın kapısını arkasından kapattı ve uzaklaştı.

Janet aygırın güçlü boynunu okşadı. "Bunu sana kim yaptı evlat?"

Jack ve adamlarının şüphelendiği gibi avcılar mıydı? At kişnedi, karanlık gözlerle onu izledi.

Henüz yaraya doğrudan bakmasına izin vermemişti. Ama şimdi Chinook'la ahırında yalnız kalınca aşağıya baktı. Yara kalçasını ve leğen kemiğini parçalayan yara gibi değildi ama aygırın ön kolunun üst kısmındaki etli kısmı kesen bir kurşun yarası olduğu açıktı.

Keskin nişancı! Saat dokuz yönünde!

Kurşunlar. ılıklar. Acı.

Chinook dizginleri sarsarak onu o ana geri çekti. Büyük hayvan onun sıkıntısını açıkça hissediyordu ve bu onu tedirgin ediyordu.

Ciğerlerine derin bir nefes çekti, kendini aygıra ve şu ana odaklanmaya zorladı. "zgnm dostum."

Izgaranın i ıkıntısında duran mavi kauçuk bir kri tarağı gördü. Chinook'un yularını bıraktı ve tarağı almak için yanına gitti; kalın saman tabakası zeminin engebeli ve ayaklarının zor olmasına neden oluyordu. Boynundan başlayıp omzuna doğru inerek atı fırçalamaya başladı. Sol dirseğinin yakınında çamur olması gereken bazı lekeler gördü ve üzerlerini fırçaladı, ancak pul pul dklmediler. Uzandı, parmağıyla en büyük lekeye dokundu ve ovdu.

Çamur değildi. Bu...

Oh, Tanrım.

Eğildi ve aygırın göğsünün sol tarafına, sol koluna ve sol dizine kadar yayılmış lekeye benzeyen bir şey gördü. Adli tıp uzmanı değildi ama

suç mahallerinden payına düşeni almıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Jack bundan hoşlanmayacaktı.

Bir an sonra elinde plastik bir ilaç kutusuyla yeniden ortaya çıktı. Tezgâhın içine girdi ve kutuyu tezgâhın duvarlarından birine yasladı.

"Jack, görmen gereken bir şey var. Chinook'u kim vurduysa-"

"Hey, patron." Kırmızı yanaklı, kara bıyıklı ve beyaz kovboy şapkalı, iri göbekli bir adam olan Chuck içeri girdi. "Ağılın etrafına baktım ama vurulduğunda nerede durduğunu bulamadım. Rüzgâr karı etrafa savurmuş ve o da toynaklarıyla karı çalkalamış. Belki sabah-"

"Bir dakika bekleyin." Jack elini Chuck'a doğru kaldırdı, bakışları dikkatle Janet'a odaklanmıştı. "Ne söylemek üzereydin?"

Janet başını hafifçe salladı ve Jack'e söyleyeceklerinin sadece onun kulaklarına hitap ettiğini kelimelerle anlatmaya çalıştı. "Bekleyemeyecek bir şey yok."

Jack bir süre onun bakışlarını tuttu, sonra Chuck'a baktı. "Sabaha kadar beklemenin sorunu, bir ayak kadar daha kar yağacak olması. Orada her ne varsa gömülmüş olacak. Büyük spot ışıkları çıkarın ve ağılın üzerine tutacak şekilde ayarlayın."

"Sen nasıl istersen patron." Chuck arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Spot ışıkları mı?"

"Üzerinde birkaç büyük halojen ışık olan bir teçhizatımız var. Gece buzağları dağlarken kullanıyoruz - bu tür şeyler. İhtiyacımız olduğunda güneş her zaman parlamıyor." Kutuyu açtı, "Çay Ağacı Yağı" etiketli kahverengi bir şişe ve bir tomar gazlı bez çıkardı. "Peki bana ne söyleyecektin?"

Elini Chinook'un göğsündeki beneklerin üzerine koydu. "Buldum-"

"Kürekle temizledim patron." Kaldırımını küreyen kayak şapkalı, çilli yüzlü genç adam -Chuck ona Luke diyordu- içeri girdi ve tezgâha yaklaştı. "Yardıma ihtiyacın var mı? Yaraları tedavi etme konusunda epey deneyimim var. Bu konuda iyiyim-"

"Ben halledebilirim. Neden yatakhaneye dönüp ısınmıyor, biraz kahve içmiyor ve sonra Chuck'la ağılda buluşmuyorsun? Geç bir gece olacak."

Luke tereddüt eder gibiydi. "Kahve yapmamı ister misin?"

Bunu söyleme şekli, kahve yapmanın ona yakışmadığını düşündüğüne dair hiçbir şüphe bırakmadı.

"Pete aşkına! Sanırım ben de öyle dedim." Jack nefesinin altında küfretti. "Gece bitmeden hepimiz üşümüş ve yorgun olacağız."

Luke arkasını döndü ve uzaklaştı.

Janet eğildi ve duyulmaması için sesini alçalttı. "Chinook'un derisinde lekeler var - barut yanıkları."

"Damgalama mı?" Jack onun işaret ettiği yere baktı ve eldivenli parmak ucuyla koyu renkli izlerin izini sürdü. "Orospu çocuğu."

"Bu bir avcının tüfeğinden çıkan serseri bir atış değildi. Chinook'u vuran kişi en fazla birkaç metre ötede duruyor olmalıydı."

Janet, Jack'in gözlerinden neden kimsenin duymasını istemediğini anladığını gördü. İma ettiği şeyin Jack'in hoşuna gitmediğini de gördü.

"Bunu benim adamlarımdan birinin yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

"Başka kim dikkatleri üzerine çekmeden Chinook'a bu kadar yaklaşabilirdi?"

#

Göğsünde yavaş yavaş yanmaya başlayan öfkeyle Jack dikkatle ağılın uzunluğuna yürüdü, büyük halojen lambalar geceyi gündüze çeviriyordu. "İşte."

Karda kan var.

Jack'in beklediği kadar çok şey yoktu ama rüzgâr ve Chinook'un toynakları gerçekten de zarar vermişti.

Chuck, Luke ve Burt gelip aşağı baktılar.

Jack onların tepkilerini izledi, hâlâ kendi adamlarından birinin bu işin arkasında olabileceğine inanamıyordu. Chuck'ı yıllardır tanıyordu. Burt beş yıldır onunla birlikteydi ve Luke yeni olmasına rağmen çok tavsiye edilmişti ve atları seviyordu. "Vurulduğunda burada mı duruyordu, yoksa vurulduktan sonra burada karların içine mi kanadı, kesin olarak söyleyemem."

Janet'ın benekleri keşfetmesini kendine saklamıştı. Bildiklerini açığa vurmak için bir neden yoktu. Ama bu işin aslını öğrenmesi gerekiyordu. Chinook sadece Jack'in gözetimindeki masum bir hayvan olmakla kalmıyor, aynı zamanda çiftliğin finansal refahı için de çok önemliydi ve her yıl damızlık ücretleri ve tay satışlarından yüz binlerce dolar kazandırıyor. Jack onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordu ve banka hesabı da dayanamıyordu.

Bunun bir yanlış ateşleme olduğuna inanmak istedi. Belki de adamlarından biri tabancayla uğraşıyordu ve yanlışlıkla ateş etmişti. Eğer öyleyse, suçlunun işini tamamen kaybedeceğini bile bile ortaya çıkıp kendisiyle yüzleşecek cesareti olmadığı açıktı.

Eğer bu kasıtlı bir eylem olsaydı.

Yüce İsa.

Kim böyle bir şey yapar ki?

O av partisinden birinin araziye girmiş ve eve bu kadar yaklaşmış olmasının mümkün olduğunu düşündü. Ama kimsenin bu riski alacak kadar cesur ya da aptal olduğunu düşünemiyordu, özellikle de

Jack ve adamları iyi silahlanmışlardı. Bunu denemek için bile tamamen deli olmaları gerekirdi.

Ama bu ihtimal dışı senaryo bile ona Janet'in önerdiğinden daha makul görünüyordu. Adamlarından biri Chinook'u neden vursun ki? Bildiği kadarıyla hiçbirisi ona karşı kin beslemiyordu. Doğru, yatakhane ot içilmesine ve kumar oynanmasına son verdiğinde bazı homurdanmalar olmuştu. Ama bu aylar önceydi.

Ve yine de, gerçek ya da hayali bir kötülüğün intikamını almak için sevgili şampiyon aygırını öldürmekten daha iyi bir yol olabilir mi?

Tanrıya şükür piç ıskalamıştı! Yine de Jack bunu yapan adamı bulmak ve ağzını burnunu kırmak istiyordu.

Chuck diz çöktü, bir parmağını kara dokundurdu. "Bir insan Chinook gibi güzel bir hayvanı neden vurur ki?"

"Bilmiyorum." Jack, Chuck'a her zaman güvenmişti. Ustabaşının fikirlerinde biraz fazla özgür olduğu bir iki zaman dışında -özellikle iki yıl önce bu fikirler Nate'in eş seçimiyle ilgiliydi- Jack

adama kızmak için bile bir nedeni olmamıştı. "Bugün herhangi bir adam yanlış ateşleme rapor etti mi?"

Chuck başını salladı. "İstersen etrafa sorabilirim."

"Lütfen sor. Ayrıca birilerinin bu olayı duyup duymadığını da bilmek istiyorum.

herhangi bir şey."

"Sanırım o lanet avcılar yüzünden," dedi Luke.

Luke, Nate'e ahırlarda yardım etmesi için işe alınmıştı. Genç ve kendini kanıtlamaya aç olan bu çocuk, Jack'in onun hakkında sağlam bir izlenim edinmesine yetecek kadar uzun süredir burada değildi. Çocuk Chinook ve kısrakların üzerine titriyordu.

Burt hiçbir şey söylemedi, bakışları ahırın duvarını el feneriyle arayan ve duvara gömülü kurşunu bulmayı uman Janet'ı takip etmek için kalktı. Burt her zaman sessizdi ama bu sorun değildi. Jack adamları konuşmaları için işe almazdı. Burt hem atları hem de sığırları iyi idare ederdi ve çalışkandı. Jack'in hatırlayabildiği kadarıyla, Burt'ün işteki performansından şikâyet etme fırsatı hiç olmamıştı - ta ki bugüne kadar.

Çiftlikte çalışan ve yaşayan on yedi adam daha vardı ama Jack onlardan herhangi birinin bunu yapabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Jack." Janet onlara doğru döndü, Jack'e işaret etti, sert duruşu Jack'in onun üşüdüğünü anlaması için yeterli bir kanıttı.

Jack ayağa kalktı, ağılı geçti ve çitin üzerinden tırmanarak ona katıldı. "Bir şey mi buldun?"

El fenerini ahırın duvarına çevirdi, orada bir kurşun deliği görebiliyordu. "Kurşun ya buraya saplanmış ya da duvarı delip geçmiş. Diğer tarafta ne var?"

"Bir dolap dolusu eski tack ve tımar malzemeleri."

Sesini alçalttı, dişleri takırdıyordu, yanakları soğuktan kızarmıştı. "Adamlarınız etrafta dolaşırken bir şey söylemezdim, ama şimdi kurşunu bulduğuma göre, tetikçiden önce onu ele geçirmemiz gerekiyor."

"İçeri girip bu işi bana bırakmalısın. Dışarıda hava 10 derece, bugün hipotermiyle mücadele eden bir özel ajan için çok soğuk, ne kadar güçlü olduğunu düşünürse düşünsün."

"Sümüklüböceği aldığında içeri döneceğim."

"Yani arkamı kolladığını mı söylüyorsun?" Tamamen saçma olsa da hoş bir fikirdi.

"Burada bunu yapabileceğine güvendiğim başka kimse yok. Chinook'u vuran kişi bunu kasıtlı olarak yaptıysa, size zarar vermek için yapmış olma ihtimali yüksek. Aygırı öldürmeyi başaramadığına göre, şiddeti tırmandırıp doğrudan sizin peşinize düşebilir."

"Pekâlâ o zaman." Cebinden İsviçre çakısını çıkardı, Janet'ın el fenerini aldı ve diz çöktü. "Hâlâ burada."

Tahtayı kazmak tahmin ettiğinden daha zordu, tahta tecrübeli ve sertti. Şimdiye kadar yaptıkları, bir grup halinde ağılın çitine yaslanıp izleyen adamlarının dikkatini çekmişti.

"O bir FBI ajanı," dedi Chuck.

"Bir bok yok mu?" Burt cevap verdi. "Bir ajana benzemiyor."

Sonunda Jack onu gevşetti. "Anladım."

Eldivenli eline bakır kaplı bir kurşun düştü. "Bu bir kırk beşlik," dedi Janet.

"Kesinlikle öyle görünüyor."

"Şerifi de bu işe dahil edeceksin, değil mi?"

"Henüz karar vermedim." Kız itiraz edemedi, ki itiraz etmek üzere olduğu belliydi, adam devam etti. "Bunu içeride konuşabiliriz. Bu soğuktan hemen çıkmayı istiyorum."

Fırtına hızını artırıyor, taneler yoğun ve hızlı bir şekilde düşüyordu.

Adamlara döndü. "Işıkları kapatın ve saklayın. Bu geceki yardımlarınız için teşekkürler, beyler. Isının ve biraz uyuyun. Chuck, ahırları kilitle."

Normalde ahırları kilitlemezlerdi ama bu gece işler normal değildi. Jack, Chinook ya da Janet söz konusu olduğunda işini şansa bırakmazdı.

Kurşunu sol elinde tutarak ona sağ kolunu uzattı. "Bu kaygan."

Kolunu onun kolunun arasına soktu ve gülümsedi. "Sorun yok. Düşmene izin vermeyeceğim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Keskin nişancı! Saat dokuz yönünde!

Janet uçan mermilerin anısıyla sarsılarak uyandı, yatakta doğruldu, vücudu soğuk terle sıırılsıklamdı, kalbi çarpıyor, midesi düğümleniyordu.

Bu gece üçüncü kez aynı kâbusla uyanıyordu.

Komodinin üzerindeki ışığı açtı. Sabahın dördü.

Bastonuna uzandı, ayağa kalktı, sonra banyoya gitti ve yüzüne soğuk su çarptı. Daha fazla uyumaya çalışması gerektiğini biliyordu. Ciddi bir uyku açığı vardı. Ama uyumak rüya görmek anlamına geliyordu ve tekrar rüya görmek istemiyordu.

Bunun yerine soyunup duşa girdi, suyu dayanabildiği kadar sıcak açtı, rüyasını yıkadı, birden fazla duş başlığının sırtına ve omuzlarına masaj yapmasına izin verdi. Ancak gerginlik azalmaya başladığında gözyaşları akmaya başladı. Neden ağladığından emin değildi. Muhtemelen sadece stres ve yorgunluktu. Ya da belki

kabus görmesiydi. D n olanlar onu bir Şekilde tetiklemiş olmalıydı.

Kendini dinle.

Duygusal olarak bu kadar kırılgan olmasından nefret ediyordu. Bir yıl önce olduğu kişi, bir kurşun yarasıyla duygusal bir uçurumun kenarına savrulmazdı. O kadar ciddi bir yara bile değildi.

Elbette, birinin Chinook'a zarar vermiş olmasından nefret ediyordu. Bunun bir kaza olabileceğini düşündü. Jack'in de bunu umduğunu biliyordu. Hayvanları istismar eden insanlar en k t leriydi. Masum yaratıklarla bile empati kuramadıkları için diğer insanlara da zarar vermeleri muhtemeldi. Jack'in o piçi yakalamasını umuyordu.

Tanrım, Jack'in yüzüne nasıl bakacaktı?

D n geceye dair anılar zihnini doldurdu, nabzının hızlanmasına neden oldu.

Sen güzel bir kadınsın.

Sen mi konuşuyorsun yoksa C te de Brouilly mi?

Bana istemediğim Şeyleri söyletmek için birkaç kadeh şaraptan fazlası gerekir - şiir istiyorsanız viski.

Gözlerini kapadı, öpücüğünün nasıl bir his olduğunu hatırlarken sıcak suyun üzerine dökülmesine izin verdi - dudaklarının onunkine sürtünmesi, dilinin ustaca alay etmesi, vücudunun sert hissi. Tanrım, onun öpüşme şeklini seviyordu. Onun kendine güvenini seviyordu. Adamın kokusunu bile sevmiştir.

Aklını mı kaçırdın sen?

Şu an bir erkekle ilişki kurmak için doğru zaman değildi. Hayatını toparlamak için kat etmesi gereken çok yol vardı. Rehabilitasyonunu bitirmişti ama hâlâ uyum sağlamaya çalışıyordu. Pazartesi günü yeni işine başlayacaktı. Hepsinden önemlisi, bir erkekle ilişki kurmaktan zevk alıp alamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Evet, iyileşmişti ama cerrahı en azından bir süreliğine seksi acı verici bulabileceği konusunda onu uyarmıştı. Ayrıca, yaşadığı türden pelvik hasarın genellikle kadınlarda belli bir düzeyde cinsel işlev bozukluğuna yol açtığı konusunda da onu uyarmıştı. Bunu doruğa ulaşmakta zorlanabileceği şeklinde anlamıştı. Kendi başına denemeler yapmalı, hâlâ neyin işe yaradığını bulmaya çalışmalıydı ama aylarca süren ağrılar, narkotikler ve Byron'dan ayrılması libidosunu bastırmıştı.

Yine de dün gece ona hâlâ cinsel ihtiyaçları olduğunu kanıtlamıştı. En azından bu da bir şeydi. Ama oraya gitmeye hazır mıydı?

Hayır. Henüz değil. Yeni sınırlamaları ve yara izleriyle vücudu kendisine aitmiş gibi hissetmiyordu. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, başka biriyle bu alışılmadık araziye keşfetmeye hazır değildi.

Suyu kapattı, bir havluya uzandı, kendini kuruladı, kararını vermişti.

Kahvaltıdan sonra bir çekici çağırarak ve Denver'a geri dönecekti. Dağlarda geçirdiği bir haftalık rahatlama havanın da etkisiyle uçup gitmişti. Jack'in ona bir hafta boyunca ev sahipliği yapmayı teklif etmesi çok nazik bir davranış olsa da, eve dönüp gerçek hayatla yüzleşebilirdi. Eğer kalırsa, sadece onu yönlendirmiş olacaktı. İlk tanıştıklarında alçakça kaba davranmış olsa bile, bunu hak etmemişti.

Saçını kuruttu, makyajını yaptı ve giyindi, sonra Jack uyanana kadar kütüphaneyi keşfedeceğini düşünerek odasından çıktı. Saat neredeyse sabahın beşiydi ve bakması gereken bir hayvanı olduğu için muhtemelen yakında uyanmış olacaktı.

Mutfaktan gelen sesleri duyunca şaşırdı. Jack'i orada kahve içerken, gazete okurken ve tarımsal gelecekle ilgili bir radyo programı dinlerken buldu - domuz göbeği, sığır, soya fasulyesi ve diğer mahsullerin fiyatları.

Başını kaldırdı, gülümsedi. "Günaydın. İyi uyudun mu?"

"Evet" demek dilinin ucuna kadar gelmişti ama adamın bakışlarındaki nezaket, gerçeği o daha durduramadan ağzından dökülmesine neden oldu. "Hayır. Sürekli kabuslar görüyordum. Sonunda pes ettim."

"Kabuslar mı?" Kaşlarını çattı, ayağa kalktı ve ona bir sandalye çekti. "Kahvemin hazır olması iyi bir şey. Sen sütlü alıyorsun, değil mi?"

"Hatırladın." Şaşırmıştı. "Chinook nasıl?"

"İyi görünüyor - biraz sarsılmış ama iyi." "İyi. Bunu duyduğuma sevindim. Bunu rapor edecek misin? Şerif'e?"

"Henüz karar vermedim."

"Ne olursa olsun, bence yapmalısınız. Bir ihbarda bulunmak zamandan başka bir şeye mal olmaz. Şerif departmanı

durumu tarafsız bir şekilde soruşturabilecektir. Eğer saldırgan size zarar vermek istediye, şiddet tırmanabilir." Bunu zaten söylemişti ve şimdi de söyleyecekti.

"Haklısın." Bir fincana kahve doldurdu ve kadının önüne koydu.

Ona planlarını anlatmalı, onu atlarla, kavak ağaçlarıyla ya da yiyeceklerle kandırmadan önce aklından geçenleri bilmesini sağlamalıydı. "Bugün bir çekici çağıracağım ve Denver'a geri döneceğim."

Bir porselen kremaya uzandı ve masaya onun için koydu. "İsterseniz bir çekici çağırabilirsiniz ama biraz beklemeniz gerekecek. Gece boyunca on sekiz santim daha yağdı ve kanyonun birkaç mil aşağısında çığ düştü. Bu haberi verdiğim için üzgünüm ama otoyol kapalı."

Bundan hoşlanmamıştı. "Açmaları ne kadar sürer?"

"Kristal bir küreden yoksun olduğum için sadece tahmin yürütebilirim ama en azından bir ya da iki gün diyebilirim."

"O zaman sanırım bir ya da iki gün kalacağım."

#

Jack bakışlarını buzlu, karla kaplı otoyoldan ayırıp, yolcu koltuğuna oturmuş ve kemerini bağlamış olan Janet'a baktı. Uyumadığı belliydi, gözlerinin altında koyu halkalar vardı, güzel yüzü yorgunluktan çizgilenmişti.

Adam ona yüksek otlağa saman götüreceğini söylediğinde onunla gelmek istemişti. Adam bunun boyanın kurumasını izlemek kadar heyecan verici olacağı konusunda onu uyarmıştı ama kız bunu sorun etmemişti. Tehlikeli olacağı neredeyse kesin olan sürüş koşullarında onu da yanında götürmekle ilgili endişelerine rağmen, ona eşlik ettiği için mutluydu.

"Bu kâbusların ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?" Kendi lanet işine bakması gerektiğini düşünüyordu ama onun korkması fikri hoşuna gitmiyordu, özellikle de kendi çatısı altında.

"Sanki vurulduğum anı yeniden yaşıyorum. Javier'in bağırdığını duyuyorum, 'Keskin nişancı! Saat dokuz yönünde! Sonra silah sesleri duyuluyor, yere düşüyorum, acı çekiyorum ve her yer kan oluyor. Genellikle o noktada uyanıyorum."

Savaş kabusları.

Jack Vietnam'dan döndükten sonra yıllarca ara ara bu yaraları almıştı ve hiç yaralanmamıştı -en azından ciddi bir şekilde. Ama bir sürü genç adamın ölümünü izlememiş, çığlıklarını duymamış, bedenlerinin parçalandığını görmemişse lanet olsun. "Rüyaların hakkında hiç kimseyle konuştun mu?"

"Bir danışman gibi mi?" Ona bakmadı, bakışları dümdüz ileriye odaklanmıştı, sesi duygusuzdu. "Evet. Durduklarını sanıyordum. Bir süredir görmüyordum. Sanırım Chinook'un kolundaki yarayı görmek ya da o kurşunu görmek onları geri getirdi."

"Bunu duyduğuma
üzüldüm." "Bu senin
hatan değil."

"Sizi Cimarron'un misafirperverliğinin tadını çıkarmaya davet ettim, size rahatlatıcı bir hafta vaat ettim ve bunu yerine getiremedim." Bu, Jack'in tetiği çeken orospu çocuğunu bulması için bir başka nedendi.

"Bu senin engelleyebileceğin bir şey değil."

"İşte tam da bu yüzden beni rahatsız ediyor."

Cimarron'u yönetmekle, topraklarının bir ucundan diğer ucuna neler olduğunu bilmekle gurur duyuyordu.

diğerine. Ama biri -ya bir yabancı ya da bir çalışan- evinden elli metre uzakta durmuş ve Chinook'u, burada doğmuş değerli bir aygırı, bir taydan elle yetiştirdiğı bir atı vurmuştu ve Jack'in bunu kimin ya da neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Chuck adamlarla konuşmuştu ama kimse yanlışlıkla ateş edildiğini kabul etmemişti ve kimse bir şey gördüğünü ya da duyduğunu hatırlamıyordu. Elindeki tek kanıt Chinook'taki hasar ve bir 45'lik mermiydi.

Sonra aklına başka bir düşünce geldi.

"Gitmek için acele etmenizin nedeni Chinook'a olanlar mı yoksa dün geceki öpücük mü?"

Kara kaşları çatılmış bir halde ona baktı. "İkisi de değil. Gelecek hafta yeni işime başlamadan önce arabamı tamire götürmem gerekiyor."

"Anlıyorum." Tam içinden geçti. "Çok sert çıktım, değil mi?"

"Olabilir. Hayır. Hiç de değil. Sadece... " Tereddüt etti. "Bilmen gerekiyorsa, seni öpmek hoşuma gitti. Aslında, biraz fazla zevk aldım."

Yirmili ve otuzlu yaşlarında Jack, onun sözlerinin duygusal bir saçmalık olduğunu düşünebilirdi.

Kadınların erkekleri delirtmek için söyledikleri şeyler. Ama şimdi daha iyi anlıyordu ya da anladığını sanıyordu.

"Bu Byron denen adamla ilgili, değil mi? Ve yaralarınla."

Ona baktı, sonra hızla tekrar başka tarafa baktı. "Onun gibi bir şey. Sadece henüz bir ilişkiye hazır değilim."

Jack de bunu anlıyordu. O da benzer duygular içindeydi. Dün gece yatağa sadece Chinook için endişelenerek değil, ona ne olduğunu merak ederek girmişti. Altmış üç yaşındaydı, dul bir adamdı, bir büyükbabaydı. Onun yaşındaki bir kadınla ne işi olabilirdi ki? Tanrı aşkına, kadın kendisinden on sekiz yaş küçüktü.

Bu şüpheleri susturmak için bu sabah ona bir kez bakmak yetmişti. Çok güzel ve çekici bir kadındı. Dün gece onu öpmek, Theresa'nın ölümünden beri ilk kez kendisini yeniden canlı hissetmesini sağlamıştı. Bu konuda kendini kötü hissetmeyecekti.

Uzanıp onun elini tuttu. "Seni acele ettirmeyeceğim. Burada hiçbir şey aceleye gelmez. Ama lütfen benim yüzümden kaçıp gitme. Kal ve dağların tadını çıkar.

Atlar. Chinook'u gördünüz ama kısırakları görmediniz ve henüz ata binmediniz. Buraya bunları yapmak için geldin ve yapmaman için hiçbir sebep yok. Arabayı biz hallederiz. Merak etme."

"Nerede o?"

"Bir mil kadar geriden geçtik."

"Ne?" Başını çevirip arkalarına baktı. "CDOT'un izniyle tamamen gömülmüş."

Sizin için kazmaya istekli olacak bir çekici şirketi yok. Adamlarım ve ben kar durduğunda bunu halledeceğiz. Bu arada, seni bir daha öpmeyeceğime söz veriyorum. Ama önce sen beni öpersen, ben de seni öperim. Bence bu adil olur, sence de öyle değil mi?"

Tekrar ona baktı ama bu sefer yüzünde bir gülümseme vardı. "Kendine güveniyorsun, değil mi?"

Ama Janet söz konusu olduğunda öyle değildi.

"İşte geldik." Otoyoldan döndü, sabanı indirdi ve meraya giden yolu açmaya başladı.

Bu inekler vardı beklemek için onu Tekrar, sabırsızca alçalıyor.

"Bu on ya da on beş dakika sürer." Kamyonu park etti.
"Eğer üşümeye başlarsan, koltuğumun arkasında bir battaniye var."

Kamyondan indi, arkaya tırmandı ve balyaları kesmeye başladı. Janet'in araçta kalmasını bekliyordu ama o öyle yapmadı. Dışarı çıktı ve dikkatlice çitlere doğru yürüdü ve ineklerle güzel bir sohbet etmeye başladı.

"Şu haline bak!" Hayvanlardan birini sevmek için çitlerin arasından uzandı. "Paltonda kar var. Eminim üşümüştündür ve açsındır."

Tatlı yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, yorgunluk ve endişenin yerini gamzeler almıştı, koyu renk saçları soğuk rüzgârda uçuşuyordu. Ve elma ağaçlarında kitap okuyan o küçük kızıdan bir iz görebildiğini düşündü.

Başını kaldırıp ona baktı, yüzü parlıyordu. "Çok büyükler!"

Göğsünde bir kıpırtı hissetti, dünyasının değiştiğini hissetti.

Eksen.

Ah, kahretsin!

"Boğaları görene kadar bekle," demeyi başardı çitin
üzerinden saman atarken.

#

Yüksek otlaktaki ineklere saman dağıttıktan sonra çiftlik evine döndüler ve Jack burada taze sıkılmış portakal suyu ve bol miktarda sert kahveyle birlikte yumurta, domuz pastırması, mücver ve krepten oluşan harika bir kahvaltı hazırladı. Garip bir şekilde Janet kendini yorgun hissetmiyordu. Jack dışarı çıkıp atları kontrol etmelerini önerdiğinde, kendini tamamen uyanık ve heyecanlı hissetti.

"Babam iki kısırakla başladı." İki at ahırından ikincisine kadar olan kısa mesafeyi yürürlerken ona kolunu uzattı. "At eti için doğal bir içgüdü vardı. Vefat ettiğinde, üç şampiyon aygırımızla çeyrek atlarımızla ülke çapında tanınır hale gelmiştik. Ondan öğrendim."

Onun için kapıyı açtı, önce girmesine izin verdi, yüzüne sıcaklık yayıldı, tanıdık at, saman ve deri kokuları onu karşıladı.

"Chinook sizinkilerden biri mi?"

Başını salladı. "Burada, bu ahırlarda doğdu. Aygırlara göre hâlâ genç. Mayıs ayında yedi yaşına girecek."

"Neden tek başına bir ahırda tutuluyor? Yalnızlık çekmiyor mu?"

"İki kısırağınız olduğunu söylemiştiniz?" Bunu onu eğlendirmiş gibi söyledi, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Evet. Neden?"

"Aygırlar ele avuca sığmaz olabiliyor. Chinook'un güçlü bir cinsel dürtüsü var. Mevsiminde bir kısırağın kokusunu aldığı anda tek düşündüğü onunla çiftleşmek oluyor. Eğer onu kısıraklarla aynı binaya koyarsak, orayı darmadağın eder. Kısıraklardan biri ne zaman kızgınlık dönemine girse ortalığı dağıtırdı. Kendi ahırını yıkar, onunkini yıkar ve yoluna çıkan kısırak ya da iğdiş her ata saldırırdı. Yalnızlık konusuna gelince, üreme mevsimi boyunca kadınlardan çok fazla ilgi görüyor ve biz de onu meşgul ediyoruz."

Aygırlarla başa çıkmanın bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti. "Yani kısırakları zamanı geldiğinde ona mı getiriyorsunuz?"

"Aşağı yukarı."

"Her sezon kaç kısırak doğuruyor?"

"Her yıl muhtemelen yüz-yirmi tay doğuruyor."

"Aman Tanrım! Kendisiyle çok gurur duyuyor olmalı." Ama bu başka bir soruyu gündeme getirdi. "Kısrakların ne zaman doğurgan olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Bazı aygırlar kısrakları kızdırmak ve döngülerinde nerede olduklarını ölçmek için kullanabileceğiniz kadar iyi davranışlara sahiptir, ancak Chinook öyle değil. Kısrakları kontrol etmek için ultrason ve palpasyon kullanıyoruz ve sonra derin kızgınlık dönemine girdiklerinde onları ona getiriyoruz."

"Büyük bir operasyona benziyor."

Bir köşeyi döndüler ve Janet ciyaklamamak için mücadele etmek zorunda kaldı. Önünde bir düzine ahır uzanıyordu, her birinde güzel bir palomino çeyrek at vardı, tüyleri Chinook'un neredeyse gümüş renginden koyu altın ve hatta çikolata tonlarına kadar değişiyordu. Başlarını kaldırdılar ve Jack'i tanıdıklarında bir heyecan dalgası oluştu.

Janet ilk kabine doğru yürüdü. "Merhaba, güzelim."

Kısrak başını salladı ve ceketinin cebinden bir havuç çıkarıp Janet'a uzatan Jack'i selamlamak için yürüdü. "Bu Baby Doe. Onu son çiftleştirdiğimizde ikizlere hamile kalmıştı ve rahminde kısmi bir yırtık vardı.

Torsiyon. Onu 24 saat bakım için Colorado Eyalet Üniversitesi'ne göndermek zorunda kaldık. Şansımız yaver gitti. O hayatta kaldı ve ikizlerde nadir görülen bir şey olan tayların ikisi de hayatta kaldı."

"İyi olmasına çok sevindim." Janet havucu avucuna uzattı, kısarak havucu alıp çıtırdatmaya başladığında dudaklarının yumuşak bir şekilde elinin üzerinde gezindiğini hissetti. "Atlar hakkında çok şey bildiğimi sanırdım ama son beş dakika içinde gerçekten bilmediğimi keşfettim. Havuç için de teşekkürler."

Jack sıırttı. "İyi bir ilk izlenim bırakmanı istedim."

Solgun bir kısrağın boynunu bükmüş, başıboş samanları almaya çalıştığı bir sonraki ahıra doğru ilerledi. Janet dengesini sağlamak için bastonunu kullanarak dikkatlice eğildi ve samanı alıp avucuna koydu. "Bu kim?"

"Bu Molly Brown."

Janet bir düzen gördü. "Kısıraklara ünlü Colorado kadınlarının isimlerini vermişsiniz."

Jack sıırttı. "Yapılacak iyi bir şey gibi göründü."

"Bunu sevdim."

Kısa süre içinde Chipeta, Isabella Bird, Julia Greeley ve Clara Brown adında küçük, tatlı bir kısırağı havuçla besledi.

Sonra kocaman bir iğdişin yanına geldiler. "Çok büyük!" "Bu Buckwheat, torunumun atı. O da Emily'nin bindiği ilk attı ve ona aşık oldu."

"Nedenini anlayabiliyorum." Janet onun kadife ağzını okşadı. "O koca bir yumuşacık, değil mi Karabuğday?" İğdiş viyakladı, omzunu sıvazlayan Jack'e sokuldu. "Düşündüm ki onu bağlayalım, seni sırtına bindirelim ve yeniden ata binme hissini tatmanı sağlayalım - tabii buna hazırsan."

Janet ona bakakaldı, kalbi göğüs kafesinin içinde sekiyordu. "Bilmiyorum. Ona nasıl bineceğim? Ya düşersen?"

"Geçen yaz Buckwheat'e üç kez ampute olmuş bir gazimiz bindi. Bir keresinde belden aşağısı felçli bir kadının ona bindiğini görmüştüm. İyi olacaksın."

O ana kadar ata binmek soyut bir düşünce, bir dilekti, gerçek bir plan değil. Şimdi tekrar bir ata binmekle karşı karşıya kaldığında, bu planının gerçek olup olmadığını bilemiyordu.

Kalbi heyecandan ya da korkudan çarpıyordu. Ama eğer ampüteler ve felçli insanlar deneyecek cesarete sahipse, lanet olsun ki o da sahipti.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi."

"Tamamdır." Jack sırtıttı, Karabuğday'ın ahırına girdi, iğdişin yularına bir ip taktı ve onu ahırdan çıkarıp ortadaki yürüme yolundan, duvarları at takımlarıyla dolu bir koridora götürdü. Buckwheat'in ipini bağladı ve onu eyerlemeye başladı. "Biraz egzersiz yapmaya hazırsın, değil mi oğlum?"

Jack'in Buğday'ı eyerleyip dizginlemesini izledi, bir yanı bunu gerçekten yapacağına inanamıyordu.

Jack, "Daha büyük montaj bloğumuzu kullanarak onu sol taraftan monte etmeni sağlayacağız, böylece seni desteklemek için orada olabilirim," diyordu.

Janet bunun sadece bir kısmını duydu, ağzı kurumuştı. "Tamam."

Kolanını kontrol etti, sonra da Karabuğday'ın dizginlerini tuttu. "Hadi dostum."

Janet onları bir köşeden takip etti ve kısa bir koridordan geçerek sürgülü bir kapıya ulaştı.

Binicilik ahır - zemini bakımlı kumdan oluşan devasa bir yapı. Ahıra kıyasla soğuktu ama soğuğun farkına bile varmadı, bir ata binmek üzere olduğu fikri diğer tüm düşünceleri uzaklaştırdı.

Jack, Karabuğday'ı binicilik ahırının birkaç metre içine götürdü, sonra onun yetişmesini bekledi. "Dizginleri tutabilir misin? Binek taşını almam gerekiyor."

Janet dizginleri aldı, Buckwheat'in güçlü boynunu okşadı, yatıştırıcı bir tonla iğdiş edilmiş atla konuştu, ama bastırmaya çalıştığı kendi sinirleriydi. "İyi geçineceğiz, değil mi?"

Jack bir dakikadan kısa bir süre içinde büyük bir montaj bloğu taşıyarak geri döndü. Üç basamağı ve üstünde iki kişinin sığabileceği kadar büyük bir alanı vardı. Onu Buckwheat'in sol tarafına yerleştirdi, sonra kolanın sıkılığını bir kez daha kontrol etti. Dizginlere uzandı. "Bayan Killeen, atınız sizi bekliyor."

Janet derin bir nefes aldı, basamakları çıkmaya başladı, Jack'in güçlü eli onu takip ederken belindeydi. Zirveye ulaştı, yüzünü ata döndü, içgüdüsel olarak

Eyer boynuzu, bastonu hâlâ sağ elindeydi. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Eyeri tut, bana yaslan ve sol ayağını üzengiye doğru kaldır."

Adamın önerdiği şeyi yapmaya çalıştı ama sol ayağını üzenginin içine sokmak için kontrol etmekte zorlandı. Bir türlü esnemesini sağlayamıyordu. Ama o pes etmeden önce, adam diz çöktü, ayağını yakaladı ve yerine oturttu.

"Bana yaslan ve sağ bacağını yana salla."

Janet tam sağ bacağını kaldıracaktı ki, Karabuğday yerinden oynadı. Dengesini kaybetti, nabızı hızla atmaya başladı. "Kahretsın!"

Güçlü kollar onu sıkıca tuttu. "Seni yakaladım."

Jack'in gözlerinin içine baktı, gözleri yaşardı. "Korkuyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum ama bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Tekrar dene ve onun hareketlerinin seni korkutmasına izin verme. O hiçbir yere gitmiyor, ben de öyle."

"Benimle ata biner misin? Belki sen de ata binersen..."

Başını salladı. "Elbette. Ama önce sen biniyorsun. Yapabileceğini bilmen için bunu yapmalısın."

"Tamam." Janet bastonunu arkasına bırakarak kuma düşmesine izin verdi. Sol eliyle eyerin boynuzunu tuttu ve ağırlığını sol ayağına verdi, sağ bacağını atın sırtına doğru kaldırırken destek için Jack'e yaslandı.

Ve sonra eyerde oturuyordu.

"Başardım!" Parmaklarını atının kalın, sarı yelesine gömdü.

"Evet, yaptın." Jack onun arkasındaki eyere çıktı, bir kolunu beline doladı, kalçalarını onunkilere bastırdı, göğsünü onun sırtına dayadı. "Ağrın var mı?"

O kadar yakındaydı ki nefesini saçlarında, sesini derinde, kokusunu etrafını sararken hissedebiliyordu.

Başını salladı, şu anda tam olarak ne hissettiğini ona söylemek istemiyordu. "Ben iyiyim."

"Ben de bunu duymak istiyordum." Dizginleri sol elinde tutarak Karabuğday'ı ileri doğru itti. "Haydi oğlum. Hanımefendi ata binmek istiyor."

ALTINCI BÖLÜM

Jack, Buckwheat'i ahırın etrafında dolaştırarak kısırağa ağırlıklarına alışması için, Janet'a da eyerde oturmaya alışması için zaman tanıdı. "Nasıl bir his?"

"Harika hissettiriyor."

Aşağı baktı, kızın yanağındaki gamzeyi gördü ve gülümsediğini anladı.

Atların iyileştirici bir yanı vardı. Oğlunun, gençliğinde korkunç bir cinsel istismara ve kötü kullanıma maruz kalan Megan'ın bu ahırda ata binerek yeniden güvenmeyi öğrenmesine yardım edişini izlemişti. Nate'in yanmış ve sakatlanmış gazi arkadaşlarının ata binerek erkeklik duygularını yeniden keşfetmelerini izlemişti. Düzinelerce çocuğun -otistik çocuklar, kötü muamele görmüş evlerden gelen çocuklar, ölümcül hastalıkları olan çocuklar- Cimarron'un at bağışladığı at terapisi programı sayesinde neşe bulduğunu izlemişti.

Janet'in de burada şifa bulacağını umuyordu, ama bunu sadece bencil olmayan nedenlerle yapmıyordu. Burada kaldığı süre boyunca eğlenirse, belki geri gelirdi ve belki de...

Kendini aşıyorsun, ihtiyar.

"Daha hızlı gitmeye hazır mısınız?"

"Evet!"

Jack, Janet'ın eyerde zıplamasına neden olacağı için atı tırısı kaldırmamaya karar verdi; bu, sakatlığı olmayan biniciler için bile rahatsız edici ve yorucu olabilirdi. Bunun yerine, Buckwheat'i dörtnala koşturdu.

Önünde Janet güldü, sesi müzik gibiydi. "Bu harika!"

"Hoşuna gitmesine sevindim."

Ona bu şekilde yakın olmak kanını kaynatıyordu, poposu kalçalarına değiyor, sırtı göğsüne dayanıyor, tatlı kokusu kafasını dolduruyordu. Altlarında hareket eden büyük hayvan kadar onun da farkındaydı ve onun da kendisinin farkında olduğunu hissedebiliyordu. Atın etrafındaki kalçalarını sıkılaştırdı ve onun gerildiğini hissetti. Beline sarılışını ayarladı ve onun hızlı nefes alışını duydu. Yanağını saçlarının ipeğine yasladı ve onun kendisine doğru gevşediğini hissetti.

Eğer hava güzel olsaydı, onu çiftliğin etrafında bir gezintiye çıkarabilirdi. Yanına bir öğle yemeği ve bir şişe şarap alır, onu eski ağaçların arasından geçen patikalardan birine çıkarırdı.

kavaklar. Ama kar çok derindi ve Chinook'u kimin ve neden vurduğunu öğrenene kadar onun dışarı çıkmasını istemezdi. Böylece ahıra hapsedildiler.

Janet buna aldırıyor gibiydi ve Buckwheat de aldırmiyordu.

"Dörtmala koşabilir misin?"

"Hadi bakalım!"

Jack iğdişin başını bıraktı ve Janet'ın kahkahaları onu gülümsetirken, dörtmala daireler çizerek gittiler. Korku göstermiyordu ama ata iyi oturuyordu, vücudunun hayvanın hareketlerine verdiği tepki içgüdüsel ve akıcıydı. Janet ona söylememiş olsa bile onun deneyimli bir binici olduğunu anlayabilirdi.

Buckwheat'in huzursuz enerjisinin tükendiğini hissettiğinde, onu önce ağır ağır yürüttü, sonra tekrar yürüyüşe geçirdi.

"Nasıl hissettirdi?"

"Harika." Sesi gergindi, tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu.

İnsanın hayatının onunki gibi paramparça olması cehennem azabı olmalı. Evet, Jack de kendi payına düşen kayıplara katlanmıştı ama asla acı çeken o olmamıştı. Ranger arkadaşlarının öldüğünü görmüştü.

Savaş. Karısının cansız bedenini bulmuştu. Nate'in yanıklarının verdiği akıl almaz acı ve ıstırapla başa çıkmasını izlemek zorunda kalmış, ardından oğlu sakat bir yüzle yaşamaya alışmaya çalışırken kendi kalbi de kırılmıştı. Ancak Jack'in hayatı çok az değişmiş, her zaman olduğu gibi çiftliğin ve değişen mevsimlerin etrafında dönmeye başlamıştı.

Janet Nate kadar ağır yaralanmamıştı ama bildiği hayat aynı şekilde yok olmuştu. O hayatın bir parçasını ona geri verebilmek iyi hissettiriyordu.

Jack, Buckwheat'i yürüttü, iğdişin soğumasına izin verdi ve sonra onu binek bloğunun arkasında durdurdu. Jack önce attan indi, sonra Janet'a yardım etti. İşin çoğunu onun yapmasına izin verdi ama her ihtimale karşı bir kolunu beline doladı. Onun kollarında kendini ince ve yumuşak hissediyordu, her santimiyle bir kadındı.

Sol ayağı üzengiden çıkarken dengesini kaybetti. "Oh!"

"Seni yakaladım." Onu yakaladı, sıkıca tuttu.

Bir an yüz yüze durdular, adamın kolları kadının boynundaydı, vücutları birbirine bastırılmıştı, kadının avuç içleri adamın göğsüne yaslanmıştı.

Gölümsedi, gözyaşlarından her iki yanağında da nem izleri vardı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Gözyaşlarını başparmaklarının ucuyla sildi ve bakışları kızın ağzına kaydı. Dudakları onu baştan çıkarmıştı. Evet, cezbediyordu.

Ama bir söz vermişti ve bu sözü cehennem donana ve buzun üzerinde beş mil yürüyene kadar tutacaktı.

Hâlâ Buckwheat'in dizginlerini sıkı sıkı tutarak döndü ve merdivenlerden inmesine yardım etti. "Sadece bastonun olmadan indiğini belirtmek istiyorum."

Başını kaldırıp ona baktı, yeşil gözlerinde şaşkınlık vardı. "Bunu tamamen unutmuşum. Senin yardımını aldım."

Jack yürüdü ve onu kumdan aldı. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim." Mektubu ondan aldı ve gülümsedi. "Bu arada, bir hafta kalmaya karar verdim - eğer hala sorun olmazsa."

"Ben de bunu söylemeni bekliyordum."

Kızın muhtemelen kendisi için değil de atlar için kaldığını düşünmek onu sadece biraz rahatsız ediyordu.

#

Janet Jack'i ahıra kadar takip etti, nabzı hâlâ ata binmenin heyecanıyla atıyordu ama kalbi aylardır olmadığı kadar hafifti. Jack sayesinde eyere oturmuş ve tekrar ata binmişti. Jack onu itip yardım etmeseydi bunu yapabileceğinden emin değildi.

Dün kendisine "ihtiyar moruk" demişti ama ona baktığında gördüğü bu değildi. Hem hayvanlara hem de insanlara karşı nazik olan bir adam gördü. Toprağı seven, açık havada yorucu işler yapan ve kendi inancına göre yaşayan bir adam g ö r d ü . İnanılmaz derecede yakışıklı, fiziksel olarak formda olması ve bir tanrı gibi öpüşmesi onu daha da şaşırtıcı kılıyordu.

Birlikte ata binmek, adamın kolunu beline dolaması, arkasındaki sert göğüs duvarı, uzun zamandır hissetmediği kadar kadın olduğunun farkında hissetmesine neden olmuştu. Birkaç dakika önce montaj bloğunda birlikte durduklarında, adamın bakışlarının ağzına düştüğünü görmüş ve kendini onu öpme isteğiyle savaşıırken bulmuştu. Bu çok kolay olurdu ve her anına bayılırdı. Ama bitiremeyeceği bir şeye başlamak istemiyordu. Bu ona haksızlık olurdu.

Jack ona ahırları anlatıyordu -ne zaman yapıldıklarını ve yeniden inşa edildiklerini, bir yangınla ilgili bir şeyler- ama sözleri neredeyse hiç kayda geçmiyordu, dikkati onun yürüyüş şekline, adımlarının doğuştan gelen zarafetine, at üzerindeki becerisine ve evet, tamam, kıcına odaklanmıştı. Kendini pek suçlayamazdı. İyi yıpranmış bir kot pantolonun içinde gerçekten de harika görünüyordu.

Jack'in dizginin çapraz bağlarını kesmesini, önce eyeri sonra da eyer örtüsünü çıkarıp duvardaki kancalara asmasını izledi. Bir tarak buldu ve boynundan başlayarak kısrağı ovmaya başladı. "Buğday da burada mı doğdu?"

"Evet, öyleydi. Chipeta onun damadı. Başka bir çiftlikten bir aygırın babasıydı. Özellikle başının etrafında bazı yapı kusurları vardı, bu yüzden süttten kesildikten hemen sonra onu kısırlaştırdık. Çok iyi bir sığır atıdır ve harika bir mizacı vardır."

Janet başını kaldırdı, bakışları bir tarak daha almış olan ve Buckwheat'in diğer tarafıyla uğraşan Jack'e kaydı. "Hangi tayların taşaklarının kalacağına karar verirken hangi niteliklere bakıyorsunuz?"

Jack onun bakışlarını Karabuğday'ın sırtında karşıladı, kara kaşlarından biri havaya kalktı ve dudaklarında bir sırıtış belirdi. "İyi bir zihin ve huy, bunlar en önemlileri. Ondan sonra, doğru konformasyona bakarım-düz bacaklar, iyi kalçalar ve omuzlar, güzel bir baş ve boyun. Bu kriterlerin hepsini karşılamayan bir tay kısırlaştırılır. Ölçeği değiştirebilecek başka şeyler de var - yürüyüş, atletik yetenek. Aradığım şey, ırkın mükemmel bir temsilidir."

"Bunu ne sıklıkla buluyorsun?"

"On beş ila yirmi taydan birinin bu işi başaracağını söyleyebilirim."

Onun seçtiği kelimeler karşısında yüzünü buruşturdu. "Ya da ondan kaçıyor."

Jack sırttı. "Anestezi kullanıyoruz, biliyorsun. Elimde palayla onları ağılın etrafında kovalamıyorum. Ayrıca, iğdişler aygırlardan çok daha mutlu bir yaşam sürüyorlar."

"Nasıl anladın? Chinook çoğu insandan daha fazla seks yaparken, buradaki zavallı Karabuğday hiçbir şey alamıyor."

"Aygırlar biyolojilerinin köleleridir. Hayatları oldukça fazla stres taşır. Biyolojik olarak iki şey yapmak için yaratılmışlardır: dövüşmek ve çiftleşmek."

"Cezaevine girmesine yardım ettiğim pek çok adama benziyor."

Kıkırdadı. "İnsan erkeklerine taylara davrandığımız gibi davranırsak dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeyiz diye düşündüğüm zamanlar oldu."

"Yani şimdi de insanların çiftleşmesinden mi bahsediyoruz?" Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı. Onunla flört mü ediyordu?

"Ben daha çok bazı erkek türlerini hadım etmekten bahsediyordum ama aklınızda çiftleşmek varsa sorun değil. Hadi oraya gidelim."

"Bir kadında hangi nitelikleri ararsınız?"

Onunla flört ediyordu ve o da karşılık veriyordu.

Güldü. "Eğer bir aygırın zihniyetine sahip olsaydım, sadece tek bir şey isterdim. Herhangi bir türün erkeği için çiftleşmede başarı tamamen tohumunu yaymakla ilgilidir."

"Bu çok hoş." Bu aynı zamanda tanıdığı pek çok erkeği de tarif ediyordu.

"Neyse ki biyoloji tarafından yönetilmiyorum. Beyin taşaklardan üstündür."

"Ne demek istiyorsun?" Başını kaldırdı, bakışları onunkilerle birleşti.

"Yani otuz sekiz yılımı sadece bir kadın üzerinde çalışarak, onun hak ettiği erkek olmaya çalışarak geçirdim."

Janet onun sözlerinde karısına duyduğu sevgiyi duydu. Kendini ona adanmış ve ona sadık kalmıştı. Sonra onu kaybetmişti.

Ona baktığını fark etti, eli atının böğründe hareketsiz duruyordu. "Onu çok özleyor olmalısın."

"Seviyorum." Jack gülümsedi, mavi gözleri onunkilere bakıyordu. "Ama son zamanlarda hayatın benim için birkaç sürprizi olabileceğini düşünüyorum."

Ve Janet nefes almakta zorlanıyordu.

#

Jack, Chinook'un yularına çapraz bağlar bağladıktan sonra hayvanı sabitlemek için yanak kısmından tuttu, gerçekten korkmuş ya da üzgünse iplerin aygırı tutamayacağını çok iyi biliyordu. "Ani sesler ya da hareketler yapmazsanız bize bir şey olmaz. Kameranızda flaş varsa kapatın."

Dedektif Çavuş Taylor, belki otuzlu yaşlarında genç bir adam, kamerasında bir ayar yaptı, sonra aygırın ön kolundaki yarayı ve derisindeki lekeleri fotoğraflamak için yaklaştı, kameranın elektronik vızıltısı Chinook'u tedirgin ediyordu.

Jack sorunlarına yabancıların karışmasını istememişti ama Janet atlarını korumak ve tetikçiyi bulmak istiyorsa başka seçeneği olmadığını anlamasını sağlamıştı.

Taylor işini bitirdiğinde Şerif Rove eğilip yarayı inceledi. "Bana sıyrık gibi göründü. Sümüklü böceği bulduğunu mu söylüyorsun?"

Jack elini ceketinin cebine attı ve sümüklü böceğin içinde bulunduğu plastik sandviç poşetini çıkardı. "Bayan Killeen bunu ahırın duvarına gömülü olarak buldu. Burada işiniz bittiğinde sizi dışarı çıkarır ve nerede bulduğunu gösteririm."

Şerif çantayı aldı ve kurşuna baktı. "Bu kesinlikle bir kırk beşlik. Onu bulan siz misiniz, hanımefendi?"

Janet, Chuck'ın yanında saygılı bir mesafede durdu. "Evet."

Çatışma sırasında burada olduğu için, Janet'tan muhtemelen bir açıklama yapması istenecekti. Jack onun bu işin içine sürüklendiğini görmekten nefret ediyordu. Onun tekrar kâbuslar görmesini istemiyordu.

Şerif hâlâ kurşunu inceliyordu, kaşları çatılmıştı. "Fırtına başlamadan birkaç gün önce bazı avcılar araçlarından bir kırk beşliğin çalındığını bildirdiler - özel kamuflaj kabzalı bir Kimber 1911. Arazinize izinsiz girdiklerini kabul ettiler ve bunu onlardan intikam almak için aldığınızı düşündüklerini söylediler."

"Öyle mi? Neden bunu ilk kez duyuyorum?"

Şerif Rove kurşunun bulunduğu plastik torbayı dedektifine uzattı. "Sizi rahatsız etmek istemedim. Bunun saçmalık olduğunu düşündüm."

"Bu saçmalık." Jack hiç kimseden bir şey çalmamıştı. "Fırtına kopmadan birkaç gün önce bir grup avcıyla temasımız oldu. Onlardan arazimi terk etmelerini istedim ama kesinlikle onlardan bir ateşli silah almadım."

Sonra Janet konuştu. "Bunu planlamış olabilirler mi? Belki de silahın çalındığını bildirdiler, sonra da senden intikam almak için Chinook'u vurmak için kullandılar. Bu şekilde, bir

Tabanca bulunursa çalındığına dair kayıt tutulacak. Paçayı kurtarmış olurlar."

Bu ilginç bir düşünceydi.

Şerif Jack'e eğlenen bir bakış fırlattı. "Çalınan silahın kırk beşlik olması ve bu kurşunun da kırk beşlik olması, ikisinin herhangi bir şekilde bağlantılı olduğu anlamına gelmez. Kırk beşlik tabancalar çok yaygındır, hanımefendi."

Jack, Rove'un cevabından hoşlanmamıştı. Doğru, Rove yaşlı bir köpekti, ama bu bir kadının fikrini elinin tersiyle itmek için bir bahane olamazdı, özellikle de o kadın kendisinden çok daha zekiye. "Bayan Killeen bir FBI özel ajanı."

Rove'un gözleri neredeyse belli belirsiz büyüdü. "Sanırım iyi bir teori, ama bu adamlara gereğinden fazla kredi veriyorsun. Böyle bir plan yapmak şöyle dursun, aynı anda hem sakız çiğneyip hem de botlarını bağlayabildiklerinden bile şüpheliyim. Ayrıca, fırtınadan bir gün önce Denver'a dönmek üzere yola çıkmışlar. Kar yağmaya başlamadan önce eve dönüş uçağını yakalamak istediler."

Ama Janet, Jack'in düşünmesini sağlamıştı. O almamıştı ama bu adamlarından birinin silahı almadığı anlamına gelmiyordu.

Bir suç işlemek için, bunu size bağlanamayan bir silahla yapmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?

Elbette, Şerif Rove haklıydı. Her iki silahın da kırk beşlik olması kolaylıkla bir tesadüf olabilirdi. Burada herkesin en az bir tane silahı vardı.

Dedektif kamerasını kaldırdı. "İzninizle Bay West, aygırınızın vurulduğu gün arazide bulunan herkesle görüşmek istiyorum -ailesi, arkadaşları, çalışanları."

Jack de bunu bekliyordu. "Size personelimizin bir listesini vereceğim ve her biriyle ofisimde özel olarak konuşmanızı ayarlayacağım."

Taylor'ın cevapları bulma konusunda Chuck'tan daha şanslı olmasını umuyordu.

"Teşekkür ederim."

"Evlat, sana söylüyorum, bu kesinlikle bir gizem." Şerif iki elini de muhtemelen çoğu zaman tuttuğu ceplerine soktu.

"Bu kadar büyük bir gizem olamaz," dedi Janet. "Ya bir kazaydı ya da kasıtlıydı. Eğer kasıtlıysa, o zaman cinayet sebebini araştırmamız gerekir. Kurşunlar ateşlendiğinde

Tetiği çekmek için bir nedeni olan insanlar tarafından tutulan silahlar. Bu mermi uzaydan gelmiş gibi değil."

Şerif Rove'un yuvarlak yanakları kızardı ve hemen kışını örtmeye çalıştı. "Demek istediğim, böylesine güzel bir hayvana neden zarar verilmek istendiğinin bir muamma olduğuydu. Normalde bu tür çağrılara cevap vermesi için hayvan kontrol ekibini göndeririz ama Cimarron'da olanlarla özel olarak ilgileniyorum."

Belki de Jack'in ilçe seçimlerine özel bir ilgi göstermesinin ve şerifin ofisine yeni bir kan geldiğini görmesinin zamanı gelmişti.

"Chuck, Bayan Killeen'i sağ salim eve geri götüreceksin?" Jack Taylor'a döndü. "Chinook'u ahırına geri götürmem için bana biraz izin verirseniz, şerifi arabasına kadar geçireyim, sonra da ihtiyacınız olanı almanızı sağlayayım."

#

Janet gözlerini açtı, etrafına bakındı. Ne zaman uykuya dalmıştı?

Birisi üzerine bir battaniye örtmüş ve okumakta olduğu kitabı -John Adams'ın biyografisini- koymuştu.

sehpanın üzerinde, sayfasını işaretlemişti. Aynı kişi şöminede de ateş yakmıştı.

Ne kadar nazikti, ne kadar düşünceliydi. Birkaç basit jestle ona değer verildiğini, şımartıldığını ve özel olduğunu hissettirmişti. Byron en iyi gününde bile bunu başaramazdı.

Tavandan tabana pencerelerin dışında güneş çoktan batmış, kar taneleri gökyüzünden yere doğru tembelce süzülüyordu. Bir süredir uyuyordu.

Taylor'a ifadesini verdikten sonra, Jack adamlarıyla uğraşırken kendisini oyalamak için buraya gelmişti. Öğleden sonrasının çoğunu almıştı.

Battaniyeyi bir kenara itti, bastonuna uzandı ve ayağa kalktı, kalçası sertleşmişti, iç uyluk kasları bugünkü yolculuktan dolayı ağrıyordu. Eyer ağrısı çekmeyeli uzun zaman olmuştu. Koridora doğru ilerlerken spor salonundan gelen müziği duydu - Led Zeppelin'in "Black Dog" şarkısı.

Koridorda yürüdü ve kapıyı açık buldu. Siyah bir Army Ranger atleti ve siyah spor şortu giyen Jack, bir kablo makinesinin başında durmuş ayakta kablo uçuşları yapıyordu. Onu fark etmemiş gibi görünüyordu ama kendi yolunda ilerliyordu.

Ellerini göğsünün önünde her birleştirişinde nefes vererek, kollarının ve omuzlarının kaslarını gererek seti tamamladı.

Şimdi onun vücudunun neden bu kadar sert ve kaslı olduğunu biliyordu.

Son seti bitirdi, kabloları serbest bıraktı ve paslanmaz çelik su şişesine uzanmadan önce birkaç akor hava gitarı çaldı.

Onu ürkütmek ya da bakarken yakalanmak istemediğinden kapının pervazına vurdu.

Başını çevirdi. Onu gördüğünde gülümsedi. Midesi alt üst oldu.

"Hey. İyi uyudun mu?"

"Evet, teşekkür ederim." Ona doğru yürüdü, alnındaki ter parıltısı bir şekilde seksiydi. "Battaniye ve ateş için teşekkürler. Çok rahat ettim. Dedektifle her şey yolunda gitti mi?"

Kaşlarını çattı. "Bu olaya nasıl baktığınıza bağlı. Herkesin ifadesini almış ama hiçbirisi bir şey görmemiş ya da duymamış. Dışarıda yirmi adamım var ve içlerinden biri bile çiftliğin en değerli aygırına silah doğrultulduğunu fark etmedi mi?"

"Özür dilerim. İnanılmaz derecede üzücü olmalı."

"Akşam yemeğini hazırlamadan önce biraz sinirimi atar ve duş alırım diye düşündüm."

"Seni rahatsız etmeme izin
verme." "Neden bana
katılmıyorsun?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Ciddi misin?"

Öyleydi. "Benim setlerim arasında çalışabilirsin."

Yapamaması için hiçbir neden yoktu. Vurulduğundan beri ağırlık kaldırmamıştı ama bunun tek nedeni tüm zamanını ve enerjisini fizik tedaviye ayırmak zorunda kalmasıydı.

"Tamam. Hemen döneceğim." Aceleyle odasına gitti, bir çift yoga pantolonu, spor sutyeni ve eski bir tişört giydi, ardından saçlarını gevşek bir at kuyruğu haline getirdi.

On dakikadan kısa bir süre içinde, Brett Eldredge'in "Beat of the Music" şarkısını söylediği spor salonuna geri döndü. Yani Jack sadece bir klasik rock adamı değildi.

"Genelde ne tür egzersizler yaparsınız?"

"Vurulduğumdan beri hiçbir şey yapmadım. Başımda çok fazla şey vardı." Bunu bilmesi gerektiğini düşündü. "Eskiden haftada üç gün ağırlık çalışmayı hedeflerdim.

Göğüs, omuzlar ve triseps için bir gün, sırt, karın kasları ve biceps için bir gün ve kalça, hamstring, quad ve baldırlar için bir gün."

Başını salladı. "Bugün göğüs ve omuz çalışacağım, neden oradan başlamıyoruz?"

Sırayla göğüs presi, triseps presi ve daha fazla halat kaldırma hareketleri yaptılar; Jack ağırlığı ayarlıyor, Janet'ın yerini belirliyor ve onu cesaretlendiriyordu. Kaldırırken ona bakmamaya çalıştı, sonra vazgeçti, tüm o erkeğin ve değişen kasların görüntüsü kendini inkar edebileceğinden veya reddetmeye istekli olduğundan daha fazlaydı. Onlar bir setten diğerine geçerken, Janet giderek daha fazla tahrik oldu, ta ki iyice azana kadar.

Yıllardır böyle hissetmemişti.

Önce şerifin ziyareti hakkında konuştular. Janet'ın söyleyebildiği kadarıyla adam aptalın tekiydi ve bunu Jack'e de söylemişti. "Bir şey yapmayı planladığınızı sanmıyorum."

"Ben de öyle."

"Avcılarla yüzleşirken seninle kim geldi?" Adamın yüzündeki kaş çatma ifadesi, bu soruyla nereye varmak istediğini bildiğini gösteriyordu.

"Onlardan birinin almış olabileceğini düşünüyorsunuz."

"Adamlarınızdan şüphe etmek istemediğinizi biliyorum ama bir yabancının kar fırtınasının içinden çıkıp Chinook'u görünmeden vurduktan sonra fırtınanın içinde kaybolmasını pek olası bulmuyorum." Adamlarından birinin ona ihanet etmiş olabileceğini düşünmenin bile onu incittiğini gözlerinden anlayabiliyordu.

Çok etkileyici gözleri vardı.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Eğer içlerinden biri benden intikam almayı planlıyorsa, izini süremeyeceği bir silah edinmesi mantıklı olabilir."

"Her iki silahın da kırk beşlik olması tamamen tesadüf olabilir."

"Ama yine de olmayabilir de." Bir yudum su içmek için durdu. "Chuck'a benimle gelen bir düzine adamın listesini hazırlattım bile. Bu öğleden sonra dedektife faksladım."

Yani çoktan bu çizgide düşünmeye başlamıştı.

Akıllı adam.

Sohbet çekimden antrenmana ve oradan da müziğe kaydı. İşlerini bitirdiklerinde terlemişti ve kolları lingue gibi hissediyordu, endorfin

damarlarında uğulduyor, sağlıklı bir feromon dozuyla arpışıyorlardı.

"Bu, bugün yaptığın ve uzun zamandır yapmadığın ikinci şey. Nasıl hissettirdi?" iPod'u kapattı, oda sessizliğe gömüldü.

"Müthiş bir histi." Onu öpmeyi o kadar çok istiyordu ki.

Hayır, öpüşmek yeterli olmazdı. Onun kıyafetlerini yırtıp atmak ve ağırlık sehpasını iyi kullanmak istiyordu. Sonra onunla neden seks yapamayacağını ya da denerse bunun neden çok garip ve muhtemelen utanç verici olacağını hatırladı ve keyfi kaçtı.

"Duş almalıyım," dedi.

Sonra döndü ve odasına doğru yürüdü.

YEDİNCİ BÖLÜM

Jack duş alıp giyindikten sonra Nate'i arayarak son durumu bildirdi.

"Eve gelmemi istemediğine emin misin? Otoyolu yeniden açtılar. Megan ve Emily bensiz burada birkaç gün dayanabilirler. Bir şeye ihtiyacı olursa kardeşi ve ekibi yanında."

"Hayır evlat, kanyona gitmene gerek yok. Şerif Rove her şeyi kontrol altına almış görünüyor."

"Şerif Rove bir aptal ve bunu sen de biliyorsun. Bu adam o kadar şişman ve tembel ki muhtemelen yirmi yıldır kendi aletini görmemiştir."

Bu yeterince doğrudu.

"Taylor adında genç bir adam olan dedektif çavuşu ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Dün gelip her şeyin fotoğrafını çekti ve tüm adamlarla görüştü."

"Sanırım orada olmalıyım."

Jack bunu söylemek istememişti ama başka seçeneği olmadığını da görebiliyordu. "Gerçek şu ki evlat, misafirim var ve gizlilik iyi oldu."

Uzun bir duraklama.

"Bir bayan arkadaşını mı eğlendiriyorsun, ihtiyar?" Nate hiçbir zaman aptal olmamıştı.

"Aslına bakarsanız, öyleyim. Janet Killeen'i hatırlıyor musun?"

"Geçen kış araziden attığınız şu güzel FBI ajanı değil mi o?"

Gerçekten o kadar kötü müydü?

"Scarlet'teki Forest Creek Inn'e doğru yola çıkmıştı ki, yüksek otağa giden sapaktan yaklaşık bir mil ötede yoldan çıktı. Neredeyse yirmi dört saatini arabasında geçirdi. Ben onu bulana kadar CDOT arabayı tamamen gömmüştü. Onu buraya getirdim ve iyi vakit geçiriyoruz."

"Anlıyorum." Nate'in ses tonu, Jack'in "iyi vakit geçirmek" derken tam olarak neyi kastettiğini düşündüğüne dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

"O kadar da iyi bir zaman değil." En azından henüz değil, ama Jack'in acelesi yoktu.

"Çok kötü yaralanmıştı, değil mi? Bir daha yürüyemeyeceğini duydum."

"Baston kullanmasına rağmen yürüyor. Burada atlarla birlikte olmak ona iyi geldi." Janet'in kâbuslar gördüğü gerçeğini Nate'le paylaşmadı. Bu onun kişisel meselesiydi.

"Onun için iyi olan sadece atlar mı?"

Ukala herif.

"Bir çiftlikte büyüdü ve bugün onu Buckwheat'e bindirdik. Vurulduğundan beri ilk kez ata bindi. İyi bir binici ve Chinook da dahil olmak üzere atlara doğal bir dokunuşu var."

"Bunu duyduğuma sevindim." Nate'in sesi gerçekten memnun görünüyordu. "Onayınızı aldığıma sevindim."

Jack bunu bir

Şaka yapıyordu ama oğlunun tepkisi karşısında gerçekten rahatlamıştı.

Nate ve annesi çok yakındılar. Nate'in onu biriyle çıkması için cesaretlendirmesi bir şeydi. Nate'in Jack'in evlerine bir kadın getirmesi konusunda kendini rahat hissetmesi başka bir şeydi.

"Benim hoşuma gitmeyen şey, siz sevgili Bayan Killeen ile meşgulken bir tetikçinin aramızda dolaşması."

"Atları kapalı alanda tutuyoruz ve binicilik ahırında çalıştırıyoruz. İşimi şansa bırakmıyorum."

"Luke nasıl?"

"Zorlukların üstesinden geliyor. Değerini kanıtlamak için çok istekli görünüyor."

"Bazen biraz fazla hevesli. Sinir bozucu olabiliyor."

Jack güldü. "Yakında her şeyi öğrenecek. Önümüzdeki Pazartesi günü ahırlara bir video gözetim sistemi kurduracağım. Bu arada, o ve Chuck sırayla Chinook'un ahırının dışında uyuyorlar."

"Video gözetim sistemi mi? Bu pahalıya patlar."

"Chinook'u kaybetmek çok daha pahalıya mal olur."

"Yeterince doğru."

"Mutfağa gitmem gerek. Bisküviler kendiliğinden pişmeyecek."

"Gitmeden önce, bazı haberlerim var." "Öyle mi?"

"Megan hamile." Nate'in sesi pek mutlu gelmiyordu. Jack bulundu kendisi Gülümsüyor, ama o bit geri Tebriklerini ilettili. İkisinin Megan hukuk fakültesini bitirene kadar beklemeye karar verdiklerini biliyordu. Daha ilk s0mestrinin yarısındaydı. "Anladığım kadarıyla bu Sürpriz. Haberi ne zaman aldınız?"

"Bu sabah. Emily'ye henüz söylemedik."

"Megan bu konuda ne hissediyor?"

"Heyecanlı ama hamileliğin ve yeni bir bebeğin hukuk fakültesini bitirmesini nasıl etkileyeceği konusunda endişeli."

"Anlaşılabilir. İhtiyacı olan desteği alabilmesi için elimizden geleni yapacağımız konusunda onu rahatlatabilirsiniz elbette."

"Bu benim hatam."

Jack kıkırdadı. "Evlat, bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

"Bu işe girerken her şeyin nasıl işlediğini biliyordunuz."

"Birkaç hap almayı unutmuş ve beni uyarmıştı. Birkaç hapın bir fark yaratmasının mümkün olmadığını düşündüm, bu yüzden ekstra önlem almadım."

"Şimdi söylenecek tek bir şey var. Tebrik ederim. Kabul ediyorum. Çok heyecanlıyım. Evde yeni bir bebek mi var? Bu harika."

Çocuklar kaos getirirdi ama Jack'in kaosla arası iyiydi. Büyükbaba olmayı da baba olmayı sevdiği kadar seviyordu ama artık daha bilge ve sabırlıydı. Muhtemelen babasından daha iyi bir dede olmuştu.

"Teşekkürler. Desteğiniz için minnettarım. Chinook'un durumu hakkında beni bilgilendirmeye devam edin."

"Yapacağım. Tebriklerimi ve sevgilerimi Megan'a ilet ve Bayan Emily'ye sarıl. Gelecek hafta sonu eve döndüğünüzde haberinizi kutlayabiliriz."

"Teşekkürler, baba."

Jack telefon görüşmesini sonlandırdı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle mutfakta ayranlı bisküvi hazırlamaya koyuldu. Kurabiyeleri fırından yeni çıkarmıştı ki Janet ortaya çıktı, yeni duş almıştı, saçları fönle kurutulduğu için parlıyordu.

Biraz makyaj yapmıştı -güzel gözlerini vurgulayacak kadar- ve lavanta rengi bir balıkçı yaka ile bir çift Levis giymişti. Gömleği ve kot pantolonunu mükemmel bir şekilde doldurmadıysa lanet olsun.

Gülümsedi. "Çok lezzetli kokuyor."

"Güveç burada, çiftlikte yetiştirilen sığır etiyle yapıldı. Patates, havuç, soğan, yeşil fasulye ve kendi özel malzemem olan Scarlet Springs'de demlenmiş sert elma şarabı ekledim."

"Burada yaşasaydım şişmanlardım." Janet ondan ekmek sepetini alıp masanın üzerine koydu, sonra da tereyağı kabını bulup aynısını yaptı.

"Eğer burada yaşasaydın, seni çok meşgul ederdim.

şiş
man
." "Öyle mi?"

"Buna inansen iyi edersin."

Ancak Jack Janet'in yanaklarının kızardığını görünce sözlerini nasıl anladığını fark etti. Onun atlarla çalıştığını düşünüyordu. Bir an için onun izlenimini düzeltmesi gerekip gerekmediğini düşündü, sonra vazgeçti. Onu utandırmak ya da duygularını incitmek istemiyordu ve eğer akli hemen sekse gittiye, bunu sorun etmedi.

Güveç ve salatayı servis etti, sonra buzdolabından iki şişe sert elma şarabı çıkardı, kupalara doldurdu ve her tabağa bir tane koydu. "Keyfinize bakın."

"Bana Nate ve Megan'dan ve torununuz Emily'den bahsedin, adı neydi?"

Jack ona yeni aldığı haberlerden bahsetti, sonra Nate'in başarılarıyla övündü ve onunla ne kadar gurur duyduğunu anlattı.

Nate, Donanma SEAL'leriyle birlikte çalışan bir Deniz Kuvvetleri zel operasyon ekibinde özel operatör olarak görev yapmak için seçildiğinde yleydi.

"Javier Corbray ile bu şekilde tanıştı, değil mi?"

"Evet, yle." Jack ona Nate'in yanıklarıyla nasıl cesurca yzleştiğini, yaşamak için nasıl mücadele ettiğini anlattı. Sonra Nate'in Megan'la Cimarron'un kıyma bağışladığı evsiz barınaklarından birinde gönüllü olarak çalışırken nasıl tanıştığını anlattı. Megan'ın Nate'in yaralarından iğrenmediğini, aksine kendini kabullenmesine ve iyileşmesine nasıl yardımcı olduğunu anlattı. "Megan için her gün Tanrı'ya şükrediyorum."

"zel bir insana benziyor."

"yle. Emily, Megan'ın önceki ilişkisinden olan kızıydı. Adam öldü ve onun hakkında konuşmuyoruz. Megan'la evlendiklerinde Emily'yi Nate evlat edindi."

Jack ona Megan'ın yaralarından -eroin bağımlılığıyla uzun süren savaşından, hapishanede geçirdiği zamandan, orada uğradığı cinsel tacizden, onu dehşete düşüren bebek babasından- bahsetmedi. Ayrıca Nate'in Megan'ın

Emily'nin biyolojik babasını öldürerek hem anneyi hem de kızı kurtaran kişi olmuştu. Megan'ın geçmişi, eğer kendini rahat hissederse paylaşabileceği bir şeydi.

Janet burada kalırsa, sonunda tüm hikâyeyi öğrenecekti. Eğer öğrenmezse, bilmesine gerek yoktu.

"Mutlu sonlara bayılırım." Janet peçetesiyle dudaklarını sildi. "Eminim Emily seni parmağında oynatıyordur."

"Ben öyle demezdim." Bu düpedüz bir yalandı ve Jack bunu biliyordu. "Tamam, evet, öyle. Ne diyebilirim ki? O çocuğu seviyorum."

"Sen çok besleyici bir adamsın."

"Teşekkür ederim." Bazı erkeklerin bu şekilde tanımlanmaktan hoşlanmayacağını biliyordu. Otuz yıl önce olsa bu onu rahatsız edebilirdi. Ama şimdi bunu takdir ediyordu. "Her zaman öyle değildim. Bir kadınla evlendim, sonra dünyanın öbür ucundaki bir savaşa katıldım ve onu ailemle bıraktım. Ama o zamandan beri bir iki şey öğrendim."

Janet elma şarabından bir yudum aldı ve gülümsedi.

"Eminim öyledir." Ve lanet olsun ki kızarma sırası ona gelmemiştir.

Janet, Cimarron'un DVD ve Blu-Ray kütüphanesinde arama yaptı. Jack filmi seçme işini ona bırakmıştı. Şiddet içeren hiçbir şeyle başa çıkabileceğini sanmıyordu. Dedektiflik dramaları ve prosedürleri, yanlışlıkları ve Hollywoodizmleri onu çıldırtmadığında, kendisini işteymiş gibi hissettiriyordu.

"Oh!" The Sound of Music'i raftan aldı. "Bunu uzun zamandır izlememiştim. Senin için çok mu çocuk filmi?"

Sinema salonunun arkasındaki küçük barda patlamış mısır yapmayı bitirmekte olan Jack başını kaldırıp baktı.

"Benim için sorun değil."

DVD'yi ona doğru taşıdı.

Ona büyük bir kâse patlamış mısır uzattı. "Git kendine bir yer seç."

Sinemanın ön sırasının ortasına oturdu, patlamış mısır kasesi kucağındaydı, mısırın tereyağlı kokusu ağzını sulandırıyor. Jack'in lezzetli yahnisinden sonra buna nasıl yer bulabildiğini bilemiyordu.

Geldi ve onun yanına oturdu. "Koltukları nasıl çalıştıracağını çözdün mü?"

"Sanırım değil." Onun ne demek istediğinden bile emin değildi.

Ona doğru uzandı ve sandalyesinin kolundaki bir düğmeye bastı. Koltuğu yaslanmaya başladı ve bir ayak dayama yeri çıktı.

"Vay canına. Bu gerçek bir tiyatrodan daha iyi."

"Aynen öyle." Bir kumandayı kaldırdı ve ışıklar karardı.

Janet kendini filme kaptırmış, gerçek dünyayı unutmuş, sadece ekranda şekillenen hikâyenin ve yanındaki adamın farkındaydı. Adama baktı, yüzünün sert hatları ekrandan gelen mavi ışıkla yumuşamıştı.

Onunla bir ilişkiye başlamayı düşünmek bile delilik olmalı. O zaman bunun neresi delilikti? İkisi de bekârdı. İkisinin de başarılı kariyerleri vardı. Onun hakkındaki ilk izlenimine rağmen, iyi bir adamdı, hayat zorlaştığında kaçacak türden biri değildi. Sert biriydi ama içinde bir erkekte nadiren gördüğü bir nezaket vardı. Karısına sadıktı. Ağır yaralı oğlunun yanında durmuştu. Ve zaten bir baba ve büyükbaba olduğu için, onun çocuk sahibi olamamasını umursamazdı. Ne de olsa aylardır adet görmemişti.

Tabii ki ona her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı. İşler çok ileri gitmeden önce, onunla seks yapamayabileceğini, en azından her zamanki şekilde yapamayacağını söylemesi gerekecekti. Onu engelleyen her şeyden çok bu düşünceydi.

Hayır, gerçeği öğrenmekten, bir erkekle yakınlaşmaya çalışırken canının yandığını ya da boşalamadığını fark etmekten korkuyordu. Seksi her zaman sevmiştir, bir erkekle bedenen ve ruhen yakınlaşmayı seviyordu. Seksten zevk alamama ihtimaliyle yaşamak, kesinlikle alamayacağından emin olmaktan çok daha kolaydı.

Ekranda, yeniden tasarlanmış perdeler giymiş çocuklar Salzburg'un dört bir yanında "Do-Re-Mi" şarkısını söyleyerek koşuyorlardı.

Tekrar Jack'e baktı ve göğsünde bir gerilme hissetti. "Bu arada, istersen kolunu omuzlarıma dolayabilirsin."

"İsterdim." Jack iki koltuğu ayıran kolçağı kaldırdı, uzandı ve onu kendine yaklaştırdı.

Başını onun göğsüne yasladı, kalbinin düzenli atışını duydu ve parmakları omzunu okşarken kanının ısındığını hissetti. Düşünüyordu

Cep telefonu çaldığında koltuğunda dönüp onu öpme bilgeliği.

"Özür dilerim." Cebinden çıkardı, yere baktı. "Ben Chuck."

Janet'in içinde kötü bir his var.

Jack cevap verdi. "Ne oldu?"

Vücudu gerginleşti. Kolunu geri çekti ve koltuğunu dik konuma getirmek için düğmeye bastı. "O iyi mi? Ambulans ya da şerif çağırdınız mı? Hemen geliyorum."

"Ne oldu?" Janet el yordamıyla koltuğunun üzerindeki düğmeyi aradı. Uzaktan kumandayı kaldırdı, ışıkları açtı,
ve filmi durdurdu. "Davetsiz bir misafir aygırın ahırına girdi. Luke vuruldu."

"Aman Tanrım." Böyle bir şey olacağından korkuyordu.

Jack öfkeli görünüyordu. "Ciddi bir şey değil. Luke karşılık verdi ama her kimse kaçtı. Chinook yaralanmamış ama çılgına dönmüş ve ahırını tekmeliyor."

Bastonuna uzandı ve ayağa kalktı. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"İçeride kal ve tehlikeden uzak dur." Etrafında dolaşmaya başladı.

Onun yolunu kesti. "Oraya yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve bakışları yumuşadı. "Arazimde bir yerlerde silahlı bir adam dolaşıyor ve senin ateş hattına girmeni istemiyorum. Adamlarım ve ben bunu halledebiliriz."

Geri adım atıp ona dik dik baktı. "Adamlarının çoğundan daha iyi eğitimliyim. Bana bir silah verin."

Kaşlarını çattı, çenesinde bir kas sıkıştı. "Pekâlâ, ama benimle kal. Sana güvenmediğim için değil, vurulduğun günden beri hiç ateş etmediğin için eline silah vermeyeceğim. Kullanmaya hazır değilsen silah sahibi olman hiçbirimize yardımcı olmaz."

Sözleri canını yakmıştı ama söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. "Yeterince adil."

"Seninle çamurlukta buluşuruz." Salondan çıktı ve koridordan geçerek ofisine doğru ilerledi.

Aceleyle çamurluğa gitti, yol boyunca mutfak tezgahından bir not defteri ve kalem aldı. O zamana kadar

Kadın botlarını giymişti, adam oradaydı, asık suratlı görünüyordu, omuz kılıfında bir Colt M1911 vardı. Botlarını giydi, bir ahır ceketini aldı. "Birisi az önce kendine bir dünya bela satın aldı."

"Kesinlikle öyle." Jack'i dışarı kadar takip etti, kolunu uzattığında tuttu. Aygırın çılgınca kişnemelerini duyabiliyordu ve koşabilmeyi diledi, çünkü Jack'in yapmak istediği kesinlikle buydu. "Çok korkmuş olmalı. Bensiz devam etmelisin."

"Etrafta silahlı bir adam varken seni burada karanlıkta tek başına bırakamam."

Bu yüzden onun evde kalmasını istemişti. Bunun olacağını biliyordu ama yine de onu korumasız bırakmayı reddetti.

"Özür dilerim. Seni yavaşlatıyorum. Sadece kenarda oturmaya alışık değilim."

"Biliyorum. Neredeyse geldik."

Ahırın içinde bir kaos buldular. Chuck, Chinook'un ahırının dışında durmuş onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama aygır şaha kalktı, şaha kalktı ve saldırdı; toynakları tahtaları parçalıyor, ahırın duvarlarını yıkıyor, dişlerini gösteriyordu. Luke oturdu

Burt eldivenli elleriyle omzuna gazlı bez bastırırken, bir karyolada gömleksiz yatıyordu. Diğer yarım düzine adam etrafta durmuş onu izliyordu, bazılarının elinde ateşli silahlar vardı.

Janet sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Burası bir suç mahalli. Herkesi buradan çıkarmalı ve burayı kilitlemeliyiz."

"Kesinlikle öyle." Jack etrafta dolanan adamlara doğru yürüdü. "Burada yapabileceğiniz bir şey yok beyler. Yatakhaneye dönün ve biraz uyuyun. Şerifin müfettişleri muhtemelen daha sonra size bazı sorular soracaklardır. Bu arada yardımınıza ihtiyacımız olursa size haber verimiz."

Adamların Jack'e duyduğu saygı çok açıktı. Herkesi sakinleştiren bir sükûnet yansıtıyordu. Janet bu özelliğin ne olduğunu biliyordu -liderlik.

"Tamamdır, patron."

"Bu orospu çocuğunu
bulacağız." "Sizin için
buradayız, Bay West."

Jack Luke'un yanına gitti. "Burt, neden Luke'u eve kadar geçirip Scarlet'le hastaneye götürmek için hazırlanmıyorsun?"

"Kip'ti patron." Luke ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Sanırım başladığı işi bitirmeye geldi ama ben onu durdurdum."

Luke'un yüzünde ve göğsünde lekeler vardı.

"Kip kim?" Janet Luke'un yanına gitti.

Burt, "Birkaç hafta önce kendini kovduran bir adam," dedi.

Hoşnutsuz bir çalışan. Muhtemel bir nedeni olan bir adam.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" Janet sordu.

Luke şimdi adrenalinin etkisiyle titriyordu. "Kapının sesini duyduğumda uyuyordum. Kafamı kaldırdım ve ahırın hemen içinde duran bir adam gördüm. Kim olduğunu ve ne yaptığını sordum. Yaklaştı, adının Kip olduğunu söyledi. Elinde bir silah olduğunu görebiliyordum. Tabancama uzandım ve bana ateş etti. Ben de ateş ettim ama sanırım ıskaladım. Koşarak uzaklaştı."

Janet bunların hepsini yazdı. "Silahını ateşlediğinde nerede duruyordu?"

Luke onun durduğu yerin yakınına işaret etti. "Bana oldukça yaklaştı."

Luke'un yüzündeki ve göğsündeki barut yanıkları bunu doğruluyor gibiydi.

"Kaç el ateş etti?" "Sadece bir tane."

"Kaç el ateş ettin?" "Bir, sanırım. Belki iki."

Jack bir elini Luke'un yaralanmamış omzuna koydu. "Önce seni iyileştirelim, sonra da hastanede olanlar hakkında konuşuruz."

Janet, Jack'in haklı olduğunu biliyordu. Eğer burada resmi bir sıfatla bulunsaydı, ilk görevi yaralanan herkesin tıbbi bakım almasını sağlamak olurdu. İfadeler bekleyebilirdi. Şu anda burada bir ajan olarak değil, bir misafir olarak bulunuyordu.

Jack onun kolunu güven verici bir şekilde sıktı ve bu basit hareketle onu anladığını ve takdir ettiğini gösterdi. "Bu gece bizim için yaptıklarından dolayı sana minnettarım Luke ve incindiğin için de çok üzgünüm."

Ama Janet'ın dikkati Chinook'a kaymıştı. Aygır dehşete kapılmıştı. Gözlerinin akı parlıyordu. Onun

derisi seğıirdi. Tüm vücudu titriyor gibiydi. Çırpındı, tekmeledi.

"Ah, seni zavallı şey!" Janet hiç düşünmeden, kimseye sormadan Chinook'un ahırına doğru yürüdü, sürgülü kapıyı açtı ve içeri adım attı.

#

Jack, Burt'ün Luke'u ahırdan çıkarmasına yardım ettikten sonra Chinook'a doğru döndü ve kalbi duracak gibi oldu. "Janet!"

Chinook'un ahırına girmişti, toynakları etrafındaki havayı kesiyordu.

Jack ona doğru koştu, sonra gördüklerine inanamayarak durdu.

Chinook şaha kalkmayı ve tepinmeyi bıraktı, dikkati onunla yatıştırıcı bir tonda konuşan Janet'in üzerindeydi, kolları iki yanındaydı.

"Sorun yok, oğlum. Artık her şey yolunda."

Chuck Jack'e baktı ama tek kelime etmedi, yüzünde bir şok ifadesi vardı.

Jack yavaşça ahıra doğru yürüdü, Janet ona bu kadar yakinken aygırı ürkütmek istemiyordu. "Janet, tatlım, neden oradan rahatça çıkmıyorsun?"

Cevap vermedi ama aygırla yumuşak bir şekilde konuşmaya devam etti. "Özür dilerim. Korktuğunu biliyorum."

At kişnedi, homurdandı, sonra hâlâ titreyen Janet'ın yanına yürüdü.

"Aferin oğlum." Hayvanın boynunu okşadı, yularından tuttu. "Çok terlemişsin. Burada üşümeni istemiyorum."

Jack ahırın hemen dışında durdu. "Chuck, git Chinook'un battaniyesini ve köri tarağı ile fırçasını getir."

"Tamam, patron."

Janet aygıra mırıldandı, onu okşadı ve Jack Chinook'un onun dokunuşuyla sakinleştiğini, titremesinin azaldığını görebiliyordu.

Sonra aygır boynunu ona doğru uzattı, bir sevgi ve teslimiyet jestiyle ağzını neredeyse samana kadar indirdi.

Lanetleneceğim.

"Onu götürmeliyiz," dedi Janet. "Şerif departmanının buraya gelip fotoğraf çekmesi ve kanıt bulmak için her yeri taraması gerekecek. Bu Chinook için iyi olmaz."

O haklıydı.

Chuck döndü, bir kolunda battaniye, elinde köri tarağı ve fırça vardı. "Al bakalım patron."

Jack eşyaları ondan aldı. "Diğer aygır ahırını hazırla. Yakında müfettişler burayı didik didik edecek. Chinook'u kendini sakın hissedeyeceği bir yere koymalıyız."

Chuck başını salladı. "Kip'in bunu yapabileceğine inanamıyorum. Evet, bazen içerdi ama asla şiddet yanlısı biri değildi."

Bu düşünce Jack'in de aklından geçmişti. "Öfke ve gurur bir adama oldukça aptalca şeyler yaptırabilir."

"Bu yeterince doğru." Chuck aceleyle uzaklaştı.

Jack dikkatlice ve sessizce Chinook'un ahırına girdi, battaniyeyi yem deliğinden geçirdi, sonra Janet'a köri tarağını uzattı. "Bana atlara fısıldayan biri olduğunu söylememiştin."

"Değilim, en azından öyle olduğumu sanmıyorum."

"Neredeyse bana kalp krizi geçirtiyordun. Eğer benim adamlarımdan biri olsaydın, dikkatsiz davrandığın için seni anında kovardım."

"Ben senin adamlarından biri değilim."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Yine de meramını anlatması gerekiyordu. "Ölebilirdin. Aygırların çıldırdığını ve deneyimli atlıları, onları yetiştiren adamları yaraladığını gördüm. Buraya adım atarak büyük bir risk aldın."

"Seni korkuttuğum için özür dilerim. Chinook'un ne kadar korktuğunu gördüm ve bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Ona köri tırağını uzattı. "O durumdaki bir aygırı gören çoğu insan sadece saldırganlık görür ve korkardı. Ama siz aygırın korktuğunu gördünüz ve bu yüzden korkmadınız. Beni şaşırtıyorsun."

Ona baktı ve gülümsedi. "Bu her iki taraf için de geçerli."

Bunu duyduğuna memnun olmuştu. Akşam boyunca onu sevdiğini fark etmişti. Hayatında ikinci kez bir kadına sırlıslıkla aşık olmuştu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Janet, Jack'in Chinook'u ovmasına yardım etti, sonra da Chuck'la birlikte aygırı binanın diğer tarafındaki bir ahıra yerleştirmelerini izledi.

"Bu gece onunla kalacağım, patron."

"Teşekkürler, Chuck. Dikkatli ol. Bayan Killeen'i içeri götüreceğim."

Janet korunduğunu hissetmeye alışık değildi. Korunan kişi olmaya alışkındı. Bir erkeğin onunla bu şekilde ilgilenmesi garip hissettiriyordu ama aynı zamanda iyi de hissettiriyordu. Eğer şans verilirse, buna alışması bile mümkün olabilirdi.

Jack ona doğru yürüdü ve ahırdan çıkarken koluna girdi. Sesi sakindi ama Janet öfkesini hissedebiliyordu. Adamlarından biri vurulmuş, neredeyse ölüyordu ve ödüllü aygırı yine tehdit edilmişti. Kendini sorumlu hissediyordu. "Burt ve ben Luke'u Scarlet'teki hastaneye götürüyoruz. Dedektif Çavuş Taylor bizimle orada buluşacak. Hesabı öder ödemez ve Luke ifadesini verir vermez Taylor'la birlikte eve döneceğim. Bu gece olay yerinde kanıt aramak istiyor. Burt ve Luke da gelecek.

Luke serbest bırakıldığında kamyonu geri dönecek. Uzun bir gece olacak. Biraz dinlenmelisin."

"Tüm bunlar olurken yatağa girmek bana doğru gelmiyor."

Çamurlukta durdular ve adam onun parkasını çıkarmasına yardım etti. "Eminim senin için oturup beklemek zor oluyordur ama dün gece pek uyuyamadın."

"Uyuyabileceğimden emin değilim."

"Dene." Paltosunu bir kancaya astı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Janet onun gidişini izledi, botlarını çıkardı ve mutfığa gidip bir fincan kahve yaptı - uyumak istiyorsa pek de akıllıca bir hareket değildi bu. Ama kimi kandırıyordu ki? Jack gitmişken ve bir tetikçi ortalıkta dolaşırken uyumayacaktı.

Elindeki kahve fincanını oturma odasına taşıdı ve bir süre orada durup etrafına bakındı. Büyük evde yalnız olmak garip hissettiriyordu. Şömineye doğru yürüdü, şöminenin üzerindeki fotoğraflar dikkatini çekti. Fotoğraflardan birinde Jack, Nate ve bir kadınla birlikte duruyordu.

Theresa olabilirdi. Üçü de mutluluk saçıyordu, birbirlerine duydukları sevgi çok açıktı.

Üniformalı Nate'in çenesi ve mavi gözleri babasına benziyordu ama elmacık kemiklerini annesinden almıştı. Jack saçlarındaki daha az ak ve göz çevresindeki daha az çizgiyle daha genç görünüyordu. Ama Janet'ın bakışlarını üzerinde toplayan Theresa'ydı.

Janet, Jack'in ondan neden etkilendiğini anlayabiliyordu. Güzel bir kadındı, narin yüz hatları yaşlanmıyordu, sofistike bir duruşu vardı, ela gözleri sıcak ve hayat doluydu. Bu ev onun eviydi. Jack onun kocasıydı.

Ben burada ne yapıyorum?

Janet'ın kimseyle bir ilişki başlatmaya hakkı yoktu. Hayatını yeniden toparlamaya odaklanmalı, ona nezaket gösteren ilk yakışıklı adamla dikkatinin dağılmasına izin vermemeliydi.

Yine de buraya rahatlamak ve rehabilitasyonunu bitirmesini kutlamak için gelmişti. Jack'in misafirperverliğinin ve arkadaşlığının tadını çıkarmak çok mu yanlıştı?

Hayır, lanet olsun. Değildi.

Kendini gergin hissederek kahve fincanını mutfak lavabosuna taşıdı, odasına gitti ve büyük küveti sıcak suyla doldurarak hem gerginliğini hem de ağrı ve sızılarını geçirmeyi umdu. İç çekerek sıcak suyun içine gömüldü ve zihninin dolaşmasına izin verdi, sıcaklık ağrıyan kaslarını hemen yatıştırdı.

Kendini dava üzerinde düşünürken buldu. Bu sadece alışkanlıktı. Vurulmadan önce, genellikle günü küvette dinlenerek ve ele aldığı davanın ayrıntıları üzerinde düşünerek bitirirdi. Ama bu bir dava değildi ya da onun davası değildi. Yine de aklından çıkaramıyordu, detaylar düşüncelerinin arasında sürükleniyordu.

Chinook ahırında çığlık atıyor. Luke titriyor, gözyaşlarıyla savaşıyor, omzunda derin bir sıyrık var. Jack'le hesaplaşmaya çalışan kızgın bir eski çalışan.

Janet bu Kip'in peşine düşmelerini ve onu sorgulamak için getirmelerini umuyordu. Onu parmaklıklar ardında, Jack'e zarar veremeyeceği bir yerde istiyordu.

Küvetin boşalmasına izin verdi, kabarık bir havluyla kurulandı, sonra pijamalarını giydi, yatağa girdi ve anında uykuya daldı.

#

Jack eve girdiğinde saat sabahın dördüydü. Eldivenlerini, parkasını ve botlarını çıkardı, karanlık mutfakta bir bardak su içmek için durdu ve zihni ve bedeni bitkin bir halde yatak odasına yöneldi. Luke, Kip'i altı rastgele adamın bulunduğu bir sıralamadaki ehliyet fotoğrafından teşhis etmişti. Çocuk Kip'le hiç tanışmamıştı. Eğer bu kesin bir kanıt değilse, Jack neyin kesin kanıt olduğunu bilmiyordu. Luke'un derin bir yarası vardı ama neyse ki ciddi değildi. Sabah eve dönecekti.

Jack, Dedektif Çavuş Taylor'la birlikte ata binmiş, Taylor ve ekibinin ahırların ve Chinook'un ahırının etrafını delil bulmak için taramasını izlemişti. Bir tane bulmuşlardı. 45'lik mermi Luke'un karyolasının arkasındaki doğu duvarına gömülmüştü. Her ikisi de Luke'un Glock 17'sine ait 9 mm'lik iki mermi kovanı ve ahır kapısının yanında, muhtemelen Kip'in silahına ait tek bir 45'lik kovan bulmuşlardı.

Chuck gibi Jack de Kip'in insan ya da at vurmak gibi alçakça bir şey yapabilmesine şaşırılmıştı. Yine de insanoğlu doğanın en az tahmin edilebilir hayvanıydı.

Janet'ın odasının önünden geçerken, kapısının altından gelen ışığı fark etti. Hafifçe vurdu. "Janet, tatlım? İyi misin?"

Kapıyı açar açmaz, öyle olmadığını gördü. Yanaklarında gözyaşı lekeleri vardı ve gözleri kızarmıştı. İpek geceliğinin içinde ne kadar tatlı ve seksi göründüğünü fark etmeden önce bu iki şeyi de gördüğü için kendisiyle gurur duyuyordu.

Sen terbiye ve nezaketin ruhusun, West.

Sıkıntısını ondan gizlemek istercesine yüzünü başka yöne çevirdi. "Ben iyiyim. Sadece biraz zor bir gece geçiriyorum."

"Yine kâbus görüyorsun, değil mi?" Bu geceki çatışmanın onu tekrar tetiklemesinden endişe ediyordu.

Başını salladı, çenesi titriyordu. "Gözlerimi her kapattığımda... "

"Tüm bunlar olurken senden burada kalmanı istemekle bencillik ettim. Bugün otoyol yeniden açıldığında seni Denver'a geri götürmeliydim."

Onu susturmak için parmak uçlarını dudaklarına bastırdı. "Lütfen böyle söyleme. Harika vakit geçirdim."

"Yıkanmam için bana birkaç dakika verin, ben de size uykusuz geceler için özel ilacımı hazırlayayım."

"Başını belaya sokmanı istemiyorum."

Elini uzattı, parmak eklemlerini yanağında gezdirdi. "Sadece 'Teşekkür ederim' de."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi.

Duşa girdi, dişlerini fırçaladı, sonra bir tişört ve eşofman altı giydi ve Janet'ı dünkü gazeteyi okurken bulduğu mutfağa yürüdü, geceliğini örten ipek bir bornoz vardı, ayakları çıplaktı.

Yukarı baktı. "Bu gece nasıl geçti?"

Ocakta bir tencerede süt ısıtırken, bir yandan da onu bilgilendirdi. "Luke, Kip'i fotoğraflardan teşhis etti. Taylor, Kip'i yarın sabah getireceklerini söyledi. Arama izni alır almaz evinde ateşli silah arayacaklar. Bunu yapabileceğini düşünmezdim, ama sanırım asla bilemezsiniz."

"Onu neden kovdunuz?"

"İçki sorunu vardı. Hiçbir zaman şiddete başvurmadı ama sabahları işe gitmekte zorlanıyordu. Onu birkaç kez uyardık. Hatta ben ona

alkol tedavisine gitmek için izin aldı. Ama birkaç hafta önce yine vardiyasını kaçırdı. Bir yerde sınırı çizmek zorundaydım."

"Kovulduğu için kızgın mıydı?"

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır. Ama yeter artık. Bunların hiçbiri için endişelenmeni istemiyorum." Jack mikrodalgadan kupayı aldı, sütün içine biraz muskat serpti. "Şimdi gizli malzemeye hazırız."

"O gizli malzeme bir çeşit içki mi?" Dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Kahretsin, nasıl bildin? Özel ajan eğitiminden olmalı."

Güldü. "Biberin içindeki gizli malzeme burbondu. Güvecindeki gizli malzeme sert elma şarabıydı. Sadece eğitilmiş bir tahmin yaptım diyelim."

"Kendimi şeffaf, açıkta hissediyorum." Bir şişe Aberfeldy aldı, bir shot doldurdu ve ılık sütün içine karıştırdı. "Yatma vakti geldi. Hadi odana dönelim."

Kupayı işaret etti, güzel yüzünde bir şaşkınlık vardı. "Önce o karışımı içmem gerekiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Bunu içtikten otuz saniye sonra uykuya dalacaksın, bu yüzden uyumak istemiyorsan

zemin ... "

Ona inanmadığını belirten bir bakış attı ama bastonunu kaptığı gibi ayağa kalktı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Odasına vardıklarında bornozunu çıkarıp yatağın kenarına oturdu ve adamın elindeki kupaya şüpheyle baktı.

Kupayı ona uzattı. "Olabildiğince hızlı iç."

Bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve ürperdi. "Oh, Tanrım!

Bu korkunç!"

"Tadının güzel olacağını söylemedim. İç."

Bir nefes aldı, açıkça kararlılığını topladı, sonra içkiyi birkaç derin yudumda yuttu ve titredi. "Oooh, Tanrım!"

Gölmekten kendini alamadı. "Bana ihtiyacın olursa hemen koridorun sonundayım. Hangi odanın benim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Başını kaldırıp ona baktı, bakışları yavaş yavaş odağını kaybediyordu, sonra yastıklarının üzerine uzandı. "Ama Jack..."

"Öyle mi?" Battaniyeleri ve yorganı onun üzerine çekti.

Onun ellerinden birini çok daha küçük olan eliyle yakaladı, gözleri kapandı. "Kalamaz mısın? Seks için değil,

Yine de seninle seks yapma fikri hoşuma gidiyor. Sadece seninle birlikte olursam... kötü rüyalar göreceğimi sanmıyorum...

...beni."

Ne olursa olsun rüya göreceğini düşünmüyordu ama bunu söylemedi. Elini uzatıp kızın yanağındaki koyu renkli bir saç telini taradı. "Elbette. Hemen geliyorum."

Onun uyuduğundan emin olunca yatak odasındaki kanepeden bir battaniye aldı ve yatağının yanındaki şezlonga uzandı. Ona sorarsanız, şezlong yeterince uzun sayılmazdı.

Janet'a baktı ve onun açıkladığı şeyi düşündü.

Demek onunla seks yapma fikri hoşuna gitmişti, ha? Ne kadar yaşlı olduğu düşünülduğünde bunun nasıl doğru olabileceğini anlayamıyordu ama dedikleri gibi, "In vino veritas." Şanslı bir tesadüftü, çünkü onunla seks yapma fikri onun da hoşuna gitmişti.

Bu düşünce üzerine gözlerini kapattı.

#

Janet gerindi ve yuvarlandı, kendini harika bir şekilde dinlenmiş hissediyordu, zihni bomboştu. Gözlerini açtı, baktı

Evinden uzaktaki evi haline gelen konforlu küçük odayı dolaştı, sonra komodinin üzerindeki saate baktı. Birden dik oturdu.

Nasıl olur da saat 11:45 olur?

Kalktı, dişlerini ve saçlarını fırçaladı, yüzünü yıkadı, sonra makyajını yaptı ve giyindi, bakışları şezlonga takıldı. Yatağa yaslanmıştı, üzerine daha önce görmediği bir battaniye örtülmüştü.

Kalamaz mısın?

Bu sözleri söylediğini hatırlıyordu. Jack orada uyumuş olmalı.

Bu rahat olamazdı. Uzun boylu bir adamdı, 1.80'in üzerindeydi. Yine de, onun iğrenç karışımının etkisindeyken yatağında yatamayacak kadar centilmendi, bu yüzden sandalyede uyumuştı.

Bu düşünce içini ısıttı. Ne kadar şefkatli, bencil olmayan bir adamdı.

Onunla aynı yatağı paylaşmaya karşı çıkacağından değil, ama bu gerçekten gerçekleşirse ve gerçekleştiğinde uyanık olmayı tercih ederdi.

Seninle seks yapma düşüncesi hoşuma gidiyor.

Oh, Tanrım! Bunu gerçekten söylemiş miydi? Muhteşemdi.

Kendi utancıyla boğuşurken bile Jack'in sözlerini yüzüne vurmayacağını ya da ona baskı yapmak için kullanmayacağını biliyordu. O öyle bir adam değildi.

Görünüşünü kontrol etti ve gözlerinde uzun zamandır olmayan bir ışık gördü. Mutluydu. Gerçekten yeniden mutluydu. Ve bunun nedeni bir sır değildi.

Odasından çıktı ve mutfığa doğru yürüdü; orada kendisini bekleyen bir fincan kahve ve el yazısıyla yazılmış bir not buldu.

Atlarla dışarıdayım. Kahvaltı büfede sizi bekliyor. Buyurun. Umarım iyi uyumuşsundur.

Sevgil

er,

Jack

Küçük elektrikli büfe sunucusunun kapaklarını kaldırdı ve çırpılmış yumurta, domuz pastırması, sosis halkaları ve tarçınlı Fransız tostı buldu. Karışık kokular karşısında ağzı sulandı. Fransız tostı küçüklüğünden beri en sevdiği yemeklerden biriydi.

Tabağını utanç verici bir şekilde doldurdu, sonra masaya gitti, orada tereyağı ve -evet!- gerçek akçaağaç şurubu buldu. Diğer türlüşünü kim nasıl yerdi, bilemiyordu.

Yemeğın tadını çıkarmış, kendine fazladan bir parça sosis ve sonra bir tane daha yemesi için izin vermiş, sonra bulaşıkları bulaşık makinesine koymuş ve makineyi çalıştırmıştı. Jack içeri girdiğinde kendine bir fincan kahve daha doldurmuştu.

Onu gördüğünde gülümsedi ve kalbi küçük bir takla attı. "Günaydın güzelim. Nasıl uyudun?"

Yanaklarında sıcaklık hissetti. "İyi uyudum, teşekkür ederim. Benimle kaldığın için teşekkürler. O sandalyede hiç uyuyabildin mi?"

"Ah, evet." Bir kahve fincanına uzandı. "Hemen hemen her yerde uyuyabilirim, Ranger'larda görev yapmanın bir avantajı. Gecede beş saat uyursam, sorun yok."

Ona kahve doldurdu. "Herhangi bir haber var mı?"

"Aslına bakarsanız, az önce Taylor'dan haber aldım." Masaya oturdu. "Polis bu sabah ilk iş olarak Kip'i aldı."

"Tanrıya şükür." İcini sıcak bir rahatlama duygusu kapladı.

Adam gözaltındaydı ve artık bir tehdit oluşturmuyordu.

Jack devam etti. "Chinook'u ya da Luke'u vurduğunu reddediyor, her iki gece de evde sarhoş olduğunu iddia ediyor."

Kahvesine süt döktü ve karıştırdı. "Bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

Jack başını salladı. "Evini aradılar ve bir Kimber 1911 de dahil olmak üzere üç kırk beşlik buldular. Çalındığı bildirilenle aynı olup olmadığını bilmiyorum. Tüm silahları balistik test için gönderdiler."

"Avcılarla yüzleştığınız gün o da sizinle birlikte miydi? Bunun kar fırtınasından birkaç gün önce olduğunu sanıyordum. Kip'i birkaç hafta önce kovduğunuzu söylemiştiniz."

"Haklısınız. Geçen ay kovuldu ama bu orada olmadığı anlamına gelmez. Mülkü avucunun içi gibi biliyor. Bizi takip etmiş, ağaçların arkasına saklanmış ve hepimizin dikkati dağılmışken silahı almış olabilir."

Bunun da iyi bir açıklama olduğunu düşündü. "Sanırım balistik testlerini beklemek zorundayız."

Jack kaşlarını çattı ve ayağa kalktı. "Bütün bunları düşünmeni istemiyorum. Kahveni bitirdiğinde ahırlara doğru yola çıkacağız. Bugün Buckwheat'e tek başına bineceksin."

"Binmeme ve inmeme yardım edeceksin, değil mi?" "Elbette, eğer istersen."

Otuz dakika sonra kendini, Jack sağ elini tutarken, bastonu olmadan binanın merdivenlerini çıkarken buldu. Buckwheat onun ilerleyişini nazik, karanlık gözleriyle izliyordu, onun durgunluğu onun gerginliğiyle bir tezat oluşturuyordu.

Jack dizginleri ona verdi. "Bunu yapabilirsin."

Dizginleri ve eyer boynuzunu sol eline aldı, nabızı hızlandı. Aşağı baktı, sol bacağını yukarı kaldırdı, tepkisiz sol ayağının ucunu bir, iki, üç kez üzengiye sokmaya çalıştı.

Karabuğday izlemek için boynunu büktü ama kıpırdamadı.

Janet tekrar denedi, bu sefer yapamazsa Jack'ten yardım istemeye kararlıydı. Dizini tekrar büktü, bacağını daha yukarı kaldırdı ve sol ayağı üzengiye kayd. Ayağının olması gereken yerde olduğundan emin olunca bacağını düzeltti ve ağırlığını onun üzerine verdi, sonra sağ bacağını eyerin üzerinden kaldırdı.

Rahatlamış bir nefes aldı ve Jack'in ona gülümsediğini gördü. O da gülümsemekten kendini alamadı. "Tamam Karabuğday, hadi yürüyüşe çıkalım."

#

Jack bundan hiç bıkmadı. Bir şekilde incinmiş birinin bir atın sırtında neşe duygusunu yeniden keşfetmesini izlemekten asla yorulmadı. Buckwheat gelininin cehennem gibi bir hayattan kurtulmasına yardım etmişti ve şimdi de iğdiş Janet'a kaybettiğini düşündüğü bir parçasını geri veriyordu.

Buckwheat'i ahırın etrafında dolaştırdı, sonra da yüzünde mutluluk ifadesi ile onu kolayca bir rope haline getirdi. Bu işin içinde doğmuş birinin becerisiyle ata biniyordu ve İngiliz tarzında ata binerek büyümüş olmasına rağmen, belli ki yolun bir yerinde Batı tarzında ata binmeye alışmıştı. Buckwheat onun en hafif dokunuşuna bile karşılık veriyor, at ve binici sanki bir bütün gibi hareket ediyordu.

Tanrım, o bir manzaraydı. Onu izlemek bile kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. Ne kadar güzel olduğu hakkında bir fikri var mıydı, yoksa pantolon takımları içinde çalışarak ve toplumun vahşi pislikleriyle yüzleşerek geçen bir hayat onu kendi kadınsı çekiciliğinden habersiz mi bırakmıştı?

Kalamaz mısın? Seks için değil, gerçi seninle seks yapma düşüncesi hoşuma gidiyor.

Dün gece ne dediğini duymuştu, ama işleri götürmek istediği yönün bu olduğundan emin değildi. Henüz onu öpmemişti. O öpene kadar bu çizgiyi bir daha aşmayacağına söz vermişti ve eğer bunu yapmayacaksa...

Cehennem.

En azından bunu düşündüğünü biliyordu ve önemli olan düşünmesiydi.

Kendine bunu söylemeye devam et.

Atı tekrar koşturdu, sonra dörtnala getirdi ve ona başını verdi. Kahkahası kapalı alanda çınladı, neşesinin sesi yüzüne bir gülümseme getirdi. Atın huzursuzluğunu atmasına izin verdikten sonra onu dizginledi ve yürümesine izin verdi. Yanından geçerken Buckwheat'in boynunu okşayarak ona gülümsedi. "Ne tatlı bir koca oğlansın sen."

Bir kez daha daire çizdi, sonra Buckwheat'i dizginleyerek binek taşının yanında durdu. Uzanıp dizginleri Jack'e verdi. "Geçen sefer neredeyse inerken düşüyordum."

Bunu onun yardımını olmadan da yapabileceğinden oldukça emindi ama onu inkar edecek değildi. "Sadece acele etme."

Eyerin boynuzunu kavradı ve hâlâ koyduğu yerde olup olmadığını görmek istercesine sol ayağına baktı. Sonra sağ bacağını eyerin üzerinden kaldırdı ve yumuşak bir şekilde attan indi. Bakışları onunkilerle buluştu, gözlerindeki şaşkınlık sanki bunu kendi başına yaptığına inanamıyormuş gibiydi.

Cesaretlendirici bir şeyler söylemeye başladı, ama sonra kız kollarındaydı, ağzı onunkinin üzerindeydi, kolları boynunun arkasında kilitliydi.

Buckwheat'in dizginlerini bıraktı, kollarını ona doladı, onu kendine doğru çekti, ona duyduğu ihtiyaç, bastırdığı ihtiyaç, kanında hızla ve vahşice yükseliyordu. Onun önderlik etmesine izin verdi, dilinin fiskeğine kendi diliyle karşılık verdi, onun dudaklarını tattığında kendi dudaklarını da tattı, nefesini verdiğiğinde nefesini içine çekti. Tanrım, tadı çok tatlıydı, vücudu kollarında yumuşak ve değerliydi.

Çok yakınlarda bir yerde bir at kişnedi ve bir şeyin paltosunu kemirdiğini hissetti. İsteksizce öpüşmeyi sonlandırdı ve Karabuğday'ın havuç olup olmadığını kontrol etmek için cebini kemirdiğini gördü. "Hey, kes şunu."

Janet güldü ve atın boynunu okşadı. "Sanırım o da ilgi istiyor."

"Evet, ama onu öpmeyeceğimden eminim."

Tekrar güldü, bakışları onunkilerle buluştu. "Teşekkür ederim, Jack."

"Beni öptüğünün farkındasın, değil mi? Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Gülümsedi, gözlerindeki baştan çıkarıcı parıltı adamın kalbinin küt küt atmasına neden oldu. "Sanırım artık beni öpmekten başka seçeneğin yok."

Başka seçeneği yoktu. Hem de hiç.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jack, Janet gibi tatilde değildi. Luke'un iyileşmesi ve Nate'in hâlâ Denver'da olması nedeniyle öğleden sonra ahırda tam bir iş yükü vardı. Ahır ahır dolaşıp kısrakların ve yeni doğan tayların sağlık durumlarını kontrol ederken, onları binicilik ahırında egzersiz yapmaları için Chuck'a teslim ederken, sonra da ahırlar boşken büyük bir el arabasına gübre ve kirli saman atarken Janet onunla birlikte kalıyordu.

Adamlarından birinden bunu yapmasını isteyebileceğini ama kendisinin yapmayı tercih ettiğini hissediyordu. Bu onların saygısını kazanma yolunun bir parçasıydı. Muhtemelen çiftlikte yapmadığı, ona göre olmadığını düşündüğü hiçbir iş yoktu. O bu kadar çok çalışırken adamlarından biri görevlerini nasıl savsaklayabilirdi?

"Senin kadar mantıklı bir kadın neden bu soğukta durup saman ve at pisliği kürememi izlemek ister anlamıyorum," dedi.

Ama Janet onun anladığını biliyordu.

Atların, çocukken bildiği yaşam tarzının yakınında olmak istiyordu ama aynı zamanda onun da yakınında olmak istiyordu.

Ne yaptığının bir önemi yoktu. Sadece ona yakın olmak istiyordu. Gerçekte, ona doyamıyordu, sesine, zekâsına doyamıyordu, onu izlemeye, vücudunun hareketlerini seyretmeye doyamıyordu.

Tabii ki asıl istediği onu tekrar öpmekti. Onun da bunu bildiğinden oldukça emindi. Ama şu an bunun için uygun bir zaman değildi ve ahırlar da kesinlikle bunun için uygun bir yer değildi.

Elinden geldiğince yardım etti, temiz saman ve taze ot dağıttı, Jack ahır kapısının mandalıyla ilgili bir sorunla uğraşırken ürkek bir tayı yularından tuttu. Atlar, Jack'in Vietnam'daki hizmeti ve yeni görevi hakkında konuştular.

"Kulağa terfi gibi geliyor."

"Teknik olarak öyle."

"Başlamak için heyecanlı mısınız?"

"Hayır. Bundan korkuyorum. Hiçbir zaman masa başı bir işte çalışmak istemedim. Dışarıda olmayı seviyorum. Şehrin sokaklarında olmanın size dışarıda olmak gibi gelmediğini biliyorum ama büyük bir camın içinde kışınızın üzerinde oturmaktan çok daha iyi.

beton kutu, konserve hava solumak ve bütün gün bilgisayara bakmak."

"Bu konuda seninle aynı fikirdeyim." Dolu el arabasını bir sonraki boş tezgâha doğru itti. "Erken emekli olmayı düşündün mü?"

"Bunu düşündüm. Bunu yaparsam emekli maaşımın önemli bir kısmını kaybederim. Ayrıca, kendimle ne yapardım?"

"Benim için çalışabilirsin."

"Çiftlik işçisi olarak mı?" Güldü, kovboy şapkasıyla sığır keserken aklına gelen görüntü onu gerçekten eğlendirmişti. "Yardım almadan karda bile yürüyemiyorum."

Ona ters ters baktı. "Sen harika bir binicisin."

Gözlerini ona dikti. "Bana gerçekten bir iş mi teklif ediyorsun?"

Küreği bıraktı, saman çatalına dayandı ve ona orantısız bir sırıtış verdi. "Seni yanımda tutacaksa yaparım."

Bu ona bir düzine kırmızı gülden daha romantik geliyordu.

"Jack West, sen büyüleyici bir adamsın."

"Ben mi?" Başını salladı ve kürek çekmeye geri döndü.
"Bence bu kelimeyi sözlüğe bakmalısın meleğim."

Bir keresinde, birkaç şey almak için Scarlet Springs'e giden adamlarından biriyle sohbet etmek için durdu. Adama bir kâğıt uzattı. "İşte listem ve açık talimatlarım. Chuck'tan kredi kartımı al."

"Evet, efendim."

El arabasını dışarı itti ve ortalama bir oturma odası büyüklüğünde beton bir alana döktü. "Bunu kompost yapıp yakındaki organik çiftliklere satıyoruz. Sığırlar ve atlar yüzünden bok sıkıntısı çekmiyoruz."

Janet güldü. "Sanırım değil."

Onunla birlikte Chinook'un ahırına doğru yürüdü ve Jack'in aygırın yarasını kontrol edip onu bağlayışını izledi.

"Nate ve ben Chinook'a binen ya da egzersiz yapan tek ikiliyiz." Aygırı binicilik ahırına doğru götürdü, Janet da yanlarında yürüyordu.

"Başka hiç kimse binmedi mi-" Janet'ın bastonu buzda kaydı ve bir çığlık atarak öne doğru savruldu.

Ama yere çarpmak yerine kendini Chinook'un kalın boynuna asılmış, kaba yelesi çenesini gıdıklarken buldu. Aygır usulca kişnedi, yavaşça başını kaldırdı ve Janet'ın ayağa kalkmasına yardım etti.

Şaşırmış bir halde Jack'e baktı. "Bunu bilerek mi yaptı?"

Jack ondan Chinook'a baktı, şaşırdığı belliydi, sonra aygırın omzunu sıvazladı. "Her zaman söylediğim gibi, kadınlar ve atlar."

Binicilik ahırına vardıklarında Janet bir sürprizle karşı karşıya olduğunu anladı. Daha önce hiç kimsenin bir aygıra bindiğini görmemişti.

"Bayan Killeen'e hava atmaya hazır mısın, ihtiyar delikanlı?" Aygır kişnedi, başını savurdu.

Atı ürkütmeyecek ya da dikkatini dağıtmayacak şekilde kapının yanındaki duvara yaslandı ve Jack'in eyere tırmanışını izledi. Bütün günü diğer atların etrafında geçirdiği için, Chinook'un kısıraklardan ve hatta Karabuğday'dan ne kadar kaslı olduğunu şimdi görebiliyordu. Hayvanın vücudu gerginlikle dalgalanıyordu, göğsü daha geniş ve boynu diğerlerinden daha kalındı.

atlar. Chinook'un bir insana zarar verebileceğini, hatta öldürebileceğini biliyordu ama Jack aygırı önce yürüyüşe, sonra da koşuya teşvik ederken, kontrolün hangisinde olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

Saatlerce izleyebilirdi, binicinin ve atın zarafeti gerçekten görülmeye değerdi, Jack'in hayvan üzerindeki mutlak ustalığında, yumuşak hareketlerinde, kusursuz biniciliğinde ömür boyu süren sevgi ve beceri belirgindi.

Tanrım, bu onu tahrik etti.

Yatakta nasıl olurdu? Buckwheat'e birlikte bindiklerinde onun kalçalarının kendininkilere nasıl baskı yaptığını hatırlamadan edemiyordu. Bu büyüklükte ve canlılıkta bir hayvanı idare etmek gerçek bir güç ve konsantrasyon gerektiriyordu. Seks sırasında da aynı kontrolü sağlayabilecek miydi?

Tamam, şimdi saçmalamaya başladı.

Sonra adam dörtnala atını sürüp ona gülümsedi ve kadın yumurtalıklarının patladığını hissetti.

Ama yumurtalıklarının ne söylediği önemli değildi. Durum karmaşıktı. Jack'le yakınlaşmak istiyorsa, bunu ona söylemek zorundaydı.

Bir şekilde ona her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı.

#

Jack aynanın önünde durdu, kravatını düzeltti ve yansımasını inceledi. Duş almış, tıraş olmuş, hatta çarşaflarını bile değiştirmişti. Bu yaştaki bir adam için yeterince düzgün görüldüğünü düşünüyordu. Kuyrukları hâlâ uyuyordu, bu da bir şeydi.

Kendini neyin içine soktun, amigo?

Bilmiyordu ama geri çekilmeyecekti. Janet'a karşı bir şeyler hissediyordu, Janet da ona karşı bir şeyler hissediyordu. Janet ondan etkilenmişti. Ahırdaki öpücük bunu açıkça göstermişti. Ve Tanrı biliyordu ki, o da Janet'tan etkilenmişti.

Saçlarında en son bir kadını baştan çıkarmak için yola çıktığında olduğundan çok daha fazla ak vardı ve yüzünde daha fazla çizgi vardı. O zamanlar on sekiz yaşındaydı ve bir gencin olabileceği kadar kendisiyle doluydu. Yıldız bir oyun kurucuydu, Cimarron'un tek varisiydi ve erkek arkadaş ya da kadın ilgisinden asla yoksun kalmayacak kadar popülerdi. Gözünü Theresa'ya dikmişti ve nedense Theresa da onu istiyordu.

İlk seferlerinin onun için iyi geçmediğini biliyordu. Ne halt ettiğini bilmiyordu ve kız da

Bakir. Kafasını kışından çıkarıp ona alçakgönüllülüğü öğretmek için Vietnam'a gitmesi gerekmişti. Yine de Theresa'yı hak ettiği şekilde sevmeyi ve onu yatakta tam anlamıyla tatmin etmeyi ancak Nate doğduktan sonra öğrenebilmişti. Kadınlar erkeklerden çok farklıydı.

Janet'la bu gece seks yapacaklarından değil. Onu aceleye getirmek istemiyordu, çok erken yaklaşarak ilişkilerini mahvetmek istemiyordu. Yine de, işler o yöne giderse, hiç umursamazdı.

Bu sabah onu uyurken izlerken aklına bu plan gelmişti. Romantik bir akşam yemeği. Belki biraz dans.

Chinook'u ovmayı bitirdikten sonra ona, "Git kütüphaneyi keşfet, sonra da biraz kendini şımart," demişti. "Ve bu akşamki yemek için giyin."

"Akşam yemeği için elbise mi? Downton Abbey'deki gibi mi?" "Downtown ne?" diye şaka yapmıştı. "Evet, onun gibi."

Megan diziye takıntılıydı, bu yüzden elbette duymuştu.

"Resmi bir şey paketlemedim."

"Ben o işi hallettim." Karısı uyurken birkaç dakikasını çalmış, bir elbise ve çiçek sipariş etmiş, market alışverişi ve hatta prezervatiflerle birlikte bunları da teslim ettirmişti. "Odanızda sizi bekleyen bir sürpriz var."

Kadının yüzündeki sevinç onu gülümsetmişti.

Artık yemek hazırdı. Akçaağaç kremalı turta, şarapla birlikte buzdolabında soğuyordu. Vakit gelmişti.

Ellerini ceketinin panellerinde gezdirerek her ayrıntının doğru olduğundan emin oldu. Bazı erkekler gibi takım elbise giymekten rahatsız olmuyordu. Altı yıl boyunca askeri üniforma giymişti ve takım elbise böyle bir şeydi.

-Bir çeşit üniforma.

Bir nefes aldı, sinirlerini yatıştırmaya çalıştı, sonra koridorda yürüyerek Theresa'nın kapalı yatak odasının kapısını geçti ve masayı hazırlamakla meşgul oldu. Yerleri yerleştirmeyi neredeyse bitirmişti ki, bunun Theresa'nın en sevdiği porselen takımı olduğunu hatırladı. Bir Noel'de ona almıştı. Özel günler için saklamışlardı.

Durdu, gözlerini kapattı.

Seni seviyorum, Theresa, ve seni asla unutmayacağım. Ama onu da seviyorum.

Sorun yok, Jack. O güzel bir kadın. Ondan hoşlanıyorum ve senin mutlu olmanı istiyorum.

Theresa'nın sesini sanki yanı başında duruyormuş gibi duydu. Boğazı düğümlendi.

Ah, lanet olsun.

Yedi uzun yıl boyunca onun sesini duymamıştı ve şimdi kesinlikle hayal etmişti. Muhtemelen sadece zihni ona oyun oynuyordu. Yine de yaptığı şeyin doğruluğu hakkında sahip olabileceği tüm şüpheler kayboldu. Theresa onun mutlu olmasını isterdi. Onu o kadar çok sevmişti ki, vücudunda bencil bir kemik bile yoktu.

İyi gümüşleri çıkardı, kristalleri indirdi - beyaz şarap bardakları, su bardakları, porto bardakları. Sonra çiçek buketini yerine yerleştirdi, müziği başlattı -Bach'ın çello sütünleri- ve mumları yaktı. Kadın ortaya çıktığında servis tepsilerini masaya yeni taşımıştı.

Nefesi ciğerlerini aceleyle terk etti. "Görünüyorsun... güzel."

Elbise üzerine tam oturmuştu, V yakası göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyordu, korsajı boncuklar ve ışıltılı şeylerle kaplıydı, soluk gül rengi ipek koyu renk saçlarına ve

yeşil gözleri vardı. Saçlarını zarif bir şekilde toplamış ve kulak memelerine sade inciler takmıştı. Ama Jack'in en çok dikkatini çeken yüzü olmuştu. Işıl ışıl mutlu görünüyordu.

"Elbise çok güzel. Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim. Kendimi bir peri masalı prensesi gibi hissediyorum." Gülümseyerek, onun görebileceği şekilde yavaşça döndü. "Bedenimi nasıl bildin?"

Bu sabah erkenden onun dolabında biraz araştırma yapmıştı ama bunu ona söylemeyecekti. "Sadece şanslı bir tahmin."

"Bunların hepsini sen mi yaptın? Bunlar çok güzel porselenler." Bir parmağını tabaklardan birinin üzerindeki platin süslemeye dokundurdu, sonra eğilip bir gülü kokladı. "Mmm. Cennet gibi."

"Beğendiğinize sevindim." Onun sandalyesini çekti. "Akşam yemeği hazır."

"Bu inanılmaz kokuyor."

"Tavuk Saltimbocca. Benim favorimdir." Yemeği servis etti, şarabı doldurdu ve Janet'ın karşısına oturdu. "Ben basit bir adamım Janet. Ne demek istediğimi söylerim ve oyunlar için yeteneğim yoktur. Senin hakkında ne hissettiğimi sana göstermek istiyorum, böylece yanlış anlaşılma ihtimali ortadan kalkar. Eğer sana kur yapmaya

alıştığımı düşünüyorsa, haklısın. Öyleyim."

"Oh, Jack." Gülümsedi ve kadehini kaldırdı. "İşe yarıyor. Şerefe."

#

Janet başını Jack'in göğsüne yasladı, kanı iyi yemek, şarap ve sohbetle ısınmıştı, oturma odasının geniş girişinde yavaşça dans ederken vücudu Jack'le birlikte hareket ediyordu. Bastonu duvara dayanmış, unutulmuştu; Jack'in kolları onu sabit tutuyor, müzikle birlikte sallanıyorlardı. Percy Sledge "When a Man Loves a Woman" şarkısını yeni bitirmişti ve Righteous Brothers şimdi "Unchained Melody" şarkısını söylüyordu.

Şarkı sözlerini zar zor duydu, sadece Jack'in farkındaydı. Yanağının altında kalp atışlarının gümbürtüsü. Göğsünün sertliği. Vücudunun en ince hareketleri. Etrafını saran kokular - teninin baharatı, gömleğinin nişastası, kolonyasının koyu kehribar tonu.

Başını eğdi ve ona baktı. "Beni ne zaman öpeceksin?"

"Tam şu anda." Adam dudaklarını hafifçe tekrar tekrar onun dudaklarına değdirdi, ta ki kadının dudakları yanana ve kadın delireceğini düşünene kadar. Sonunda onu sahiplendi

Danslarını durma noktasına getiren yavaş, derin bir öpücükle ağzını kapattı, büyük bir eli yavaşça omurgasından yukarı kayıyor, diğeri onu yakınında tutuyordu.

Janet'ın vücudu bu öpücüğün büyüyle canlanmış gibiydi, nabızı hızla atıyor, ona duyduğu ihtiyaç içinde alevleniyordu. Kollarını onun boynunun arkasına kilitledi ve onu tekrar öptü.

İnledi ve bir elini saçlarının arasına soktu, saç tokalarını dağıttı ve boğazını ortaya çıkarmak için başını geriye yatırırken saç tokasını yok etti, dudakları kulağının altındaki hassas cilde öpücükler kondurdu. Dudakları teninin üzerinde bir yol açıp tüylerini diken diken ederek onu ürpertirken, kadın onun dokunuşunun heyecanına teslim oldu.

Geri çekildi, ona baktı. "Çok hızlı gidiyorsam söyle bana."

"Ya yeterince hızlı gitmiyorsan?"

Mavi gözleri karardı ve ağzı tekrar onunkini aldı, bu öpücük şiddetli ve sınırsızdı, ağzı onu tüketiyordu, bir eli yukarı kayarak korsajının boncuklu ipeği arasından göğsünü avuçladı.

Janet'ın dizlerinin bağı çözüldü, kalçalarının arasında ıslaklık birikti.

Tek bir hareketle onu kollarına aldı ve yatak odasına doğru taşıdı. Duygularına o kadar kapılmıştı ki, ona o kadar kapılmıştı ki, ne söylediğini ve adamın bunu nasıl karşıladığını anlaması bir an aldı.

Ona her şeyi anlatmak zorundaydı, şimdi.

Onu kral boy yatağının yanına ayaklarının üzerine yatırdı, vücudunun onunkinin uzunluğundan aşağı kaymasına izin verdi, ereksiyon hissi karnına kıvılcımlar gönderdi.

"Jack, özür dilerim. Ama ben..." Bu hiç kolay olmayacaktı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Şimdi mi?"

"Evet."

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi, onu şöminenin önündeki kanepeye götürdü ve yanına çekti.

"Dinliyorum."

Kendini hazırlamak için bir an durdu. Bu konuda duygusal davranmasına gerek yoktu. Başka herhangi bir davada, başka herhangi bir suçta olduğu gibi bu konuda da konuşabilirdi. Bahsettiği şey kendi hayatı olmak zorunda değildi. Öyle olması dışında.

"Vurulduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Başparmağı elinin arkasında daireler çizdi.

"Bana isabet eden mermi 7.62 NATO zırh delici mermiydi."

Bir an için gözlerini kapattı. "Bunu bilmiyordum."

"Mermi sol kalçamın arkasından girdi, femoral arterimi ıskaladı, ancak kalçamı parçaladı, siyatik sinirimi kopardı ve önden çıkmadan önce pelvisimi kırdı." Boştaki elini kucağında yumruk yaptı, vücudu titremeye başlamıştı. "Bu yüzden sol ayağımı kontrol edemiyorum."

"Hey, buraya gel. Yaprak gibi titriyorsun." Kolunu kızın omzuna doladı ve onu kucağının içine çekti. "Sadece nefes al."

Birkaç yavaş, derin nefes aldı. "Bu daha iyi. Acele etme." Duygu yok. Sadece gerçekler.

"Merminin şok dalgası vajinal kaslarımı da yırttı."

"Tanrım." Kelime bir fısıltıydı.

Bunu yüksek sesle söylemek istediğinden ya da onun duymasını istediğinden bile emin değildi.

"Cerrahlar tüm kalça eklemimi değiştirdiler, leğen kemiğimi bir araya getirmek için plakalar ve vidalar kullandılar ve siyatik sinirimi yeniden bağladılar. Diğer her şeyi de birbirine dikmeyi başardılar ama..." Şimdi gerçekten zor olan kısma gelmişti ve kelimeler aceleyle ağzından döküldü. "Hepsi çalışıyor mu bilmiyorum. Ne kadar işlevim var bilmiyorum. Seksten zevk alıp alamayacağımı bilmiyorum. Acıyacak mı bilmiyorum. Ben... Ben sadece bilmiyorum."

Jack parmak uçlarıyla omzunun üzerinde tembel çizgiler çizdi. "Doktorların sana herhangi bir tavsiyesi oldu mu?"

"Bana kas kaybettiğimi ve çok sıkı olacağımı söylediler. Seksin acı verici olabileceğini ve bir miktar işlev bozukluğu beklemem gerektiğini söylediler ama kesin bir şey söylemediler."

"Bu soruları kendiniz yanıtlamaya çalışmadınız mı?"

Yanaklarına sıcaklık hücum etti. "Ben... hayır. Ben sadece hiç... Yani, ben..."

Jack yüzünü ona dönecek şekilde kaykıldı ve nasırlı avucuyla yanağını kavradı. "Yaşadıkların için çok üzgünüm. Ama ben Byron değilim. Sana sırtımı dönmeyeceğim ya da hazır olmadığın bir şeyi yapman için sana baskı yapmayacağım. Bu senin neye ihtiyacın olduğuyla ilgili. Bir şeyleri çözmek, neyin işe yarayıp neyin yaramadığını görmek için yardımımı istiyorsan, ben hazırım ve istekliyim. Seni istiyorum, Janet. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ama sana acı verecek ya da seni mutsuz edecek hiçbir şey yapmak istemediğimden de eminim."

"Oh, Jack." İçini bir rahatlama ve ona karşı bir şefkat dalgası kapladı. Söylediği her kelimedede ciddi olduğunu biliyordu. "Seni gerçekten istiyorum. Seni çok kötü istiyorum."

"Duymak istediğim tek şey buydu. Geri kalanını yol boyunca çözeceğiz." Sonra eğildi ve onu öptü.

ONUNCU BÖLÜM

Jack öpüşmeyi kesti ve Janet'a baktı. "Bence bunu yatağa taşırsak ikimiz de daha rahat ederiz."

Gülümsedi, dudakları onu öpmekten ıslanmıştı. "Düşünce tarzını seviyorum."

Onu ayağa kaldırdı, kısa mesafeyi yürümesine yardım etti, kendi öfkesini görmezden gelmeye ve sadece bu gece ona bedeni ve ruhuyla güvenen tatlı kadına odaklanmaya kendini zorladı. Enerjisini onu vuran adamdan nefret ederek harcarsa ona hiçbir faydası dokunmazdı. O piç ölmüştü.

Onu yanındaki yatağa çekti, parmak uçlarını yanağının yumuşak kıvrımında gezdirdi, teni çok yumuşaktı. "Bunu güzelce ve yavaşça yapacağız. Doğru yaptığımda bana söyle, tamam mı?"

Bir elini adamın saçlarının arasına soktu ve dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti. "Şimdiye kadar, çok iyi."

Bunu duymak güven vericiydi. Bir kadını kucağına almalı, bir kadını öpmeyeli yedi yıl olmuştu ve bu uzun, yalnız yıllardan sonra

pratik yapmak onu sakarlaştırabilirdi. Ama şikayet etmiyordu. Hem de hiç.

Parmakları adamın ensesindeki saçlarda kıvrıldı, öpüşürken vücudu adamınkine doğru eğildi. Kendini bıraktı, yanağından ve boğazının sütunundan aşağıya doğru tadına baktı. Dudaklarının altında onun nabzının düzensiz atışını hissetti, cildinin tüylerinin diken diken oluşunu izledi, onun tepkisi tatmin ediciydi.

Bir elini elbisesinin içine soktu, göğsünü avuçladı, göğsünün yumuşaklığı avucunun içinde değerliydi. Köprücük kemiğini kemirdi ve boğazının dibindeki çukuru öptü, parmakları meme ucunun ta yaprağı yumuşaklığını sıkı bir noktaya kadar kopardı ve alay etti. Kadın hızlı bir nefes alarak adamın eline doğru eğildi.

Kasıklarına kan hücum etti.

"Şunu aradan çıkaralım." Onun teninin her santimini görmek, tatmak ve dokunmak istiyordu, vücudu kendisinininkinden çok farklıydı.

Gözleri irkilerek açıldı ve doğrulup siyah saçları omuzlarına döküldü. "Fermuarım."

"Ben hallederim." Arkasına uzandı, fermuarını buldu, aşağı indirdi, sonra elbiseyi beline kadar çekti ve siyah dantel sütyenini açtı.

İçinden saf bir şehvet fışkırdı, iki güzel, doğal göğüs ellerine döküldü, esmer pembe meme uçları sıkı tomurcuklar halinde büzüldü.

Başparmaklarını uçlarına sürttü. "Çok güzelsin."

Uzandı, kravatını karıştırdı. "Ben de sana dokunmak istiyorum."

"Bu adil görünüyor." Kravatını kısa sürede çözdü, ceketini yakındaki bir sandalyenin üzerine fırlattı, ardından yeleşini ve gömleğini tüm lanet düğmeleri ve kol düğmeleriyle birlikte çıkardı.

Bakışlarının üzerinde gezinmesini izledi, keşfetmesi için ona zaman verdi. Avuçlarını göğsüne bastırdı, göğüs kaslarını ve karın kaslarını okşadı, genişlemiş göz bebekleri ve hızlı nefes alıp verışı ona gördüklerinden hoşlandığını söylüyordu. Adam kızın ellerinden birini kalbinin çok sert çarptığı yere bastırdı ve onu yatağa geri çekti. Sonra kendini ziyafete bıraktı, önce bir meme ucunu emdi, sonra da

diğerini diliyle uçlarına vuruyor, dişleriyle kızın büzüşmüş areolalarını sıyrıyor, dudaklarıyla onları çekiştiriyordu.

Nefes aldı, inledi, yukarı doğru yükseldi, tırnakları adamın pazusuna battı.

Kadın nefes nefese kalana, gözleri kapanana ve kalçaları yatakta kıpırdayana kadar devam etti. "Çok hassassın, değil mi?"

Gözleri tekrar açıldı ve kafası karışmış bir şekilde ona baktı. "Hmm?"

O kadar ileri gitmişti.

Güzel.

Kıkırdadı, bir göğsünün altındaki deriyi öpmek ve yalamak için ağzını indirdi, avucuyla diğeriyile alay etti. Ağzı meşgulken, elinin göğüs kafesi ve karnının üzerinde gezinmesine izin verdi, teninin saten hissinin ve kaslarının dokunuşuyla gerilmesinin tadını çıkardı.

Onu bu lanet olası elbiseden kurtarmak zorundaydı ama bu hassas bir bölgeye girmek anlamına geliyordu.

"Seni çıplak istiyorum. Bu senin için sorun olur mu?"

"Mmm, evet! Ama..."

Onun bitirmesini bekledi.

"Bugünlerde pek çok kadının yaptığı gibi ağda yapmıyorum ya da tıraş olmuyorum."

Güldü. "Güzel. Kendimi 10 yaşında bir çocukla seks yapıyormuş gibi hissetmek istemiyorum. Ben yetmişli yıllarda, doğallığın seksi olduğu zamanlarda büyüdüm. Kılları severim."

Güldü, adam soyunmayı bitirip elbisesini sandalyenin üzerinden paltosunun üzerine atarken ve siyah dantel külotunu çekiştirirken onu izledi.

Ve gördü. "Oh, meleşim."

Karnının alt kısmı boyunca uzanan kızgın kırmızı bir yara izi vardı, bir diğeri ise sol kalçasından uyluğunun yarısına kadar kıvrılıyordu. Kurşunun vücuduna girdiği yerde çeyrek büyüklüğünde bir yara izi ve kurşunun etni de alarak çıktığı yerin önünde, kalçasının kıvrımında yumruk büyüklüğünde bir yara izi vardı.

Bastırmak için savaştığı öfke yeniden alevlendi. İçgüdüsel olarak tepki verdi, aşağı kayarak yara izlerini okşadı ve öptü, bu tek şiddet eyleminin ona getirdiği aylarca süren acı ve ıstırapı ortadan kaldırmayı çok istiyordu. Elbette hiçbir şeyi değiştiremezdi ama

bunların hiçbirinin onu rahatsız etmediğine dair ona güvence verebilirdi. Onun gözünde bir kahramandan daha azı değildi.

Doğrulup oturdu, dudaklarında bir gülümseme, gözlerinde bir damla yaş vardı. "Çok tatlısın."

Sonra gözleri kısıldı. "Hey, neden hala pantolon giyiyorsun?"

"Aptalca bir dikkatsizlik, sizi temin ederim." Duygularıyla boğuşuyor, öfkesine bir kez daha karşı koyuyor, bu gece onun ihtiyaç duyduğu adam olmaya çalışıyordu.

Vücudundan utanmıyordu. Yavaşça soyundu, ayakkabılarını çıkarırken, çoraplarını çıkarırken, sonra pantolonunun fermuarını açıp boxer külotuyla birlikte çıkarırken onun doymasına izin verdi. Kadının bakışları, onun incelemesinin sıcaklığı altında sertleşen sikine sabitlenmişti.

"Bu daha mı iyi?"

"Oh, bu çok daha iyi."

#

Janet Jack'in vücuduna baktı, karnının derinliklerinde bir çarpıntı hissetti, ona duyduğu arzu kalçalarının arasında sıvıya dönüştü. Adam altmış üç yaşında olabilirdi

ama yırtık pırtıktı. Geniş göğsüne tuzlu ve biberli bukleler serpilmişti.

omuzlar, Silahlar, Göğüs, Karın, ve
uyluklar hepsi Yağsız kasları, yukarı
doğru çıkık, kalın ve sert aleti.

Onu istiyordu.

Bir yıl önce, bu çok basit olabilirdi. Ama şimdi.

Ona doğru uzandı, o da yanına geldi, yanına uzandı, bakışları üzerinde gezindi, elleri göğüslerinden karnına doğru onu okşadı, dokunuşu çok tahrik ediciydi. "Yaptığım herhangi bir şey canını yakarsa söyle bana."

"Ben dur demedikçe durma."

"Anlaştık." Vücudunu yaklaştırdı ve kalçalarını ayırdı, sağ bacağını kalçasının üzerine sarkacak şekilde kaldırarak onu dokunuşuna açtı. "Seni tanıyabilmem için burada biraz alana ihtiyacım var."

Sözleri kadının içini ürpertirken, ereksiyonu sıcak ve ısrarcı bir şekilde sağ kalçasına baskı yapıyor, parmakları uyluklarının iç kısmındaki hassas deride daireler çiziyordu. Sonra ağzını göğüslerine indirdi ve onu tekrar emmeye başladı.

Bu öyle tatlı bir işkenceydi ki, dudaklarının her çekişi, dilinin her fiskeşi, dişlerinin her kıştırması, çığlık atmak isteyene kadar karnına kıvılcımlar gönderiyordu.

"Jack, beni öldürüyorsun."

"Öyle miyim?" Sesi eğlenmiş gibiydi, sesi derindi.

Sonra uyluklarının içini gıdıklayan el onu kavrayacak şekilde hareket etti. Baskı çok iyi hissettirdi, parmakları onu keşfetmek için labiasını ayırdı, onunla alay etti ve sonunda klitorisine yerleşmeden önce onunla oynadı, fiskeledi, okşadı ve ... Oh!

"Sadece... bunun gibi..."

Adam ne yaptığını biliyordu. Bunu ona vermeliydi. Ağzının ve meşgul parmaklarının birleşik hisleri neredeyse kaldırabileceğinden daha fazlaydı, vücudu doldurulmak için ağrıyordu, içinde inşa ettiği ateş söndürülmek için yalvarıyordu.

Bir şekilde konuşmayı başardı. "Seni istiyorum... içeride."

"Öyle mi?" Elini kaydırды, parmaklarından biri vajinasının girişinde kaygan daireler çiziyordu. "Çok ıslaksın. Seni burada tatmak için sabırsızlanıyorum."

Sözleri kadının nabzını hızlandırdı.

Sonra, yavaşça, çok yavaşça, bir parmağını, sonra iki parmağını içine soktu. Acı yoktu, sadece zevk vardı.

yavaş, kaygan vuruşlarla onun özlemine cevap verdi. Janet'in uzun zamandır taşıdığı korkular, vücudu kontrolü ele geçirdikçe çözülmeye başladı, Jack'in yetenekli dokunuşu onu sınıra doğru sürükledi.

Bir meme ucundan diğerine geçti, yolda kızın yanan tenine fısıldadı, sesinin titreşimleri kızın içinden geçiyor gibiydi. "Boşaldığını hissetmek istiyorum. Parmaklarımın etrafına gel."

Sözleri afrodisyak gibiydi. Buna ihtiyacı olduğundan değil. Zaten seks sarhoşuydu, vücudu orgazmın parıldayan eşiğinde geziniyordu. En son böyle hissettiğinden beri sonsuzluk gibi geliyordu, bu kadar gergin... onu istiyor... istiyor...

Bir çığlıkla boşaldı, doruk noktası bir mutluluk dalgasıyla içinden geçerken, adamın parmakları, zayıf düşüp soluk soluğa kalana kadar zevkini çekip çıkardı. Gözlerini açtığı anda adamın yakışıklı yüzünde bir gülümsemeye onu izlediğini gördü.

"Tekrar hoş geldin meleğim."

"Jack." Uzandı ve onun yanağını okşadı. "İnanılmazsın."

Kulağına sokuldu, karnının çırpınmasına neden olan şefkatli bir jestti bu. "O zevk bana aitti, inan bana."

Sonra ağzını onunkine yaklaştırdı ve onu yavaş, tatlı bir öpücükle öptü. Ve az önce söndürdüğü ateş yeniden alevlendi.

Uzandı, adamın sikini eline aldı, sert uzunluğunu okşadı, karnındaki kasların kasıldığını hissetti. "Seni içimde istiyorum."

Döndü ve bir şeye uzandı, bir kutu prezervatife.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Menopoz ailemdeki kadınları erken vurur. On aydır regl olmadım. Yani... benim yaşımda mı? Böyle bir şey olmayacak."

"Eğer eminseniz."

Gülümsedi, adamın sikini nazikçe çekiştirdi ve bacaklarını açtı. "Buraya gel."

"Evet, hanımefendi." Kalçalarının arasına yerleşti, sol bacağına dikkatlice kaldırarak bacaklarını daha geniş açtı.

"Bu nasıl bir his?"

Kalçasında bir acı hissederek irkildi.

"Belki bunu altına koyabilirsin." Bir yastığa uzandı.

Kadının önerdiği gibi yaptı ve yastığı kadının dizinin altına sıkıştırdı. "Bu nasıl?"

"Güzel." Onu okşadı, elindeki ereksiyon hissinin tadını çıkardı.

Onun oynamasına izin verdi, kasları gergindi, kendini onun üzerinde sabit tutuyordu, mavi gözleri karanlıktı, bakışlarındaki yoğunluk kadının nefesini kesiyordu.

Onu vajinasına yönlendirdi ve oradan almasına izin verdi.

"Acırsa söyle." Kendini santim santim kadının içine itti. "Sıkı olacağını söylediklerinde... ciddiydiler. Tanrım."

Harika hissettirdi, ta ki...

Bir kas spazmı soluk soluğa kalmasına neden oldu; acı, derinlerindeki bir at gibi keskindi. "Dur!"

Jack geri çekildi.

Gözlerini kapattı, acısı hafifledikçe kalbi sıkışmaya başladı.

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Benim senin içinde olmamı gerektirmeyen, birbirimizden zevk alabileceğimiz pek çok yol var."

Ama cinselliğinin bu kısmını bir kurşuna teslim etmek istemiyordu. "Lütfen. Bundan vazgeçmek istemiyorum. Tekrar deneyebilir miyiz?"

"Sana acı çektirmek istemiyorum. Seni incinmiş görmek beni incitiyor."

"Belki derinlere inmezsen..."

"Rahatla, tatlım." Bir parmağını içine kaydırды, okşadı Onu.

Gözlerini kapattı, pelvik taban kaslarının Rahatla.

"Bu daha iyi."

Kadın tekrar tahrik oldu, adamın ısrarlı hareketleri iç masajı gibiydi - çok erotik ve uyarıcı bir masaj.

Parmağını geri çekti, sağ bacağı dizinin arkasından yakaladı, omzuna doğru kaldırdı ve onu daha da açtı. "Sadece rahatla."

Aletin başını kadının içine soktu, sonra geri çekti. Tekrar ve tekrar içine girdi, geri çekilmeden önce her seferinde biraz daha derine gitti. Acının olduğu yerde şimdi sadece zevk vardı.

"Oh, Jack, yapma... dur."

#

Jack ritmi yavaş ve kolay tutuyor, onun sıcaklığına girip çıkıyordu. Kendini onu öpmekten alıkoyamıyordu, dudakları onun ağzına, yanaklarına, boğazına, göğüslerine açtı. Onun içinde kaybolmuştu; onun sıcak, sıkı hissi, uyarılmışlığının misk kokusu, teninin tadı.

Devam etmek istiyordu, onu tekrar boşaltmak istiyordu ama çok uzun zaman olmuştu, çok uzun zaman. Cennet gibi hissettiriyordu, çok mükemmeldi. Kendini yavaşlatmaya, içinde olmanın hissine değil ona odaklanmaya, onu daha yükseğe çıkarmak için kaymaya, horozunun tabanının her itişte şişmiş küçük klitorisine sürtünmesine karar verdi.

Küçük bir nefes verdi, tırnakları adamın sırtına battı, iç kasları daha da gerildi. "Oh, bu... çok... iyi hissettiriyor."

Kesinlikle öyleydi.

Tanrım, seksi özlemişti. Samimiyeti özlemişti. Bir kadına dokunmayı ve sarılmayı özlemişti. Bir kadının bir erkeğin hayatına kattığı tüm o tatlı, kadınsı şeyleri özlemişti. Sadece kendisinin ilgilenebileceği özel birine sahip olmayı özlemişti.

Ve onu önemsiyordu. Tanrı yardımcısı olsun ama birkaç gün içinde kız onun için dünyalara bedel hale gelmişti.

Şimdi gözleri kapalıydı, dudakları ayıktı, tırnakları adamın sırtını ısıırıyordu, nefes alış verışı düzensizdi, her nefes verışı küçük bir iniltiydi.

Hayalarının gerildiğini hissetti, orgazmın ilk ısıltısı karnında belirdi, rahat, kaygan sürtünme onu uçurumun kenarına sürükledi. Rahatlamak, biraz daha dayanmak için mücadele etti, ona verebileceği tüm cinsel zevki vermek istiyordu. Sonra içindeki gerilimin doruğa ulaştığını ve paramparça olduğunu hissetti.

Nefesi kesildi ve onun adını haykırdı, boşalırken sırtı kamburlaştı, gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Jack!"

Ritmini sabit tuttu, kadının kasları onun etrafında kenetlendi ve onu uçurumun kenarına çekti. Orgazm, kör edici bir zevk dalgasıyla içinden geçti, onu ruhuna kadar yaktı, kendini onun içine dökerken vücudu titriyordu.

Kendine nefes almak için bir an verdi, onun yanaklarındaki gözyaşlarını öptü, onun söylemesine gerek kalmadan

ona neden ağladığını söyleyecekti. Kendisinin bu parçasını kaybettiğinden korkuyordu ama ikisi bunun yanlış olduğunu kanıtlamıştı.

Hâlâ onun üstünde olduğunun farkında olan adam hareket etmeye başladı.

Kollarını onun etrafında sıktı. "Hayır. Henüz değil."

"Çok ağır değil miyim?" Adam ondan en az 60 kilo daha ağırdı.

Gözleri kapalı, uykulu bir şekilde gülümsedi. "Hiç de değil
hepsi."

Başını onun göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı, kalp atışlarının yumuşak tınısını dinledi, ruhunun derinliklerindeki memnuniyetle çalkalandı. Daha genç bir adamken, bir kadınla bir erkeğin tek vücut olması fikrinin sadece kelimelerden ibaret olduğunu düşünmüştü - güzel, şiirsel kelimeler, doğru olmak gerekirse, ama sadece kelimeler. Theresa'yla kurduğu cinsel bağın onu nasıl değiştirdiğini anlaması yıllar almıştı.

Şimdi Janet'ın kollarında yatarken kendini yeniden değişmiş hissediyordu; daha hafif, daha canlı, onun refahına ve mutluluğuna kendi mutluluğuymuş gibi bağlıydı.

Penisi yumuşadı ve kadının vücudundan kaymaya

başladı.

Protesto için inledi. "Hayır!"

Kıkırdayarak sırt üstü döndü ve onu kollarının arasına alarak başını göğsüne yasladı. "Merak etme meleğim. Geldiği yerde daha fazlası var."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Janet, Jack'in nasırlı elinin kıcının çıplak derisi üzerinde kaymasının verdiği lezzetli hisle uyandı.

"Günaydın meleğim." Sesi derin ve uykuluydu. Kulağını okşadı, eli kalçasını sıktı ve sonra arkadan kalçalarının arasına girdi.

"Günaydın." Harika hissettiriyordu -parmakları onunla alay ediyor, içinde kayıyor, ereksiyonu sert ve sıcak bir şekilde ona baskı yapıyordu.

Uzanıp göğsünü avuçladı, meme ucunu hassas bir noktaya kadar çekti, temas karnının derinliklerine ısı kıvılcımları gönderdi ve iç kaslarının sıkışmasına neden oldu.

"Senin yüksek merada olman gerekmiyor mu?"
Düşünmek zordu.

"Bir gün izin alıyorum."

"Güzel." Şimdiden onun için yanıp tutuşuyordu. "Sik beni."

"Evet, hanımefendi." Adam kendini kadının içine soktu, yavaşça içine girene kadar itti, testisleri kadının kalçalarına sürtündü, sikinin ritmik penetrasyonu onu doğrudan orgazma doğru sürükledi.

"Jack." Adını fısıldadı, ona ulaşmaya çalıştı, ona dokunmak istedi. Ama bu pozisyonda, onun arkasında, neredeyse üstündeyken, hiçbir şey yapamıyordu.

"Sadece uzan ve keyfini çıkar."

Başka bir erkek olsaydı, sözleri anlamsız bir övünme olabilirdi. Ama o bir kadının vücudunu çok iyi tanıyordu. Hızını artırdı, göğsünü bırakıp altına uzandı ve klitorisiyle oynamaya başladı. Elini çarşafın içine soktu, adamın neden olduğu hisler hem dayanılmaz hem de tatlıydı.

Daha hızlı. Daha sert. İçinde kendini çok iyi hissediyordu, kadife içinde çelik gibi, kalın ve sert.

Elleri yumruk oldu, çarşafı buruşturdu, yastığına vurdu.

"Tanrım, kadın, çok iyi hissediyorsun."

Kendini belini kavislendirirken buldu, daha fazlasını almaya çalışıyordu, vücudu mutluluğun sınırında sallanıyordu. Ve sonra onu vurdu, orgazm onu bir gün doğumu gibi yıkadı, kavurucu ve parlak. Yastığını ısırdı, haykırdı, adam ritmi sürdürüp onu doruğa çıkarırken zevk içinde çalkalandı

Eve. Sonra ürperdi ve onun adını inledi, içine boşalırken nefesi ensesinde sıcaktı.

Bir süre öylece yattılar, ikisi de zor nefes alıyordu.

"Keşke her gün böyle uyanabilseydim."

"Yapabilirsin." Parmak uçlarını kalçasının kıvrımında tembel çizgiler halinde gezdirdi.

Adamın ona iş teklif ettiğini hatırlayarak gülümsedi. "Bu çiftlikte çalışanlara sağlanan bir avantaj mı?"

Kıkırdadı. "Çalışanların çoğu için değil. Yüce Tanrım, şimdi kafama öyle bir Chuck imgesi yerleştirdin ki, bundan kurtulmak için bir yüzyıla ihtiyacım olacak."

Güldü, yuvarlandı ve kollarını adamın boynuna doladı. "Adamların zirveye uyuyarak çıktığını söyleyecek."

"Kıskanç sürtükler." Onun burnunu öptü. "Onları dinleme."

Tekrar güldü, kalbi sonuna kadar açık, ruhu canlı, kanı ılık bal gibiydi. "Sana tapıyorum, Jack West."

"Bu da bir başlangıç." Mavi gözlerinde alaycı bir parıltı vardı, ama sesindeki bir şey ona

Sözlerinin arkasında gösterdiğinden daha fazlası vardı.

Ona aşık mıydı?

Bu düşünce onu şaşkına çevirdi, kalbini yerinden oynattı.

Ona aşık mıydı? Nasıl olabilirdi ki? Onu sadece birkaç gündür tanıyordu -eğer ondan nefret ederek geçirdiği son dokuz ayı saymazsanız.

"Sen uyurken eşyalarını misafir odasından yatak odama taşıma cüretini gösterdim. Umarım senin için sorun olmaz."

İyiden de iyiydi.

"Teşekkür ederim. Artık içeri nasıl gizlice gireceğimi bulmak zorunda değilim - bilirsiniz, eşyalarımı yavaş yavaş banyonuzda bırakarak."

"Asla gizlenmene gerek yok, Janet. Ne istiyorsan iste. Aklında ne varsa söyle. Bana karşı dürüst ol, ben de sana karşı her zaman dürüst olacağım."

Tarif ettiği şey, yakınlığın en derin biçimiydi.

Onun açık sözlülüğünden etkilenerek göğsünde bir sızı hissetti. "Seni sevgili, tatlı adam."

"Sen bir duş al, sabah ne yapıyorsan onu yap. Ben de kahvaltı hazırlayayım."

"Benimle duş almayacak mısın?"

Sırıttı. "Senin lastik ördeğın olmaktan mutluluk duyarım."

Ana banyo, misafir banyosunun daha büyük ve daha güzel bir versiyonuydu. Oturma odası büyüklüğündeydi, devasa bir küvet, birden fazla duş başlığı olan geniş bir duş, erkek ve kadın lavaboları ve radyan ısı vardı. Döşemeli bir şezlong, mumların ve dergilerin bulunduğu bir köşe masasının yanında duruyordu. Pencereleğ duvarın üst kısmı boyunca uzanıyor, mahremiyet sağlarken gün ışığı alıyordu.

"Bu çok güzel."

Birlikte duşa girdiler. Jack saçlarına şampuanla masaj yaptı, göğüslerine ve kalçalarının arasına sabun sürdü, sonra hepsini duruladı, onun dokunuşu ve sıcak su hem rahatlatıcı hem de erotikti, vücudu hâlâ sevişmelerinin şarkısını söylüyordu. Gıcır gıcır temizlendiğinde, bu iyiliğe karşılık verdi, hatta tıraş olabilmesi için yüzüne tıraş kremi sürdü.

İkisi de konuşmadı. Kelimelere gerek yok gibiydi, bir dokunuş, bir gülümseme, bir bakış yeterliydi, zevk iniltileri ve kahkahaları suyun müziğine karışıyordu.

#

Jack, Janet'in de yardımıyla kahvaltı için Benedict usulü yumurta ve mimoza yaptı. Janet'a portakal suyu sıkacağıının nasıl kullanılacağını gösterdikten sonra Hollandaise sosunu kendisi yaptı. Taze çilekler yemeği tamamladı, ikisi de kaseden çilek toplayıp birbirlerini elleriyle beslediler.

Havada yürüyormuş gibi hissediyor, bu harika, güzel kadının burada onunla birlikte olduğuna, bu yemeği, gününü, yatağını paylaştığına neredeyse inanamıyordu.

Bu sefer kafa üstü düştün, amigo.

İçinden bir ses ona henüz birbirlerine tek bir söz bile vermediklerini ve Janet'ın kapıdan çıkıp bir daha geri dönmeme ihtimalinin çok yüksek olduğunu hatırlattı. Janet kendisinden on sekiz yaş küçüktü, oğlundan ise sadece dokuz yaş büyüktü. Onda ne buluyor olabilirdi ki?

O sese cehenneme gitmesini söyledi.

O da ona değer veriyordu. O da bunu biliyordu. O da en az onun kadar anın içinde kaybolmuş gibiydi; ilk geldiğinde, bitkin ve iliklerine kadar üşümüşken sahip olmadığı bir rahatlıkla gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu. Vücudu onun dokunuşuna sanki onun için yaratılmış gibi karşılık veriyordu, bu da kalbinin ve zihninin de oyunda olduğu anlamına geliyordu. Hepsinden önemlisi, en büyük korkuları konusunda ona güvenmişti. Bir kadının bunu herhangi bir erkekle yapmayacağını bilecek kadar uzun yaşamıştı.

Şerif Rove aradığında bulaşıkları yeni kaldırmışlardı.

"İşler nasıl Bay West?"

"Her şey yolunda. Chinook iyileşiyor, Luke da öyle."

Chuck çocuğun hâlâ dinleyen herkese aygırı nasıl kurtardığını ve Kip'i nasıl korkutup kaçırdığını anlatarak böbürlendiğini söyledi. Adamların sinirlerini bozmaya başlamıştı.

"Kip Henderson'ın bu sabah mahkemeye çıkarıldığını size bildirmek istedim. Bölge savcısı, birinci derece cinayete teşebbüs, öldürme kastıyla saldırı, ölümcül silahla saldırı, hayvanlara eziyet, mülke zarar verme suçlamalarını yöneltti. Birkaç suçlama daha var. I

hepsini hatırlayamaz. Eğer onu mahkum ederlerse, yakın zamanda bir hapishane hücresinin dışını göremeyecek."

Jack bunu savcılıktan zaten duymuştu ama bir kez daha duyunca Kip'in sonunun bu olduğunu düşünmek ona üzücü geldi. "Ne yazık."

Rove devam etti. "Kefaletini ödemesi konusunda endişelenmene gerek yok. Yargıç kefaleti beş yüz bin dolar olarak belirledi."

Kip'in bunun için teminatı yoktu. İşeyecek bir kabı bile yoktu.

"Balistik sonuçları geldi mi?"

"Bu aylar sürebilir. Bazen CBI'nın sonuçları bize geri göndermesi bir yıl sürüyor."

"Bir yıl mı? Bu çok saçma."

Janet başını salladı ve fısıldadı: "Söyle ona, onları FBI'a göndersin. Ben evrakları dosyalayıp talepte bulunacağım."

Jack başıyla onayladı. "Onları FBI'a göndermeye ne dersin?"

Bayan Killeen evrak işlerini halletmeye istekli ve-"

"Federallere başvurarak kimseyi rahatsız etmenin ya da CBI'ı zor durumda bırakmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Suçlu taraf bizim hapishanemizde. Adamın nedeni ve fırsatı vardı,

ve suçu gerçekleştirme yeteneği. Elimizde bir görgü tanığı var. Anlaşmaya zorlamak için balistik kanıtlara ihtiyaımız olduğundan bile emin değilim."

Jack Janet'a baktı ve başını salladı. "Kip bunlardan herhangi birini kabul etti mi?"

"Hayır, hala ben yapmadım diyor, ama etrafınıza sorarsanız benim hapishanemde kimsenin suçlu olmadığını ğrenirsiniz."

Jack bunun yeterince doğru olduğunu düşündü. "Akrabalarına haber veren oldu mu? Kantin hesabında hiç parası var mı?"

Eğer yapmazsa, Jack avukatı aracılığıyla bir kısmını ona aktaracaktı. Adam artık bir tehdit olmadığına göre, Jack onun için biraz üzülüyordu.

"Emin değilim." şerif Rove, Jack'in bunu umursamasına şaşırmış gibiydi. "Hapishane müdürüne sizi aramasını söyleyebilirim."

"Buna minnettar olurum."

"Siz ilçenin en büyük arazi sahibisiniz, Bay West. Bu davanın üzerinde olduğumuzu bilmenizi isteriz."

Yani bu telefonun Kip, Chinook ya da kanundan çok şerifin yaklaşan yeniden seçim kampanyasıyla ilgisi vardı. Tanrım, Jack politikadan nefret ederdi. "Beni haberdar et."

Döndüğünde Janet'ın onu izlediğini gördü.

"Balistik testler için Büro'ya başvurmayacaklar mı?"

Başını salladı. "Rove CBI'daki tüyleri diken diken etmekten korkuyor."

"Bu çok saçma."

"Bu politika."

"Kip'in yaptıklarını düşününce ona yardım etmek istemen çok nazik bir davranış." Kollarını ona doladı, başını göğsüne yasladı. "Gerçekten de çok yumuşaksın, değil mi?"

Onu sıkıca tuttu, nemli saçlarını öptü. "Kimseye söyleme."

"Sırrın benimle güvende."

#

"Bu çok güzel." Janet neredeyse ruhunun iç çektiğini hissedebiliyordu.

Parkasının içinde, kucağında kalın bir koyun postu, etrafına bakındı. Uzun kavaklar kızağın etrafını sarmış, yaprakları esintide altın paralar gibi dalgalanıyor, kalın beyaz gövdeleri gökyüzüne doğru uzanıyor, ona sanki tavanı gökyüzünün sonsuz mavi kubbesi olan altın bir katedralde oturuyormuş hissi veriyordu.

"Titrek kavakları görmek istediğini söylemiştin." Jack'in sesi yumuşaktı, sanki o da buranın güzelliğinden etkilenmiş gibiydi. "Aşağıdaki evi görebilirsin."

Janet oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı, ağaçların arasından baktı. "Çok küçük görünüyor. Ne kadar yüksekteyiz?"

"Yaklaşık on bin fit yükseklikteyiz." Dağları isimlendirmeye başladı, her birini işaret etti ve her bir zirvenin yüksekliğini verdi. Janet buranın onun için özel bir yer olduğunu, daha önce defalarca gittiği bir yer olduğunu anladı. "Bu manzaradan hiç bıkmıyorum."

"Benim de yapacağımı sanmıyorum."

"Güzel." Ona baktı, gülümsedi, gözleri güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti, başında siyah bir kovboy şapkası vardı.

Yaklaşık bir saattir yoldaydılar, Jack dizginleri tutarken Karabuğday kızağı kademeli bir eğim boyunca çekiyordu, kar artık atın idare edebileceği kadar yoğunlaşmıştı. Janet daha önce hiç kızağa binmemişti ama bundan oldukça keyif aldığını fark etti; Karabuğday'ın koşum takımındaki çanlar neşeyle şingirdiyor, manzara yavaşça akıp gidiyordu. Jack'in yoldaki her viraj için bir hikâyesi var gibiydi, her

Ağaç kalesi yaptığı, yakın zamanda bir dağ aslanı gördüğü, ilk geyiğini vurduğu, babasının onu "konuşma" yapmak için götürdüğü her yer. Janet, Jack'in herhangi bir ağaç ya da göl kadar bu toprakların bir parçası olduğunu anlamıştı.

Cimarron onun kanında vardı.

"Çok sessiz."

Jack bir şeyler okumaya başladı. "Çayırlar ve uzak dereler/Çıt çıkarmadan uzanır/Uyuşak bir rüya bakanı gibi/Kar yağışı etrafımı sarar/Ormanda ve suda, toprakta ve havada/Her yerde bir sessizlik."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Bu bir şiir mi?"

Jack başıyla onayladı. "Archibald Lampman. Karın manzaraya ne yaptığını herkesten daha iyi anlattığını düşünmüştüm. Ayrıca Kanadalı olduğu için eminim bunu düşünecek çok zamanı olmuştur."

Güldü. "Şiir için viskiye ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

Eğildi ve onu öptü. "Bazen bana ilham geliyor."

Dizginleri bağladı, kızağın koltuğunun altına uzandı ve bir termos çıkardı. "Sıcak ikolata?"

"Her Őeyi dűŐűnűyorsun, deđil mi?" Dolu bir AR-15 ile birlikte orada olduđunu biliyordu.

"Denerim." Termosu açtı, kűűűk paslanmaz elik bardađa dumanı tűten çikolata doldurdu ve ona uzattı. "H    olduķa sıcak."

Janet bir yudum aldı, sonra bir yudum daha. "Mmm. ikolataya bayılırım."

Jack sırttı. " nsan türünden olup da bunu yapmayan bir diŐyle hiç karŐılaŐmadım."

Bir süre daha kaldılar, sıcak çikolatayı paylaŐtılar ve Colorado'nun dağları, çiftlik ve aileleri hakkında konuştular.

Janet buna alıŐabilirdi. Cimarron'un doğal güzelliği içinde sırsıklam olmaya alıŐabilirdi. Mizahı, duygusallığı ve dűŐ nceliliđiyle onu her zaman ŐaŐırtan bu sert adamla vakit geçirmeye alıŐabilirdi. Sabahları onun yanında uyanmaya, günü onunla paylaŐmaya ve geceleri onun yanında yatmaya alıŐabilirdi.

"Bugün günlerden ne?"

"Perşembe," diye cevap verdi.

Cumartesi günü -en geç Pazar günü- gerçek dünyayla yüzleşmek için Denver'a dönmek zorunda kalacaktı. Pazartesi günü yeni işine başlamak için hazırlanmalıydı. Tabii ki bu geri dönemeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Buraya tekrar gelmek isterim," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim." Jack onun eldivenli elini kendi elinin içine aldı. "Bunu seninle paylaşmak istiyorum Janet. Seni Cimarron'un artık senin evin olduğuna ikna etmek için çok çalışacağım."

Janet'ın daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı olduğundan emin değildi.

#

"Şimdi ne yapacağımızı biliyor musun?" Jack sırtını küvetin kenarına dayamış, tembel tembel Janet'ın göğüslerinden birini okşuyor, boş şarap kadehleri kösedeki mumların arasında duruyor, su giderek soğuyordu.

"Küvetten çıkmak mı?"

Eve döndüklerinde öğleden sonra olmuştu. Karabuğday'ı ovmuşlardı.

bir araya getirip ahırına yerleştirdi. Sonra Jack akşam yemeğini hazırlamadan önce Chinook'a baktı.

O kıkırdadı. "Biz gidiyor için var tatlı-veya Tatlı yiyeceğimi söylemeliydim."

"Peki ya ben?" "Sen tatlısın."

Gölerek onun kollarında döndü. "Ne?"

Jack bu anı bekliyordu. "Seni tatmak istediğimi söylemiştim ve şaka yapmıyordum."

Küvetteki suyun boşalmasına izin verdi, ayağa kalktı ve Janet'in ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra küvetten çıktı ve Janet'ın şaşkınlık çığlıklarını duymazdan gelerek onu kaygan ve ıslak bir şekilde kollarına aldı. "Tanrım, çıplak vücuduna bakmaya bayılıyorum. Eğer izin verirsen bunu yeni bir hobi olarak edineceğim."

Güldü. "Belki bir şeyler ayarlayabiliriz."

Onu yatağın kenarına yerleştirdi, kalçalarının altında yastıklar, bacakları omuzlarının üzerinde duruyordu. "Artık hepinizi görebilir, hepinize dokunabilir, hepinizin tadına bakabilirim."

Onun tatlı, misk gibi kokusunu içine çekti, uyarılma hissi içini kasıp kavurdu. Onunla birlikte olmadığından beri

bir kadın kokusunun tadını çıkarıyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Yeşil gözlerinde belirsizlik vardı.

Ona karşı bu şekilde açık olmaktan utanıyor muydu?
Buna hemen şimdi bir son verecekti.

"Bunu yapmak istiyorum." Parmak uçlarıyla onun iç bacaklarını okşadı, rahatlamasına yardımcı olmak umuduyla o narin teni öptü ve yaladı. "Keşke benim için ne kadar güzel olduğunu görebilseydin."

"Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?"

Dilinin uzun, yavaş bir vuruşuyla cevap verdi, vajinasından klitorisine kadar tadına baktı. Elbette, bu tartışmayı sona erdirdi. Nefes nefese kaldı, kalçaları gerildi, parmakları adamın saçlarına kaydı.

Onu keşfetmesine izin verdi, iç dudaklarını ağzına çekti, klitorisini diliyle okşadı, vajinasının girişiyle alay etti. Yavaşça ilerledi, onu test etti, onu en çok neyin memnun ettiğini keşfetti, cinsel tepkilerini okumayı öğrendi. Sonra klitorisini ağzına aldı ve emdi.

"Oh!" Nefes nefese kaldı, kalçaları yataktan fırladı, parmakları adamın saçlarında sıkıca kenetlendi, adam onu emdikçe, dudaklarıyla çekiştirdikçe, diliyle fiske vurdukça klitorisi şişti.

Tanrım, tadı çok güzeldi; vahşi, misk kokulu ve tatlı. Sonsuza kadar onun üzerinde kalabilirdi. Dizlerinin protesto etmeye başlaması, aletin granit gibi sertleşmesi ya da taşaklarının patlamanın eşiğinde olması onun için önemli değildi. Ona alabileceği her zevki vermek istiyordu.

Göğüslerinin ne kadar hassas olduğunu hatırlayarak, bir eliyle meme uçlarını avuçlamak için uzandı, dokunuşunun altında taç yaprağı yumuşaklığındaki areolalarının büzüldüğünü hissetti.

Nefes alış veriş i artık düzensizdi, yumuşak inlemeleri bariz bir şekilde cinseldi, parmakları neredeyse acı verici bir şekilde adamın saçlarını kazıyordu.

Bir parmağını içine soktu, sonra iki parmağını, en hassas olduğu yeri, vajinasını kaygan, sıcak ve sıkı bir şekilde okşadı. İç kaslarının gerildiğini hissetti ve kızın sınıra yakın olduğunu anladı. Biraz daha sert emdi, ritmini korudu

Sabit. ığlıkları daha da ılgınlaştı, vücudundaki her kas artık gergindi.

Nefesi kesildi ve tutuldu, doruk noktasının ilk sarsıntıları içinden geçerken vücudu kaskatı kesildi. Titreyen bir çığlıkla nefes verdi, adamın ağzına doğru geldi, vücudu titriyordu. Adam onunla kaldı, ritmini sabit tuttu, orgazmının nemi parmaklarını, dudaklarını ve dilini ıslattı.

Tanrım, onu seviyordu.

Onu aramıyordu. Bunu planlamamıştı. Bir daha başka bir kadını sevebileceğini hayal bile etmemişti. Ama sevdi.

Nefes nefese yatağa geri döndü ve ona uzandı. "Becer beni."

Eğer Theresa'yla bu şekilde konuşsaydı, hatta seks sırasında bile, Theresa onun ağzını sabunla yıkamakla tehdit ederdi. Janet bu sabah aynı kelimeleri kullandığında Jack şaşırmıştı. Şimdi onun sözleri Jack'in içinden şehvetin keskin bir şimşek gibi akmasına yol açmıştı.

"Evet, hanımefendi." Jack ayağa kalktı, yatağın üzerine uzandı, onu altına çekti ve

Kalçalarının arasına yerleşti ve sol dizinin altına bir yastık sıkıştırmak için zaman ayırdı.

Ellerini adamın ellerinin arasına aldı, kollarını başının üzerine uzattı, sonra parmaklarını serbest bırakarak adamın bileklerini tutmasını sağladı. Ve anladı.

Kollarını başının üstünde tutmasını istedi.

Demek Janet biraz tahakkümden hoşlanıyordu.

Bu mükemmel değil miydi?

Jack, Theresa'nın iyiliği için içindeki bu dürtüyü her zaman dizginlemek zorunda kalmıştı. Şimdi kendini bıraktı, Theresa'nın bileklerini sıkıca kavradı, onu yastığına sertçe bastırdı ve gücünü hissetmesini sağladı.

Memnuniyetle küçük bir iç çekti, onun altında kıpırdandı, meme uçları buruştu, bacakları daha geniş açıldı.

Tek, yavaş bir hamleyle içine girdi, irkildiğinde durdu, sonra kaslarının gevşediğini hissettiğinde daha derine kayd. Orgazmından dolayı kaygan bir ıslaklığa sahipti ve bir yumruk kadar sıkıydı ve kendini tutunmak için savaşıırken buldu. Ama ona zaman tanımak, onun da bundan zevk almasını istiyordu.

Kendini ona, onunla sevişmenin fiziksel eylemine odaklamaya, kendini hâlâ onun içinde tutmaya ve kasık kemiğini onunkine sürtmeye verdi. Güzel gözleri şimdi kapalıydı, dudakları ayrılmıştı, zevk bir kez daha onun için inşa etmeye başladığında vücudu onun altında eğildi. Bu sefer kadın boşaldığında, adam da onunla birlikte boşaldı, ikisi birlikte unutulmaya yüz tuttu, birbirlerinde ve orgazmın sıcak telaşında kayboldular.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Janet Chipeta'yı yere yatırdı, uysal kısırak yumuşak, kara gözlerle onu izliyordu. Jack ofisinde telefonda avukatıyla ve bankayla konuşup Kip'in hapishane hesabına para yatırmaya çalışıyordu, bu yüzden Janet bir işe yaramaya karar vermiş ve kısırakları çalıştırmak için ahıra tek başına gelmişti. Onları teker teker ahırlarından çıkarmış, binicilik ahırına götürmüş ve koşmalarına izin vermişti.

Baby Doe, Isabella Bird ve alıngan Clara Brown özgürlük anlarını değerlendirmiş, ahırın etrafında dört nala koşturmuş, karınlarını doyurduktan sonra da ona doğru yürümüşlerdi. Molly Brown ve Chipeta biraz tembel davranmışlardı. Bir kamçı darbesiyle biraz teşvik edilmeleri gerekiyordu.

Janet sadece atlarla vakit geçirmekten hoşlanmakla kalmamış, aynı zamanda beş kısırağı tek başına çalıştırmayı başardığı için de memnun olmuştu. Jack'in ne yaptığını öğreneceği için heyecanlıydı. Bunun onun için ne anlama geldiğini anlayacaktı.

Tanrım, Cimarron'dan ayrılmak çok zor olacaktı. Hafta sonları geri gelebileceğini ve her zaman sıcak bir karşılama bulabileceğini biliyordu. Jack bunu açıkça belirtmişti. Ama toplantılara katılmak ve bir masada oturmak için Denver'ın koşuşturmacasına geri dönme fikri artık ona hiç çekici gelmiyordu. Yine de kariyerini bırakıp gidemezdi. Bulunduğu yere gelmek için çok mücadele etmişti.

Eskiden olduğun yerde değilsin, artık değilsin.

Geçen hafta, bu farkındalık onu çaresiz hissettirebilirdi. Ama şimdi...

Hayatın benim için birkaç sürprizi olabileceğini düşünüyordum.

Görünüşe göre hayat onun için de bazı sürprizler barındırıyordu.

Dokuz ay önce biri ona Jack West'le hayatının en iyi seksini yapacağını söyleseydi, deli olduğunu düşünürdü ama bu doğrudu. İnanılmaz bir aşıktı, özenli ve bencil değildi. İkisinin uzun vadede cinsel olarak uyumlu olduklarından hiç şüphesi yoktu. Onun ipuçlarını tıpkı bindiği atın hareketlerini okuduğu gibi okuyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

DÜŞÜNCELİLİK gelen a adam Daha önce, o
derinlik bağlantı.

Ona aşık mıydı? Bir gün onunla evlenmeyi umuyor
muydu?

Gün mü?

Olabileceğini ima etmişti, ama hemen gelmemiştir.
ve öyle söyledi. Onun sözlerinden çok fazla anlam çıkarmak
istemiyordu. Ama biraz hayal kurmaktan zarar gelmezdi.
Kısrakların ahırda koşturup tepinmelerini izlerken, Jack'in
karısı olmanın, onunla yemek yemenin, her gece onunla
yatağa girmenin, Cimarron'u evi yapmanın nasıl bir şey
olacağını hayal ederek birkaç dakikadan fazla zaman
geçirmiştir.

Kendisini böyle hissettirmesi hoşuna gitmişti. Ama
yirmi yılın ardından rozetini teslim edip, emekli maaşını
alıp öylece çekip gidebilir miydi?

"Gerçekten bir FBI ajanı mısın?"

Janet neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Luke! İçeri
girdiğini duymadım."

Genç adam kızardı, omuz silkti. "Özür dilerim."

"Evet, öyleyim." En azından şimdilik öyleydi.

"Gerçekten kovboy musun?"

Sırıttı ve başındaki şapkayı düzeltti. "Sanırım ben Ben.

"

"Kolun nasıl?"

Uzandı, o v u ş t u r d u . "İyileşiyor. Hala acıyor Yine de bazılarını."

"Bahse girerim."

"Patron seni kısıraklara bakman için mi gönderdi, çünkü ona Bay Nate yokken kolumla bile bu işi halledebileceğimi söyledim."

"Hayır, gelmedi. Kendisi meşgul, ben de bir işe yarayayım dedim."

"Ve tam zamanı." Jack köşeden döndü, ona doğru yürüdü ve yanağından öptü. "Bütün gün hiçbir şey yapmadan beni evden ve evden yemene izin veremem."

"Chipeta, Baby Doe, Isabella Bird, Molly ve Clara Brown'a egzersiz yaptırdım ve bunu tek başıma yaptım."

Jack'in yakışıklı yüzü geniş bir sırıtışla bölündü, bakışları sıcaktı. "Şimdi mi?"

"Sende işler nasıl gitti?"

"Avukatı aracılığıyla Kip'in kantin hesabına yüz dolar havale ettim. Fazla bir şey değil ama hayatını biraz daha katlanılabilir kılacak. Çok uzun bir süre parmaklıklar ardında kalacak."

Gülümsedi. "Merhametinize hayranım."

"Bana ve Chinook'a yaptıklarından sonra ona para mı veriyorsun?" Luke sordu.

Janet onun orada durduğunu unutmuştu.

"Hiç hapse girdin mi evlat? Kolay bir zaman değil. Onun yerinde birinin benim için yapmasını umduğum şeyi onun için yapıyorum. Ben de senin için yapardım."

Luke ayaklarına baktı.

"Burada olmanıza sevindim. Az önce Dedektif Çavuş Taylor'dan bir telefon aldım. Size başka soruları olduğunu söyledi ve öğleden sonra gelip gelemeyeceğini sordu. Saat birde evde olacak, bizimle orada buluş. Bu arada, Chuck'ı kontrol et. Bayan Killeen'in aracını kürekle çıkarıp buraya çekmeleri için bir grup adam gönderiyorum. Eğer isterseniz, eminim yardımınız işlerine yarayabilir."

"Peki, patron." Luke arkasını döndü ve uzaklaştı. "Pek mutlu görünmüyor."

"Atlarla ilgili olmayan hiçbir şeyi yapmaktan hoşlanmıyor. Onu işe aldığımnda, yapılması gereken her işi yapmaya istekli olması gerektiğini söylemişim ama o bu kısmı unutmuş gibi görünüyor."

"O çok genç." Janet Chipeta'yı fırçalamayı bitirdi, çapraz bağlarını çözdü ve onu ahırına doğru götürdü.

"Kahretsin, hepsi bana genç görünüyor."

"Oh, dur! Yirmili yaşlarındaki herhangi bir erkekten daha fazla şey yaşıyorsun."

"Bu doğru mu?" Chipeta'yı ahırına götürürken bekledi ve kısarak güvenli bir şekilde içeri girdiğinde ahırın kapısını kapattı. "Seninle içeri girmeye ne dersin? Önümüzdeki bir iki saati benim erkek, senin de kadın olmandan faydalanarak geçirmek istiyorum."

Janet onun gözlerinin içine baktı ve göğsünün yeniden sıkıştığını hissetti.

Oh, Tanrım!

Ona aşıktı.

#

Jack, ofisinin kapısı çalındığında Taylor'la konuşmanın ortasındaydı. "İçeri gel."

Ortaya çıkan Luke değil, Janet'ti.

Jack ona yanındaki siyah deri koltukta oturmasını işaret etti. "Bayan Killeen'in FBI'da yirmi yıllık deneyimi var. Bize katılmasında bir sakınca var mı?"

"Benim için hiç sakıncası yok. Bakış açınızı takdir ediyorum, SA Killeen." Dedektif Çavuş Taylor, Jack'in karşısında haki üniforma pantolonu ve üzerinde rozet yerine "Forest County Şerif Ofisi" yazan yıldız şeklinde bir yama bulunan koyu kahverengi polar kazağıyla oturuyordu.

Ona bir not defterinden birkaç sayfa uzattı. "Luke'a vurulduktan hemen sonra birkaç soru sordum. Bunlar benim notlarım. Eski alışkanlıklar zor ölüyor sanırım."

"Teşekkürler." Taylor onun notlarını aldı, göz gezdirdi, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

Jack ona döndü. "Bana Kip'in elinde buldukları Kimber'ın seri numarasının farklı olduğunu ve çalındığı bildirilenden farklı bir model olduğunu söylüyordu."

Taylor başını kaldırıp Janet'in notlarına baktı. "Suçluluğunu doğrulamak ya da çürütmek söz konusu olduğunda bu hiçbir şey ifade etmiyor. Çalınan Kimber'in cinayetlerde herhangi bir rol oynadığını bilmiyoruz. Kip sahip olduğu kırk beşliklerden herhangi birini kullanmış olabilir. Balistik sonuçları gelene kadar bunu bilemeyeceğiz."

"Bunu hızlandırmayı teklif ettim," dedi Janet. "Kanıtları Büro'ya transfer etmekten ve bizim aracılığımızla işleme koymaktan mutluluk duyarım. Birkaç hafta içinde geri alırsınız."

Taylor ona sempatik bir gülümseme verdi. "İkna etmeniz gereken kişi ben değilim."

Jack, Rove'un sorununun ne olduğunu anlayamıyordu. "Bana öyle geliyor ki, onu yıllarca hapse mahkum etmeden önce Kip'in o ateşi ettiğine dair elimizde kesin bir kanıt olmalı."

Taylor, "Yaşayan bir görgü tanığı doğrudan kanıttır," dedi. "Kip ve Luke'un hiç tanışmadıklarını söylediniz. Luke'un Kip'i teşhis etmiş olması jüriye oldukça güçlü görünecektir. Bunu sebep ve fırsatla birleştirdiğinizde savcının neden Kip'i suçunu kabul etmesi için zorladığı anlaşılıyor. Mahkeme masraflarından kaçınabileceğine

inaniyor."

"Dosyanıza bakmamın bir sakıncası var mı?" Janet sordu. Taylor dosyayı masanın üzerinden ona doğru itti.

"Devam et."

Jack onun dosyaya hızlıca göz atmasını, Chinook'un yarasının, Luke'un kanayan omzunun ve olay yerinin fotoğraflarına bakmasını izledi. Onun keskin zekâsının çarklarının döndüğünü görebiliyordu. Yardım etme arzusunu takdir etmesine ve bunu kısmen onun için endişelendiğinden yaptığını bilmesine rağmen, tekrar kâbus görmesini istemiyordu.

Taylor Jack'e döndü. "Kip Henderson dışında, sizinle hesaplaşmak isteyebilecek başka mevcut veya eski çalışanlar var mı?"

Jack başını salladı. "Kahretsin, bilmiyorum. Sanırım olabilir ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Herhangi bir tehdit almadım."

"Çiftlikte Kip'e karşı kin besleyebilecek biri var mı?"

Bu soru Jack'i şaşırttı. Cevabı biraz düşündü.

"Bir dizi poker oyununda birkaç adamdan oldukça büyük paralar kazandı. Birkaç adam-Burt,

Liam ve Joe onu aldatmakla suçladı ve oldukça sert sözler sarf edildi. Ama kimse onu tehdit etmedi ve kimse zarar görmedi. Ben de buna bir son verdim."

Kapı çalınarak bölündü.

"Beni mi görmek istediniz?" Luke elinde kovboy şapkasıyla içeri girdi. Yüzündeki ve boynundaki pudra yanıkları iyileşiyordu ve artık neredeyse çillerine uyuyordu.

Janet dosyayı kapattı ve Taylor'a geri verdi. Taylor ayağa kalktı ve Luke'un elini sıktı. "Kolun nasıl?"

"Daha iyi sanırım."

"Sadece birkaç boşluğu doldurmak ve resmin tamamını gördüğümünden emin olmak istedim."

"Var mı a Otur, oğlum." Jack işaret etti için ve diğer berjer koltuk.

Taylor onun oturmasını bekledi ve notlarını açtı. "Kapı açıldığında uyuyor muydun yoksa uyanık mıydın?"

"Uyuyakalmışım ama hemen uyandım."

"Kip kapıyı arkasında açık mı bıraktı, yoksa kapattı mı?"

"Gerçekten hatırlamıyorum. Sanırım açık bırakmıştı."

"Işıklar açık mıydı, kapalı mıydı?"

Luke bunu düşünmüş gibiydi. "Gece olduğu ve uyumaya çalıştığım için kapalıydılar ama o açtı. Sanırım ateş etmek için görmeye ihtiyacı vardı."

"Sana kim olduğunu söyledi mi, yoksa sen mi sordun?"

"Kim olduğunu ve orada ne aradığını sordum."

"Aygırı vurmaya çalıştı mı? Silahını o yöne doğrulttu mu?"

Luke başını salladı. "Sanırım silahımı almaya gittiğimi gördü."

"Yani o ateş etmeden önce silahınıza uzandınız?" "Evet, uzandım. Silahı elinde gördüm. Kendimi savunmak zorundaydım. ben ve Chinook."

"Silahın neredeydi?"

"Ne olur ne olmaz diye yastığımın altına koymuştum."

"Tetiği çektiğinde sizden ne kadar uzakta duruyordu?"

Luke kızgın ve telaşlı görünüyordu. "Neden bana zaten cevapladığım şeyleri sorup duruyorsun?"

"Bunun seni üzmesine izin verme," diye Jack onu rahatlattı. "Bu standart bir prosedür."

Luke başını salladı, sakinleşti. "Hatırlamıyorum. Yaklaştın."

Her şey çok hızlı oldu."

"Kaç el ateş ettin?"

"İki, sanırım. Gerçekten hatırlayamıyorum."

Taylor başını salladı ve bunu not etti. "Ateş ettiğinizde ne kadar yakındaydı?"

"Hiç de uzak değil. Kaçırdığıma inanamıyorum."

Jack, "Adrenalin nişan almanızı başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar bozar," dedi.

Taylor devam etti. "Gitmek için döndü mü, yoksa ateş ettiğinizde yüzü size dönük müydü?"

Luke omuz silkti. "Hatırlamıyorum."

Taylor defterini kapattı. "Sanırım ihtiyacım olan her şeyi aldım."

"Artık gidebilir miyim?" Taylor Jack'e başıyla onay verdi.

"Evet, gidebilirsin." Jack ayağa kalktı ve Luke'u kapıya doğru yürüttü. "Yardımanın için teşekkürler evlat."

"Luke, son bir şey daha." Bu kez soruyu soran Janet'ti. "Kip'in elindeki silahı tarif edebilir misin ya da bize onun hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

Luke başıyla onayladı. "Kabzasında süslü bir kamuflaj deseni olan yarı otomatik bir silahtı."

Özel kamuflaj kabzalar.

Janet ona sıcak bir gülümseme verdi. "Teşekkürler Luke."

#

"Aklında ne var meleşim? Bütün akşam bir milyon mil uzaktaydın."

Janet aklından geçenleri söyledi. "Bu konuda bir şeyler doğru gelmiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Önsezi diyelim. Davanın bir araya geliş şekli çok mükemmel, çok ... ders kitabı gibi. Taylor'ın da aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Bu yüzden bu öğleden sonra buradaydı. Bu yüzden sana o soruları sordu."

"Yani Kip'in masum olduğunu mu düşünüyorsun?" Omuz silkti. "Hayır. Bilmiyorum. Belki de." "Buna ne sebep oldu?"

İçindeki hissi nasıl ölçeceğinden ya da açıklayacağından emin değildi. "Taylor'ın dosyasındaki fotoğraflara baktım. Kip hedefini vurmadığı için ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüyordum. İki seferde de hedefini sıyrıp geçmiş, sonra da kaçıp gitmiş.

birkaç metre ötede durmasına rağmen ortadan kayboldu."

Jack bunu anlayabiliyordu. "Muhtemelen sarhoştı ve adrenalini yüksekti. Bir keresinde bir askerin neredeyse yakın mesafeden bir VC'ye tabancasını boşalttığını görmüştüm. Yedi el ateş etti ve hiçbirini adamı vurmadı. Piçi süngüsüyle ezip geçmek zorunda kaldı."

Adrenalinin nasıl çalıştığını biliyordu. "Demek istediğim bu değil. O kötü havada buraya kadar geldikten sonra neden her seferinde sadece bir kez ateş etti? Neden amacına ulaşana kadar ateş etmeye devam etmedi? Tam orada duruyordu. Sanki başarabileceğinden korkmuş gibiydi. Kip'in iyi bir nişancı olduğunu mu söylüyorsun?"

Jack başını salladı. "Ayık olduğu zaman."

"Eğer ahırınızın bordasına bile zar zor vurabilecek kadar sarhoşsa, buraya kadar arabayla gelmeyi, arazinize gizlice girmeyi, sarhoş gibi ateş etmeyi, sonra da görülmeden ya da bir araba kazası geçirmeden kaçıp Denver'a dönmeyi nasıl başardı?"

Jack kaşlarını çattı. "Sanırım daha garip şeyler de oldu."

Ama Janet daha yeni ısınmaya başlamıştı. "Bir şey daha var. Luke pek çok ayrıntıyı hatırlayamıyor ama Kip'in kendisine doğrulttuğu silahın, avcılarının çalındığını bildirdiği silah gibi özel kamuflaj kabzaları olduğunu hatırlıyor, her ne kadar kabzalar Kip'in elinde büyük ölçüde gizlenmiş olsa da."

"Yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Bence bu işte bildiğimizden fazlası var." Ayağa kalktı. "Hadi ahıra gidelim. Etrafta bir gezinti yapmak istiyorum."

"Bu senin için gerçekten önemli, değil mi?"

Onun gözlerinin içine baktı ve kendisi için endişelendiğini gördü. "Evet, öyle."

"O zaman benim için de önemli. Beş dakika sonra çamurlukta buluşalım."

Ayağa kalktı, davanın gerçekleri zihninde dönüp duruyordu, olay yeri fotoğraflarındaki görüntüler beyninde bir slayt gösterisi gibiydi. Botlarını giydi, parkasını giydi ve ellerini eldivenlerinin içine sokuyordu ki Jack elinde telefon, omuz kılıfında Colt'uyla göründü.

Telefonu paltosunun cebine soktu. "Eğer tetikçinin hâlâ dışarıda olma ihtimali varsa..."

Daha fazla açıklama yapmasına gerek yoktu.

Soğuğa doğru adım attılar ve Janet olduğu yerde durdu. Bir an için tek yapabildiği bakmak oldu. "Gökyüzüne bak. Tanrım, ne kadar güzel."

Güneş batalı çok olmuştu ve gökyüzü berraktı, milyonlarca yıldız elmas gibi parlıyordu. Samanyolu'nu bile görebiliyordu.

Jack kıkırdadı ve onun elini sıktı. "Arada sırada gökyüzüne bakmak iyi bir şeydir."

Birkaç saniye daha baktı, sonra devam etti. "Tetikçi bizmişiz gibi davranalım. Oraya girelim."

"Siz ne dersiniz SA Killeen." Sesinde alaycı bir ton vardı. "Diğer tarafa geçmemiz gerekiyor."

Hem kilitli hem de sarı suç mahalli bandıyla kordon altına alınmış olan kapıya ulaştılar.

"Beni tutuklatmaya mı çalışıyorsun?" Bandı yırttı, sonra bir anahtarlık çıkardı, sürgünün kilidini açtı ve kapıyı kaydırarak açtı.

Ahırların içi neredeyse zifiri karanlıktı.

"Biri elektrik düğmesini nasıl bulabilir ki?"

"Kip nerede olduğunu biliyor." Jack bunu kanıtlamak istercesine içeri girdi ve ışıkları yaktı.

Düğme Chinook'un durağının yanındaki güney duvarındaydı.

"Yani tetikçinin içeri girmesi, karanlıkta birkaç adım yürümesi ve ışıkları açması gerekiyordu." Jack'in ayak izlerini takip etti ve bunu zihninde değerlendirdi. "Bu onu Luke'un ve karyolasının görüş alanından bir süreliğine çıkarıyor, değil mi?"

Chinook'un ahırının duvarları sayesinde, nişancı bu pozisyondan Luke'u göremiyordu ve Luke da nişancıyı göremiyordu.

Ama Kip aygırı görebilirdi.

"Neden Chinook'u buradan vurmadı? Köşeyi dönene kadar Luke'un orada olduğunu bilemezdi."

"Luke muhtemelen Kip'e meydan okuduğunda kendini ele verdi."

"Olabilir." Janet tüm bunları bir kenara bırakarak yoluna devam etti. "Luke'a göre, tetikçi kapıdan içeri girmiş,

ışıkları yaktı. Luke uyandı, ona kim olduğunu sordu ve o da 'Kip' diye cevap verdi."

"Pek de zeki biri değil," dedi Jack.

Janet gülmekten kendini alamadı. "Suçluların çoğu o kadar da zeki değildir."

Tetikçinin ayak sesleri olduğunu düşündüğü sesleri takip etti ve odanın ortasına doğru yürüdü. Luke'un karyolası hâlâ o gece olduğu yerde duruyordu. Luke'un tetikçinin durduğunu söylediği yere doğru yürüdü. "Luke tetikçinin kendisine yaklaştığını, silahını çektiğini, silahına davrandığını gördüğünü ve sonra onu vurduğunu söyledi."

Orada durdu, karyolaya baktı, gördüğü birçok fotoğrafı düşündü -Luke'un omzundaki yara, derisindeki lekeler. "Sümüklü böceği nerede buldular?"

Jack doğu duvarına doğru yürüdü ve göğüs hizasında beyaz tebeşirle çizilmiş bir daireyi işaret etti. "Tam burada."

Janet sanki elinde bir silah varmış gibi ellerini kaldırdı ve hayali Luke'a nişan aldı, bakışları Luke'un oturduğu yerden duvardaki deliğe kaydı.

Tüyleri diken diken oldu.

"Bu hiç mantıklı değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer Kip ayakta dursaydı ve Luke karyolada otursaydı, mermi aşağı doğru bir yörüngeye sahip olurdu. Bunun yerine, yerden bir metre yüksekte duruyor. Merminin yere daha yakın bir yerde son bulması gerekirdi."

Jack kaşlarını çattı, karyoladan duvara baktı. "Haklısın. Aynı hizada değil."

"Ayrıca Luke sağ omzundan vuruldu. Kurşun daha sağda olması gerekirken solda. Tetiği kim çektiyse yere daha yakın olmalıydı."

Ya da karyolada oturmak.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Luke'un kendini vurduğunu mu söylüyorsun?" Jack, Janet'ın fikrine saygı duymak istiyordu ama bu tamamen abartılı görünüyordu. "Tanrı aşkına neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmiyorum." Janet, sanki cevaplar dağınık samanların arasında bir yerlerde bulunabilirmiş gibi etrafına bakındı. "Belki de kendini korumak, Chinook'un vurulmasıyla ilgili suçu başkasının üzerine atmak istedi."

"Neden Chinook'u vursun ki? Çocuk atları seviyor."

Bunu düşünmüş gibiydi. "Atlarla ilgili olmayan hiçbir şeyi yapmaktan hoşlanmadığını söylemiştin. Chinook'un vurulduğu gecedan beri senden ve diğer adamlardan çok fazla ilgi ve övgü aldı. Belki de kendini kanıtlamaya çalışıyordu. Bir kriz yarattı, sonra da çözümlere yardım etti. Hatta yaralandı bile."

Jack ikna olmamıştı. "Son derece soğukkanlı olması gerekirdi. En küçük bir hatada Chinook'un bacağını kırabilir ya da kendini öldürebilirdi."

Ama Janet dinlemiyordu. "Silah nerede? Diğer adamlar silah seslerine karşılık vermeden önce kaçıp silahı başka bir yere saklayacak zamanı olmazdı. O

Oldukça ağır kanıyordu ve bu bir iz bırakmış olmalı. Yani onu burada bir yere saklamış olmalı."

"Şerifin müfettişleri buranın altını üstüne getirdi."

"Bunu mu arıyorsun?"

Jack Luke'un sesini duydu, Janet'in soluğunu tuttu ve bir adım öne çıkarak Luke'un kapının hemen önünde durduğunu gördü, ayaklarının dibine bir torba yulaf dökülmüştü, elinde kamuflaj kabzalı gibi görünen bir Kimber 1911 vardı ve namlusu Janet'a çevrilmişti.

Jack silahını temizleyemedi Luke onu yakalamış, kolu boynuna dolanmış, vücudu Jack'inkine siper olmuş, Kimber şakağına dayanmıştı. "Sanırım şerifin adamları Chinook'un beslemesine bakmayı akıl edememişler."

Janet Jack'in bakışlarıyla karşılaştı ve Jack onun gözlerinde korku değil kararlılık gördü.

"Parçanı buraya at." Luke'un bakışları Jack'in Colt'unun üzerindeydi. "Güzel ve kolay."

Jack nişanını sabit tutarak Luke'un alnına nişan aldı. "Eğer sadece silahımı teslim edeceğimi düşünüyorsan

Bayan Killeen'e silah doğrulttuğunuz için çok fazla televizyon izliyorsunuz."

Luke ona ters ters baktı. "Anlamıyorsun. Tek yapmam gereken şu tetiği çekmek-"

"Sevdiğim kadına zarar verirsen, bu dünyada hiçbir yere kaçamazsın. Beni anlıyor musun?" Jack cevap bekledi, sonra sorusunu tekrarladı, bu kez bağırarak. "Beni anlıyor musun?"

Luke sıçradı ama tabancasını indirmede. "Böyle olması gerekmiyordu, biliyorsun. Bana güvenmeye başlamıştın, sonra o da bu işe karışmak zorunda kaldı."

Jack duyduklarına inanamıyordu. "Sana güvenmemi sağlamak için şampiyon aygırım Chinook'u mu vurdun?"

Lanet olsun.

Janet haklıydı.

"Atlarla aramın ne kadar iyi olduğunu görmeni istedim, böylece beni o yaralı suratlı oğlunla çalıştırmak yerine Chinook ve kısraklarla tek başıma ilgilenmeme izin verdin. Ama benden yardım istemek yerine, bana kar kretirdin ve her türlü anlamsız işi yaptırdın. Hatta

sanki bir kadınmışım gibi beni kahve yapmaya gönderdi. Ben de seni etkilemek için daha iyi bir yol buldum."

Jack'in aklında artık hiçbir şüphe yoktu. Luke bir sosyopattı.

Korku Jack'in damarlarına buz gibi yayıldı. "Chinook'u savunurken hayatını riske atmış gibi görünmek için kendini vurdun."

"Kabul etmelisin ki çok cesaret istiyordu. Tam olarak doğru nişan almasaydım, kendi kafamı uçurur ya da kendimi kalbimden vururdum."

"Nişancılığın dan etkilendim ama sen korkağın tekisin. Silahsız bir kadının kafasına silah dayayıp arkasına saklanıyorsun."

"O bir kadın değil, gerçekten değil. O bir besleme." Luke bu son sözleri küçümseyerek söyledi. "Eğer gitmesine izin verirsem, beni vurursun."

"Neden sana kamyonlarımdan birinin anahtarlarını vermiyorum? Onları sana atarım, sen de istediğ in kamyonu alıp istediğ in yere gidebilirsin." Jack bir elini tabancasından çekip ceketinin cebine soktu, bakışları Luke'un kinden hiç ayrılmıyordu.

Luke silahını Jack'e doğru salladı. "Hayır! Ellerini cebinden çıkar!"

Ama Jack uydu telefonundan çoktan arama yapmıştı. En son kiminle konuştuğunu hatırlamıyordu ama o kişi tuhaf bir telefon almak üzereydi. Arayan her kimse, neler olduğunu anlayacak kadar uzun süre dinleyeceğini umuyordu. Elini yavaşça cebinden çekti, anahtarları elindeydi. "Sorun nedir? Gerginleşiyor musun evlat?"

"O anahtarları atacaksın ve ben onlara uzandığım anda beni vuracaksın."

Jack anahtarları karyolanın üzerine fırlattı. "Bunu yapmayacağım ama durumunu düşünmene sevindim. Başın büyük belada. Gerçeği biliyoruz. Dedektif Çavuş Taylor da senin peşinde. Bunun nasıl biteceğini düşünüyorsun? Bizi öldürünce sorunlarının ortadan kalkacağını mı sanıyorsun? Yok olmayacak."

"Onu dinle Luke," dedi Janet. "Şu anda sadece hayvanlara kötü muamele ve yanlış ihbarda bulunmaktan yargılanacaksın. Şartlı tahliye bile alabilirsin. Eğer bizi öldürürsen, sen-"

"Kapa çeneni!" Luke Janet'ı daha sıkı kavradı, boğuluyordu.

Onu.

Lanet olsun!

"Ona sert davranmanın durumunu iyileştireceğini düşünüyorsan sen tam bir deli orospu çocuğusun. Eğer bu işten tek parça halinde kurtulmak istiyorsan, onu bıraksan iyi edersin. Hem de hemen."

Luke'un yüzü kıpkırmızı oldu ve Janet'ı da peşinden sürükleyerek Jack'e doğru bir adım attı. "Artık bana emir vermiyorsun, ihtiyar."

Janet'ın bacağı ani hareketi kaldıramadı ve kayarak Luke'un belden aşağısını açıkta bıraktı.

Jack bir adamı vurmayalı kırk yıldan fazla olmuştu ama eline bir fırsat geçince değerlendirdi.

BAM! BAM!

Luke tabancayı bıraktı ve Janet yere yığılıp acı içinde çığlık atarken, ellerini sağ uyluğuna bastırarak onu serbest bıraktı.

Janet öne düştü ve Kimber'ı yakaladı. Ama Luke da ona doğru hamle yaptı, kendini Janet'ın üstüne attı, yumruğunu Janet'ın suratına indirdi, ikisi de karyolanın diğer tarafında Jack'in görüş alanının dışında Kimber için mücadele ediyorlardı.

İçeri daldı, silahını kaldırdı.

BAM!

Bir el silah sesi duyuldu ama tetiği çeken Jack değildi.

Kalbi patlayacak gibiydi. "Janet!"

Luke dimdik oturdu ve Jack'e sırttı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Acı Jack'in göğsünde patladı, kalbi paramparça oldu.

Janet!

Parmağı tetikte sıkılaştı, siyah öfke onu yönlendirdi.

"Seni orospu çocuğu!"

Sonra Luke'un ağzından kan fışkırdı ve göğsünde bir delik açılarak yana doğru devrildi.

"Janet?" Jack rahatlama hissiyle aradaki mesafeyi kapattı, piin ceketini yakaladı ve bedenini kadının üzerinden sürükledi.

Janet sırt üstü yatıyordu, tabanca iki elindeydi, yanağında kan vardı ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Oh, Jack!"

Jack tabancayı ondan aldı ve onu kollarına çekti.

"Tanrım, iyi misin?"

Chuck elinde telefonla kapıda belirdi. "Vay anasını!"

"Dokuz-bir-bir'i ara. Ambulansa ve şerife ihtiyacımız var. Luke az önce ikimizi de öldürmeye çalıştı. Janet yaralandı."

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Hem de nasıl." Çenesini yakaladı, görebilmek için başını eğdi. "Yanağını yardı."

Geri çekildi. "Onu kontrol etmeliyiz... belki de ilk yardım yapmalıyız."

"O öldü." Jack onu kollarının arasına aldı. "Lütfen sana sarılmama izin verir misin? Tanrım, kadın! Bir an için seni kaybettiğimi sandım."

Kollarını ona doladı. "Beni de kaybettiğini sanmıştım."

Ve bir süre birbirlerine sarıldılar, ahırın kapısında toplanan adamların farkında bile değillerdi.

#

Sonraki birkaç saat sorularla geçti - dedektiflerin soruları, sağlık görevlilerinin soruları, hastane personelinin soruları. O geceye ait görüntüler zihninden geçti. Jack Colt'unu Luke'a doğrultmuştu, yüzünde soğuk bir öfke vardı. Luke'un onu vurduğunda yaşadığı şaşkınlık. Onun

Ceset, saman kaplı betonun üzerinde bir kan gölünün içinde yatıyordu.

Sonunda kendini acil servis bölmelerinden birinde Jack ile yalnız bulduğunda saat gece yarısını geçiyordu. "Hiç birini öldürdün mü?"

Başını salladı. "Evet, ama kaç tane olduğunu kesin olarak söyleyemem. Uzun zaman önceydi ve saymadım."

Vietnam. Tabii ki. Nasıl bu kadar aptal olabilir?

"Özür dilerim. Bu düşüncesizce bir soruydu."

Onun elini sıktı. "Peki ya sen?" Kadın başını salladı. "Bu geceye kadar olmaz."

Bir can almıştı. Pişman değildi. Luke o tabancayı eline geçirseydi, onu ve Jack'i hiç düşünmeden öldürebilirdi.

"Çok özür dilerim." Jack sıkıntılı gözlerle onu izledi. "Olanlar için çok üzgünüm. Otoyol yeniden açılır açılmaz seni Denver'a geri getirmeliydim."

Janet kendine işkence ettiğini fark etmeliydi. "Dur! Bunun olacağını nereden bilebilirdin? Ayrıca, ben yardım ettim, değil mi?"

"Evet, kesinlikle anladın. Bunu hepsinden önce sen anladın."

"Taylor biliyordu." Janet bundan emindi. "Sadece kariyerini bitirebilecek bir suçlama yapmadan önce tüm parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu."

"Öldürülmüş olmakla yaşamayı öğreneceksin," dedi Jack.

Kendisini bu kadar sıkıntılı hissetmesi onu rahatsız ediyordu. "Pişman değilim."

"Tabii ki bilmiyorsun, ama yine de içini kemiriyor."

"Evet." Aynen böyle oldu.

Jack onun elini dudaklarına götürdü ve öptü. "O silah patladığında ve Luke ayağa kalktığında, bir an için silahı aldığını ve senin..." Gözlerini kapattı, acısı Janet'ın boğazında bir yumru oluşturdu. "Seni öldürseydi ne yapardım bilmiyorum Janet. Sen benim için her şeyden daha önemlisin-"

Doktor içeri girerek onları böldü. "Görünüşe göre MR sonuçlarınız normal. Şu yarayı temizleyelim ve seni eve gönderelim. Burada kalmanı istiyorum.

bu gece biriyle. Sana göz kulak olmaları ve kafa travması belirtileri göstermediğinden emin olmaları gerekecek."

"Ben onunla olacağım," dedi Jack.

Jack'in güven ve şefkat dolu sözleri, kalbini saran karanlığın bir kısmını eritmeye yardımcı oldu. Evet, bir can almıştı ama bu sayede o ve Jack hâlâ buradaydı ve kendi hayatlarını yaşamakta özgürdüler.

Taburcu belgeleri hazır olduğunda ve Jack sigorta katkı payını ödediğinde -ısrar etmişti- sabahın erken saatleriydi ve tek istediği uyumaktı.

"Beni eve götür, Jack."

Başıyla onayladı. "Eşyalarını almak için çiftliğe uğramak ister misin, yoksa doğruca Denver'a mı gitmek istersin?"

Ne kadar yorgun olsa da gülümsedi. "Beni eve, çiftliğe götür."

Sırıttı. "Evet, hanımefendi."

Kamyonda uyuyakalmış ve onu uyandırmak zorunda kalmış. İçeri girmesine yardım etti, ona su ve bir ağrı kesici getirdi. Kadın bunları minnetle kabul etti ve adam şöminede ateş yakarken soyundu. Sonra yatağa uzandı.

Yorganı onun çenesinin altına sıkıştırdı. "Uyu meleğim."

"Sen de yatağa geliyorsun, değil mi?"

"Bir dakika içinde. Sadece her şeyin sıkı sıkıya kilitlendiğinden emin olmak istiyorum."

O dönmeden önce uyuyordu. Korktuğu gibi kâbuslar onu uyandırdığında, ona sarılmak ve o rüyaları karanlığa gömmek için hemen oradaydı.

#

Jack, Nate'in sinirleneceğini biliyordu. Nate onu ofisinde köşeye sıkıştırıp kapıyı kapattığında, bu sabah tüm suçlamalar düşürülerek hapisten çıkarılan Kip'le telefonda konuşuyordu.

"Aklından ne geçiyordu? Luke vuruluyor ve ben bu konuda hiçbir şey duymuyor muyum? Beni aramalıydın. Megan ve Emily'i Denver'da bırakıp yardım için buraya gelirdim. Javier de benimle gelirdi. Luke ikimiz etraftayken bu saçmalığa kalkışmazdı."

Nate, Jack'in ona dün gece gönderdiği e-postayı okumuş ve sabahın köründe Megan ve Emily ile birlikte kanyona doğru yola çıkmıştı.

"Her şey kontrol altında görünüyordu ve hukuk fakültesinde okuyan bir çocuk ve hamile bir eşle yeterince endişelenmen gerektiğini düşündüm."

"Baba, burada kurşunlardan bahsediyoruz! İkiniz de vurulabilir ya da ölebilirdiniz. Ortalık kızıştığında benim yerim burada, çiftlikte, senin yanındır."

"Haklısın evlat. Seni aramalıydım. Özür dilerim."

"Bu nasıl olabilir? Luke'un Chuck'ın arkadaşlarından birinden övgü dolu bir tavsiyeyle geldiğini sanıyordum."

"Taylor bunu araştırdı. Görünüşe göre Chuck'ın arkadaşı Luke'tan kurtulma umuduyla ona bir tavsiye vermiş. Bazı adamlar onun yanında kendilerini rahatsız hissediyorlarmış ve kısıraklarından birinde açıklanamayan bazı yaralar varmış."

"Yani personel sorunlarını bizim üzerimize yıktılar."

"Öyle görünüyor." Bu Jack'i çileden çıkarmıştı.

Bu haber.

"Luke neden Kip'i suçladı ve adamı hiç görmediği halde nasıl oldu da Kip'i teşhis etti?"

"Chuck'la birlikte erzak almak için kasabaya indiğinde onu sadece birkaç dakikalığına gördüğü ortaya çıktı. Chuck ranzanın anahtarını almak için Kip'in evinde durmuş. Luke onunla karşılaşmadı ama kapısını açtığında Kip'i bir anlığına gördüğünü düşünüyoruz."

"Bu her şeyi açıklıyor. Ama nedenini konuşalım beni aramadın."

"Bunu zaten konuşmamış mıydık?"

"Janet'la yalnız kalmak istedin." Bu bir ifadeydi, soru değil.

Jack duygularını inkâr etmenin bir anlamı olmadığını gördü. "Onu seviyorum. Bir gün onu Cimarron'un onun evi olduğuna ikna etmeyi umuyorum."

Nate'in kaşları kalktı. "Onunla evlenmek mi istiyorsun?" "Şimdi sen söyleyince, evet, istiyorum."

"O bu konuda ne düşünüyor?"

"Şey, bilmiyorum. Henüz ona sormadım." "Bu biraz ani olmadı mı?"

"Benim yaşıma geldiğinde, evlat, saçmalıklar için fazla zamanın olmuyor. Bunu açıklayamam. O ve ben birbirimize uyduk."

Ona aşık olduğunu anlamadan önce Megan'la ne kadar süredir birlikteydiniz?"

Nate ağzını açtı, kapattı ve yere baktı. "Aynen öyle."

Öfkenin bir kısmı Nate'in yüzünü terk etti. "Onu gerçekten önemsiyorsun."

"Evet, öyle. Bir daha bir kadına karşı böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Bunu aramak için gitmedim ama oldu işte. Evde başka bir kadın olduğunu düşünmenin senin için zor olduğunu biliyorum."

Nate başını salladı. "Bu konuda yanılıyorsun. Annem senin mutlu olmanı isterdi. Ben de bunu istiyorum."

"Hiç kimse annenin yerini tutamaz ama kalbim bu hayatta iki kadını sevecek kadar büyük görünüyor. Bunu bir lütuf olarak görüyorum."

Nate gülümsedi. "Ben de öyle."

"Umarım onu hoş karşılayacağınızı hissettirirsiniz. O özel bir kadın. Vurulduğundan beri çok zor zamanlar geçirdi. Burada benimle olmak, yeniden ata binmek, ahırda çalışmak ona iyi geldi. Ona yardımcı oldu."

Kaybettiğini düşündüğü hayatının bir parçasını yeniden ele geçirmek. Bunu anlaması gereken biri varsa o da sensin evlat."

Nate başıyla onayladı. "Onunla ne zaman tanışacağım?"

#

Janet mutfağa girer girmez Nate'i tanıdı. "Sonunda seninle tanışabildiğim için çok mutluyum. Babana çok benziyorsun."

Nate gülümsedi. "Geçen sefer buraya geldiğinde neredeyse tanışıyorduk. Yaşlı adam seni araziden attığında ben de arabayla geliyordum."

"Neden bunu ona hatırlatmak zorundasın?" Krep hamurunu karıştırmakla meşgul olan Jack oğluna ters ters baktı.

Nate onu uzun boylu, salkım söğüt gibi, parlak yeşil gözlü ve atkuyruğu yapılmış uzun kumral saçları olan Megan'la tanıştırdı. Masada oturmuş mutsuz görünüyordu, önünde bir tabakta bir fincan çay ve birkaç kraker duruyordu.

"Sabah bulantısı mı?" Janet sordu.

Tanrı'ya şükür en azından bununla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Megan başını salladı. "Bunun sağlıklı bir hamileliğin işareti olduğunu söylüyorlar, ama kesinlikle öyle

hissettirmiyor."

Nate uzanıp Megan'ın omzuna dokundu ve ona sessiz bir destek sundu.

Sonra sarı saçlı ve parlak mavi gözlü küçük bir kız mutfağa daldı. Janet'a baktı. "Büyükbaba Jack'in kız arkadaşı mısın?"

Jack'in nasıl cevap vermesini isteyeceğinden emin olamayan Janet konuyu değiştirdi. "Sen Emily olmalısın. Büyükbaban bana senden çok bahsetti."

Emily ona utangaç bir gülümseme verdi. "Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim." Janet çocuğun sözlerinin onu neden etkilediğini bilmiyordu ama etkilemişti.

"Ben abla olacağım," dedi Emily. "Babam annemi çiftleştirdi, tıpkı Chinook'un kısırakları çiftleştirmesi gibi."

Megan öksürdü, çayının içinde boğuldu.

Jack Nate'e baktı. "Bu çocuğa ne söyledin sen?"

Nate omuz silkti. "Söylediğimiz şey bu değil. Onun bir araya getirdiği şey. Bir damızlık çiftliğinde yaşıyor, biliyorsunuz."

Janet gülmemek için kendini zor tuttu. "Tebrikler! Çok heyecanlı olmalısın."

Ama Emily'nin küçük aklı yoluna devam etmişti. "Jack Dede ikolata parçacıklı krep yapıyor. Onları sadece Pazar kahvaltısı için yapar ama geçen Pazar burada değildik, o yüzden iki gün st üste yapmasını söyledim. Değil mi Jack Dede?"

"Tamam, Bayan Emily." Jack hamurun içine bir fincan cips karıştırdı. "şimdi sıvış ve ellerini yıka."

Emily odadan fırladı.

Janet elini Jack'in koluna dokundurdu. "Seni gerçekten parmağında oynatıyor, değil mi?"

Megan başını salladı.

Nate gözlerini devirdi. "Hiçbir fikrin yok."

Ama Jack sadece gülümsedi, bakışları sıcaktı. "O tek değil."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pazartesi günü Janet yeni işine gitti. Yapılacak en mantıklı şey bu gibi görünüyordu. Sadece bir haftadır tanıdığı bir adamla birlikte olmak için 20 yıllık kariyerine sırtını dönüp Teşkilat'tan ayrılamazdı. Jack ile her şey çok yeniydi.

Mantıklı olmanın aptalca olduğunu anlaması bir aydan kısa sürdü.

İşi korktuğu kadar sıkıcıydı; toplantılar, toplantılar ve daha fazla toplantı. Haftada kırk saat masa başında oturmak kalçasını zorluyordu. Ama daha da kötüsü, Jack'i, dağları, günlük hayatın ritmini, temiz havayı, atları özlemişti.

Cimarron şimdiden evi gibi hissettiriyordu. Çiftlikte o kadar çok şey bırakmıştı ki -tuvaletler, makyaj malzemeleri, giysiler- artık Jack'in yatak odasında kendine ait bir dolabı vardı. Megan'ın hukuk fakültesinin ilk dönemini bitirdiği hafta boyunca Denver'da olan Nate ve Megan da onu ailenin bir parçası gibi hissettirmiş, işten sonra akşam yemeğine davet etmişlerdi. Nate ona sormadan yürüyüş yolunu küremeye bile gelmişti.

Ama Janet hafta sonları Jack'in onu alıp Cimarron'a götürdüğü ve orada güzel yemekler, güzel sohbetler ve aklını başından alacak kadar m u h t e ş e m b i r seksle şımarttığı zamanlar için yaşıyordu. Daha önce hiç onun gibi bir sevgilisi olmamıştı.

Bunu ona bir gece yanında yatarken söylemişti, cinsel olarak tükenmiş ve doluydu, vücudu yüzüyordu.

Onu kollarına çekmiş, öpmüştü. "Çünkü hiçbir erkek seni benim sevdiğim gibi sevmedi."

Megan'ın ona evlenme teklif etmek istediğini biliyordu, yeni işine, yeni rutinine, yeni hayatına alışması için ona zaman tanıdığını da biliyordu. Megan Janet'a evlilik yüzüğünü gösterip her zaman ne tür bir yüzük istediğini sorduğunda, Janet o günün yaklaştığını anlamıştı.

Ancak Janet'ın Quantico'ya, kurumlar arası işbirliğiyle ilgili bir hafta sürecek bir konferansa katılmak üzere gönderildiğini öğrenmesiyle yaptığı planlar askıya alındı. Pazar günü yola çıkacak ve Cumartesi günü dönecekti, bu da onunla geçireceği dört koca geceyi kaybetmesi anlamına geliyordu.

"Geri döndüğünde bunu telafi edeceğiz," dedi. "Söz veriyorum."

#

Jack, Janet kusarken saçlarını tuttu, sonra da ona soğuk bir bez getirdi.

Başını kaldırıp adama baktı, güzel yüzüne acı kazınmıştı. "Çok özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?"

"Harika bir akşam yemeği hazırlamışsın, ama yemeden duramıyorum."

"Bunu aklından bile geçirme. Önemli bir şey değil."

Jack endişeliydi. Janet Quantico'dan döndüğünden beri hastaydı. İlk başta, o lanet konferansta mide gribine yakalandığını düşünmüşlerdi. Şimdi ise daha ciddi bir şeye, yemekle ilgili kalıcı bir hastalığa yakalanmış gibi görünüyordu. Ona bir evlenme teklifi ve nişan yüzüğü ile sürpriz yapmak için büyük planları vardı ama iyileşene kadar tüm bunları askıya almıştı.

"Yarın doktora görünmeni istiyorum."

Başını salladı. "Sabah ilk iş arayıp randevu alacağım."

"Hadi seni yatağa götürelim."

Başını salladı ve onun eline uzandı.

Ayağa kalkmasına yardım etti, bastonunu aldığından emin olduktan sonra dişlerini fırçalarken yorganı indirmeye gitti.

Banyodan çıktı, yatağa tırmandı. "Tanrım, şimdi aç hissediyorum."

"Yerinde olsam midenize güveneceğimi sanmıyorum." Yorganı çenesine kadar çekti. "Gidip sana çay yapayım."

Alt katta Nate, Emily'ye yatmadan önce masal okuyordu. "O nasıl?"

"Akşam yemeğini kaybetti, yine. Yarın doktoruna gidecek." Mutfığa girdiğinde Megan'ı bulaşık yıkarken buldu.

"Çay için su ısıtıyorum. Midesini sakinleştirmeye yardımcı olabilir."

Jack Megan'ın omzunu sıvazladı. "Aklımı okumuş olmalısın."

Artık on iki haftalık hamile olan Megan, geçtiğimiz ayı zor geçirmişti, her sabah hastalanıyor ve bitkin düşüyordu. Derslerini yetiştirmek ve her gece çalışmasını tamamlamak için mücadele etmişti. Şimdiye kadar profesörleri

Nate, Megan uyuyabilsin ve ders çalışabilsin diye Emily'nin boş zamanlarının çoğunu üstlenmişti.

"Sen git dinlen. Ben bulaşıkları bitiririm."

"Teşekkürler." Megan ona bir gülümseme attı. "Daha okumam gereken beş bölüm var."

"Bunu başaracaksın. Sana güveniyorum."

Jack bulaşıkları bitirip masayı sildiği sırada çaydanlık ısıklık çalmaya başlamıştı. Küçük bir porselen demliğe kaynar su doldurdu, bir poşet nane çayı yaprağı ekledi, sonra demliği bir fincan ve küçük bir kavanoz balla birlikte bir tepsiye koyup yatak odasına taşıdı, ancak Janet'i mışıl mışıl uyurken buldu.

Tepsiyi komodinin üzerine bıraktı, yanağındaki bir tutam saçını fırçaladı ve onun uyumasını izledi.

#

Janet muayene odasında bir sandalyeye oturmuş, yere kustumamayı umuyor ve omuz hizasında koyu renk saçlı, nazik bir genç kadın olan Dr. Rivera'nın Janet'in semptomlarını -durmak bilmeyen mide bulantısı, kusma, baş dönmesi, yorgunluk- yazmasını izliyordu.

Dr. Rivera ona döndü. "Yapabileceğimiz çeşitli testler var ama önce kapsamlı bir muayene yapmak istiyorum. İç çamaşırınıza kadar soyunun."

Janet'a bir önlük verdi, sonra kazağını ve tozluklarını çıkarması için onu yalnız bıraktı ve birkaç dakika sonra bir hemşireyle birlikte geri döndü. Janet'ın ciğerlerini ve kalbini dinledi, boğazına ve kulaklarına baktı, sonra arkasına yaslanmasını istedi ve karnını kurcalamaya başladı. "En son ne zaman adet g ö r d ü n ?"

"Sanırım bir yıl oldu. Menopoz ailemdeki kadınları erken vuruyor."

"Son birkaç ay içinde korunmasız seks yaptınız mı?"

Janet ona baktı. "Sence..." "Sanırım hamile olabilirsin."

Janet'ın nabızı hızlandı. Oturduğu yerden doğruldu ve önlüğünü bir kalkan gibi sardı. "Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum. Kırk beş yaşındayım. Dört yıldır menopoz öncesi dönemdeyim."

"Sizden daha yaşlı olan kadınların doğal yollarla hamile kaldığını gördüm. Bir kadın tam bir takvim yapmadıkça

bir yıl boyunca adet görmezse, menopoza girmiş sayılmayız. Altı, yedi, hatta on bir ay adet görmeyebilir ve sonra aniden yumurtlayabilirsiniz."

Janet başını salladı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Külotunu çıkar. Sorun olmazsa pelvik muayene yapmak istiyorum."

Janet iç çamaşırını çıkardı, sonra muayene masasına uzandı ve Dr. Rivera'nın ayaklarını üzenliğe koymasına izin verdi, soğuk, sert spekulumun neden olduğu acıdan irkildi.

Dr. Rivera, "Rahatlamaya çalışın," dedi.

Doğru. Tabii.

Janet bunu nasıl yapacaktı?

"Rahim ağzınız mavi, bu hamileliğin iyi bir göstergesidir. Rahminizi muayene edeceğim." Bir süre sessiz kaldı, ıkınmaları ve dürtmeleri Janet'ı rahatsız ediyordu. "Kesinlikle hamile olduğunu söyleyebilirim. Yaşadığınız şey hiperemesis gravidarum."

Janet elleriyle gözlerini kapattı. "Buna inanamıyorum."

"Sanırım bu hamilelik sürpriz oldu?"

Büyük bir yetersizlik.

"Öyle de denebilir."

"Babasıyla bir ilişkiniz var mı?" "Evet, ama bunu beklemeyeceği kesin."

Hayır, yapmazdı. Ona hamile kalamayacağını söylemişti.

Dr. Rivera eliyle Janet'ın bacağını rahatlattı, hemşiresine döndü ve sessizce konuştu. "Git bana bir Doppler getir."

Janet'in oturmasına yardım edildi, sonra tekrar giyinmesi için ona mahremiyet verildi. Kıyafetlerini giyerken o kadar şaşkındı ki gülse mi ağlasa mı bilemedi, hareketleri otomatikleşti, duyguları ve düşünceleri karmakarışık oldu.

Doktor elinde küçük bir aletle geri döndü. "Sakıncası yoksa bebeğin kalp atışlarını dinlemek istiyorum."

Tüm bu durum gerçeküstüydü.

"Elbette." Neden olmasın?

Ve belki de bu sırada odanın içinde tek boynuzlu atlar uçardı.

Histerik kahkahalarla savaşıyan Janet tekrar masaya çıktı, arkasına yaslandı ve Dr. Rivera'nın istediği gibi taytını kalçalarına kadar indirdi.

"Bu biraz soğuk olacak." Doktor küçük, değnek benzeri bir sondanın ucuna biraz yapışkan madde sürdü, sonra sondayı Janet'in alt karnına bastırdı, yavaşça hareket ettirdi, daha derine bastırdı, başını bir o yana bir bu yana eğdi.

Squish. Squish. Squish. Squish.

"İşte bu. Bu bebeğinizin kalp atışı. Şu anda dokuz haftalık olduğunuzu tahmin ediyorum. Son adet tarihinizi bilmediğimizden emin olmak için bir ultrasona ihtiyacınız olacak."

Janet küçük sesi dinledi, içinde bir bebeğin -Jack'in bebeğinin- büyüdüğünü düşünmek onu şaşkına çevirmişti.

Anne olmayı planlamamıştı ve Jack'in de yeniden baba olmayı planlamadığını biliyordu. Bu gerçekten oluyor muydu? "Yüksek riskli bir kadın doğum uzmanını

arayacağım. Çünkü

Yaşınız, pelvik yaralanmalarınız ve hiperemezis nedeniyle yüksek riskli bir doktora görünmeniz gerekecek. Bu arada, sizi St. Anthony's'e yatırıyorum. Baş dönmeniz kısmen dehidrasyon ve düşük elektrolitlerden kaynaklanıyor. Dinlenmeye, serum sıvısına ve muhtemelen ilaç tedavisine ihtiyacınız var."

Durum gittikçe garipleşiyordu.

"Hastaneye gitmemi mi istiyorsun?"

"İstersen önce eve gidip birkaç eşyanı toplayabilirsin. St. Anthony's'e git ve doğruca kabul bölümüne git. Kabul emirlerini ben vereceğim."

Dr. Rivera devam etti, hiperemezis gravidarumun ne olduğunu ve nasıl tedavi edildiğini açıkladı, ardından Janet'a yaşlı kadınlarda hamilelikle ilgili bazı risklerden bahsetti. Janet onun söylediklerini zar zor duydu, aklından tek bir düşünce geçiyordu.

Jack'e nasıl söyleyecekti?

#

Jack anahtarlarını kaptığı gibi doğruca garaja gitti ve omzunun üzerinden Nate'e seslendi. "Sorunun ne olduğunu söylemedi, sadece ciddi olmadığını söyledi. Doktoru onu serum ve istirahat için yatırmak istiyor. Onunla evinde buluşmamı ve onu hastaneye götürmemi istiyor."

Nate onu takip etti. "Bir şey öğrenir öğrenmez ara."

Jack kamyonetinin kabinine tırmandı, neredeyse garaj kapısını kaldırmayı unutarak geri geri çıkıp ön kapıya doğru yola koyuldu, aklında tek bir düşünce vardı: Ciddi olmadığını söylemişti.

Denver'a olan yolculuk sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, I-70 olarak bilinen o meşhur baş belasına girdiği anda trafik kilitleniyordu. Yol boyunca Janet'ı iki kez aradı, sadece sesini duymak ve iyi olduğundan emin olmak için.

"Ben iyiyim," dedi. "Dikkatli sür, tamam mı?"

Evine varmamız neredeyse iki saat sürdü. Sonsuzluk gibi geldi. Park etti, kaldırıma çıktı ve kapıyı çaldı.

Kadın kapıyı açtı ve adam onun ağladığını gördü. Yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle onun kollarına atıldı. "Konuşmamız gerek."

Onun yanındaki kanepeye oturdu, elini tuttu. "Dinliyorum."

"Jack... Oh, Tanrım." Bir an için yüzünü ellerinin arasına gömdü, sonra onun gözlerinin içine baktı. "İşimi bırakmaya karar verdim, erken emekli olacağım."

"FBI'dan ayrılıyor musun?" Bunun onun hasta olmasıyla ne ilgisi vardı -eğer gerçekten çok hasta değilse?

"Evet... çünkü hamileyim."

Jack nabzının kulaklarına vuruşunu duydu. "Sen... ne?"

Zemin ayaklarının altına mı devrilmişti?

Gözyaşlarına boğuldu, kelimeler bir anda ağzından döküldü. "Sana hamile kalamayacağımı söylediğimi biliyorum ama bir şekilde kaldım. Menopozda olduğumu sanıyordum ama sanırım henüz değilmişim. Doktor bazı kadınların neredeyse bir yıldır adet görmeseler bile yumurtlayabildiklerini söyledi, sanırım öyle oldu, ama yemin ederim bu kasıtlı değildi. Seni kandırmaya çalışmadım ya da-"

"Hey, buraya gel." Onu kollarının arasına aldı, sarıldı.

"Demek hamilesin."

Burnunu çekti. "Doktor yaklaşık dokuz haftalık olduğumu söyledi."

Bu, onunla kaldığı ilk hafta gebe kalmış olması gerektiği anlamına geliyordu.

Lanetleneceğim.

Jack bir sevinç dalgasını dizginledi. Janet çocuk sahibi olmayı planlamamıştı ve yaraları göz önüne alındığında, bir bebeği güvenli bir şekilde taşıyabileceğinden emin değildi. Sonunda, bundan sonra olacaklar onun değil, Janet'ın seçimiydi.

"Yani bütün hastalığınız sabah bulantıları mıydı?"

Kesinlikle sabahtan çok daha uzun sürmüştü.

"Bende hiperemezis gravidarum var - Latince'de 'çok fazla kusma' anlamına geliyor sanırım. Bana IV sıvı vermek ve biraz yiyecek tutup tutamayacağımı görmek istiyorlar."

Onun saçlarını öptü. "Ne yapmaya karar verirsen ver, senin yanında olacağım."

Geri çekildi ve ona baktı. "Kızgın değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Tanrı aşkına, sevdiğim kadının bebeğimize hamile olmasına neden kızayım ki?" Ona titrek bir gülümseme verdi, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Bu

bebeği doğurmak istiyorum - eğer yapabilirsem. Risksiz olmayacak ama denemek istiyorum. Biliyorum, sen bunu beklemiyordum. Ben de beklemiyordum."

Jack gülümsemekten kendini alamadı, içinde tuttuğu sevinç sonunda yüzüne vurmuştu. "Hayatın yoluma çıkardığı tüm sürprizler arasında, bu en iyilerinden biri."

Ona doğru eğildi, kollarını ona doladı. "Üzüleceğinden ya da ondan kurtulmamı isteyeceğinden çok endişelendim."

"Milyon yıl geçse de olmaz."

Birlikte bir bebekleri olacaktı. Baba olacaktı. 63 yaşında bir baba olacaktı.

Her şey yolunda giderse babamı
tekrar görebilecektim. "Seni
hastaneye götürelim."

#

Yirmi dakika sonra St. Anthony's'e giriş yaptılar. Jack, Janet'ı tekerlekli sandalyeyle özel bir odaya götürdü ve orada bir hemşire ona birkaç farklı serum bağladı. Birkaç dakika içinde Janet uykuya daldı, yorgun olduğu her halinden belliydi.

Jack odadan çıkıp koridora geçti ve Nate'in numarasını çevirdi. Bunu nasıl açıklayacaktı?

Nate ikinci zil sesinde cevap verdi. "O iyi mi?"

"Evet, ama... Şey, evlat, o hamile."

Nate güldü. "Sen ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim. Nasıl olduğundan tam olarak emin değilim ama-"

"Baba, bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum." Bunu daha fazla kahkaha izledi. "Sanırım Janet'i Chinook gibi ürettiniz-"

"Evlat, bir dakikalığına çeneni kapat." Jack, Nate'in dinlediğinden emin olunca devam etti. "Yaşı ve aldığı yaralar nedeniyle çok sayıda risk var."

Hiperemezis gravisi var... çok fazla kusmasına neden olan bir şey, bu yüzden ona serum veriyorlar ve mide bulantısını durdurmak için bazı ilaçlar veriyorlar."

"Zavallı şey. Umarım faydası olur. Şu anda kendisi ya da bebek için herhangi bir risk var mı?"

"Çok fazla sorumuz var ama çok fazla cevabımız yok henüz."

"Tanrım, Megan'a söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Başka kimseye söylememeye dikkat et. Bir tane koymak istiyorum

Parmağına yüzüğü takın ve bu olay duyulmadan önce onu evlendirin ki kimse beni zorla evlendirmekle suçlamasın ya da sırf onu hamile bıraktığım için onunla evlendiğimi söylemesin."

Nedense bu Nate'i yine güldürdü. "Altmış dört yaşında bir baba."

"Altmış üç yaşımdayım."

"Bebek doğana kadar olmayacaksın."

"Kahretsin." Bunu hiç düşünmemişti.

"Cidden, tebrikler baba. Bu bebek senin gibi bir babaya sahip olduğu için çok şanslı. Bu konuda bana güven. Biliyorum."

Jack'in boğazı aniden düğümlendi. "Sağ ol evlat."

#

Janet, Dr. Fleming ultrason probunu karnının alt kısmında gezdirirken Jack'in elini sıkıca tutarak ekranı izledi.

"İşte bebeğiniz." Doktor ekranı işaret etti. "Bu onun küçük kalbi. Buradaki büyük parça kafası. Bu bir bacak. Hareket ediyor."

Janet hayretler içinde bakıyor, güçlükle konuşabiliyordu. "Bu gerçekten gerçek."

O ana kadar, bir yanı doktorun ona bir hata olduğunu ve aslında giardia olduğunu söylemesini bekliyordu.

Ama i te siyah beyazdı, bebekleri.

Başını kaldırıp Jack'e baktığında onu ekrana bakarken buldu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Jack ona gülümsedi. "Gerçek olduğuna emin olabilirsin."

Dr. Fleming, "Cinsiyetini söylemek için elbette çok erken," dedi. "Ama bilmek istemedi inize karar verdiniz, değil mi?"

"Şaşırmak istiyoruz," diye yanıtladı Janet.

Geçtiğimiz haftalarda zaten birkaç büyük sürprizle karşılaşmadıklarından değil.

"Bakalım burada bir ölçüm yapabilecek miyiz?" Dr. Fleming makinedeki bazı düğmelere bastı. "Ölçümlere göre dokuz buçuk haftalık hamilesiniz. Bu da doğum tarihinizin 23 Haziran ya da civarı olduğunu gösteriyor."

"Tam da yavrulama mevsiminin sonunda." Jack sırttı ve onun elini sıktı.

"Güçlü bir kalp atışı var." Dr. Fleming sesi açtı.

Küçük, karanlık oda minik bir kalbin hızlı atışıyla doldu.

Gözyaşları Janet'in görüşünü bulanıklaştırdı, şakaklarından aşağı döküldü. "Bunu duyuyor musun?"

Jack başını salladı, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Kesinlikle öyle."

Gözyaşlarını yanaklarından sildi. "Daha önümde çok uzun bir yol var. O kadar çok şey ters gidebilir ki. Şu anda kendimi sevinçli mi, ihtiyatlı bir iyimserlikle mi yoksa korkudan ölecekmiş gibi mi hissetmeliyim bilmiyorum."

Dr. Fleming güldü. "Görünüşe göre anne olma yolunda ilerliyorsunuz."

Ama Jack eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Hayat sana bir seçenek sunduğunda, sevinci seç. Ben de bunu yapıyorum."

hissediyorum."

#

Jack Janet'ı evine bıraktı, birkaç bavul toplamasına yardım etti ve sonra onları kamyonetinin arkasına yığarak eve doğru yola çıktı. Cimarron'a vardıklarında akşamın erken saatleriydi. Jack ana kapıdan geçip otoyolda ilerlemeye devam etti.

"Hey, oradan dönmemiz gerekmiyor mu?"

Janet'ın elini sıktı. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Otoyolda ilerlemeye devam etti, karların çoğu artık erimişti, yüksek arazide gerçek sonbahar başlamıştı. Yüksek otlığa giden toprak yola saptı, artık çayır otları üzerinde otlayan sığırlar için durmadı. Çukurlardan kaçınmaya özen göstererek yavaşça yola çıktı, sonra çiftlikteki en eski yola sola saptı, yaklaşık elli metre önlerinde orijinal çiftlik evinden geriye kalanlar vardı.

Arabayı eve doğru sürdü, durdu, park etti. "Gelip sana yardım edeceğim."

Kapıyı açtı, yere düşmesine yardım etti ve kayıp düşmediğinden emin olmak için kolunu onun etrafında tuttu. "Beni takip edin."

"Burası neresi?" Etraflarına baktı, her şeyi görmek için başını eğdi - meyve bahçesi, eski ahır, müştemilat, demir su pompası.

"Bu ev, büyükbabamın Rocky Dağları'nda çiftlik kurmak gibi çılgın bir fikre kapıldığı zaman büyükannem için inşa ettiği ev."

Evin büyük bir kısmı hâlâ ayakta idi, ancak boyaları çoktan dökülmüş ve ahşapları kötü durumdaydı. Cam pencereler hâlâ sağlamdı, bir zamanlar oturma odası olan yerde yırtık pırtık sarı perdeler asılıydı. Baca biraz ufalanmış, tepesinde bir kuş yuvasının kalıntıları görünüyordu.

Jack, Janet'in elini tutarak evin etrafında yavaşça bir daire çizdi. "Buraya 1927 yılında hamile büyükannem ve iki yaşındaki oğluyla birlikte gelmiş, ki kendisi benim babammış. Bir gün uyanmış ve şehirde ailesine iyi davranamayacağına karar vermiş. Birinci Dünya Savaşı'na katılmış; on sekiz yaşına geldiğinde askere alınmış ve

Argonne Savaşı'nda arkadaşlarının çoğunun öldüğünü gördü. Sanırım gürültüden uzaklaşmaya ve huzur bulmaya ihtiyacı vardı."

Etraftaki dağları gören evin yan tarafında durdular.

Jack, Janet'in manzarayı seyrederken yüzünde beliren hayranlığı, koyu renk saçlarını yakalayan esintiyi ve yanaklarına yeniden renk veren soğuğu izledi.

Gözlerini kapadı, içine çekti. "Burası huzurlu ve çok sessiz. Otoyolun sesini bile duyamıyorum."

Onun tepkisini görmek, toprağın onu nasıl çağırdığını görmek onu gülümsetti. O artık buraya aitti. Ona aitti. Ama o bunu biliyor muydu?

Birazdan öğrenecekti.

"Neden bu evi terk ettiler?"

"Büyükbabam burayı güzelliği için seçmişti." Yıldırımın neredeyse ikiye bölünmüş, kabuğu kararmış ölü bir Douglas köknarını işaret etti. "Bilmediği şey ise tam altından demir cevheri geçtiği idi, bu da bu araziye yıldırım düşmesine özellikle yatkın hale getiriyordu."

Güldü. "Bunun nasıl bir sorun olabileceğini anlayabiliyorum."

"Sonunda bu evi terk etti ve daha aşağıya başka bir ev inşa etti. Theresa ve ben o evi temeline kadar yıktırdık ve bugün gördüğünüz çiftlik evini inşa ettik."

Sadede gel, amigo.

Ama Janet'ın yarım düzine sorusu daha vardı.

Bunlar elma ağaçları mıydı? Kuyuda hâlâ içilebilir su var mıydı? Büyükannesi ve büyükbabası kışın kar çok yağdığında ne yapıyorlardı? Erzağa ihtiyaç duyduklarında Denver'a gitmeleri ne kadar sürmüştü ya da Scarlet Springs'e mi gitmişlerdi? Ya gecenin bir yarısı tuvalete gitmeleri gerekirse? Ve Tanrım, büyükannesi sabah bulantısı çektiğinde ne yapmıştı?

Elinden geldiğince cevap verdi, her geçen dakika daha gergin hissediyordu.

"Seni buraya getirdim çünkü her şeyin nerede başladığını görmeni istedim. Farkında olsan da olmasan da artık Cimarron'un bir parçası, tarihinin bir parçası oldun. Bunu birkaç hafta önce, hamile olduğunu öğrenmeden önce yapmak istedim. Bunu anlaman benim için çok önemli."

Kafası karışmış bir halde ona baktı. "Beni buraya mı getirmek istedin?"

"Hayır, kastettiğim bu değildi."

Yap şu işi, lanet olası!

Elini cebine attı, Janet için yaptırdığı nişan yüzüğünü çıkardı - platin üzerine iki karatlık oval bir pırlanta- ve Janet'in elini bırakıp dizlerinin üzerine çöktü. "Seni seviyorum Janet. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Gelecek ne kadar sürpriz getirirse getirsin, seni yanımda istiyorum. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Sonra kutuyu açmadığını fark etti.

Tanrı aşkına! Theresa'yla da böyle bir hata yapmış mıydı?

Ama kutuya bakmıyordu. Ona bakıyordu, gözlerinde yaşlar, yüzünde titrek bir gülümseme vardı. "Sonunda bana sordun! Lütfen ayağa kalk da seni öpebileyim."

Adam ayağa kalktı ve kadın kollarına atlayıp onu tam dudaklarından öptü, derin ve aç bir öpücük. "Bu bir 'evet' mi?"

"Evet, Jack, seninle evleneceğim." Kadın güldü, bu ses adamın göğsünün kabarmasına neden oldu.

"Önce yüzüğü görmek istemiyor musun?" Onu serbest bıraktı, kutuyu açtı ve görmesi için havaya kaldırdı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım! Bu... çok güzel."

Kutusundan çıkarıp yüzük parmağına taktı. "Mümkün olduğunca çabuk evlenmek istiyorum. Kimsenin senin karakterine gölge düşürmesini ya da seninle sadece bir bebek için evlendiğimi düşünmesini istemiyorum."

"Bana karşı çok iyisin." Kollarını ona doladı. "Otoyoldan kaymak başıma gelen en iyi şeydi."

"Bilmiyordun meleşim, ama eve dönüyordun."

Kamyona doğru yürümeye başladıklarında, batmakta olan güneş bulutları dağıtarak önlerindeki vadiyi altın rengine boyadı.

EPİLOG

15 Haziran

"Korkuyorum." Janet başını kaldırıp Jack'e baktı, ameliyathanenin parlak ışıkları ve kalp monitörünün bip sesi endişesini daha da artırıyordu.

Jack onun yanağını okşadı, ona gülümsedi, başında mavi bir ameliyat başlığı vardı. "Derin bir nefes al ve rahatla meleğim. Sen üzerine düşeni yaptın. Bırak Dr. Fleming üzerine düşeni yapsın."

Janet sezaryen olmak istememişti ama yaşı, üçüncü üç aylık dönemde ortaya çıkan tansiyon sorunları ve pelvik yaralanmaları nedeniyle Dr. Fleming bunun hem kendisi hem de bebek için en güvenli yöntem olacağını düşünmüştü. Onunla doğal doğumun mümkün olduğunca çok unsurunu korumak hakkında konuşmuştu çünkü bu, hayatında bu deneyimi yaşayacağı tek sefer olacaktı. Ama şu anda sadece bitmesini istiyordu.

"Bunu hissedebiliyor musun?" Dr. Fleming, ameliyatı görmesini engelleyen mavi örtünün diğer tarafından sordu.

"Hayır." Hiçbir şey hissedemiyordu, epidural onu göğüs kafesinden aşağı tamamen uyuşturmuş ve vücudunun üst kısmını garip bir şekilde ağırlaştırmıştı.

"Cildinizi fırçalayacağız ve birkaç dakika içinde bebeğinizi doğuracaksınız."

Janet gözlerini kapadı ve Jack'in elini daha sıkı kavradı.

Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Oğlan olacak."

Bu onu gülümsetti. Jack ona en başından beri bebeğin erkek olacağını söylüyordu. Ailesi dört kuşak boyunca sadece erkek çocuk doğurmuştu - Nate ve Megan'ın büyükbabasının adını taşıyan ve şu anda neredeyse dört haftalık olan Jackson'ı da sayarsak beş kuşak.

Gözlerini açtı ve ona baktı. "Erkek ya da kız, her iki şekilde de mutluyum."

Anestezi uzmanı ameliyat maskesinin arkasından, "Yani bebeğin ne olduğunu bilmiyor musunuz?" diye sordu.

"Bunu eski usul yapıyoruz," diye yanıtladı Jack. "Size ne yaptığımı söylememi ister misiniz?" Dr. Fleming sordu.

Janet bir an için bunu düşündü. "Evet, lütfen."

"İlk kesiyi yapıyorum, deriyi kesiyorum."

Janet acı hissetmemesine rağmen bu düşünce karşısında gözlerini sıkıca kapattı.

"Sakin ol meleğim," dedi Jack, elini sıkıca kavrayarak. "Seçtiğiniz isimler var mı?" diye sordu biri.

Oda insanlarla dolu gibiydi ve Janet hiçbirini tanıımıyordu çünkü saçları ve yüzleri gizlenmişti.

"Hayır," Jack'in sesi yatıştırıcıydı, boştaki eli onun omzunu okşuyordu. "İsim vermeden önce bu küçük insanın kim olduğunu bekleyip görmeyi düşündük."

"Ya da o," diye ekledi Janet. "Bir oğlan olacak."

"Karın boşluğunuza bir kesi yapıyorum. Önceki ameliyatınızda herhangi bir yapışıklık kalmış olma ihtimaline karşı burada ekstra dikkatli davranıyorum. Birazdan biraz çekiştirme ve baskı hissedeceksiniz. Kesiğin bebeğinizin geçebileceği kadar büyük olduğundan emin olmam gerekiyor."

Janet gözlerini kapadı, derin nefesler aldı, karnının derinliklerindeki garip çekiştirme hissi tuhaftı ve

tamamen rahat.

"Yavaş, derin nefes al." Jack onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Onun için çok güçlü olmuş, tüm randevularına gelmiş, bebeğin ağırlığının neden olduğu ağrıyı hafifletmek için gece gündüz kalçasına masaj yapmış, sadece besleyici değil, aynı zamanda onun ve Megan'ın yemek isteklerini de karşılayan yemekler hazırlamıştı. Onun isteklerine karşı çok saygılı ve korkularına karşı çok duyarlı davranmıştı. Onun kahramanı olmuştu.

"Tamam, şimdi işe koyuluyoruz. Rahmini kesiyorum."

"Bir dakika içinde bebeğinizi kucağınıza alacaksınız," dedi bir kadın sesi.

Dr. Fleming, "Az önce amniyotik kesenizi yırttım ve sıvıyı emerek çıkarıyoruz," dedi. "Sanırım bu bebek dışarı çıkmak istiyor. Kafası tam burada."

Hemşirelerden biri, "Şu siyah saçlara bakın," dedi.

Janet Jack'in bakışlarıyla karşılaştı. "Aman Tanrım. Bir bebeğimiz olacak."

Gülümsedi. "Bir bebeğin olacak. Bir dakika içinde anne olacaksın."

"Örtüyü indirelim ki görebilsinler." Dr. Fleming dedi

Mavi ameliyat örtüsü indirildi ve Janet şişkin karnının gerçeküstü görüntüsüne bakıyordu. Beklediği kadar çok kan yoktu ama biraz vardı. Ve sonra Dr. Fleming'in eli karnının içinde kayboldu.

Daha fazla baskı, daha fazla çekiştirme oldu ve asistanlardan biri karnını aşağı doğru itti.

Sonra Dr. Fleming'in eli yeniden ortaya çıktı ve bebeğin başını kadının içinden çıkardı. "Başı dışarıda."

Janet hayretler içinde başın ardından bir omuzun, sonra minik bir kolun ve bir başka omuzun gelişini izledi. Bir sıvı hücumuyla bebek rahminden Dr. Fleming'in ellerine doğru kayd.

"Merhaba ufaklık. Mutlu yıllar!" Dr. Fleming bebeği tutup yüzünü silerken şöyle dedi. "Bebeği kucağına almak ve ten tene temas etmek istiyor."

Bebek küçük bir gıcırtı çıkardı, sonra ağlamaya başladı.

"Bebeğim!" Janet'in gözleri yaşlarla doldu, Dr. Fleming bebeği kucağına aldığı anda duygu seline kapıldı.

göğsünde. "Bebeğim!"

Islak, ciyaklayan bebeği tuttu, Jack ve anestezi uzmanı hastane önlüğünü göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde aşağı çekti.

"Bakmayacak mısın bile?" Dr. Fleming sordu.

Janet'ın onun ne demek istediğini anlaması bir anını aldı. Bebeğin tombul bacaklarından birini kaldırdı ve güldü. "Bu bir kız!"

Jack ona gülümsedi, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Teşekkür ederim meleğim." Eğildi ve onu öptü.

yanağından, sonra da küçük kızlarını nemli saçlarından öptü. "Dünyaya hoş geldin prenses."

#

Jack yatağa yakın oturdu ve Janet'ın Lily'yi ilk kez emzirmeye çalışmasını izledi.

Tanrım, bir kızı vardı.

Bunun olacağını tahmin etmemişti.

Ona Janet'ın annesi ve Jack'in büyükannesinden esinlenerek Lily Kathleen adını vermişlerdi ama henüz adını ya da cinsiyetini kimseyle paylaşmamışlardı.

Janet meme ucuyla bebeğin tombul yanağını gıdıkladı ve Lily aç küçük ağzını Janet'in göğsüne doğru çevirerek Jack'e yavru bir kuşu hatırlattı.

Janet bebeği kucağına alıp emmeye başladığında küçük bir nefes verdi, sonra güldü, tatlı yüzündeki mutluluk Jack'in içini ısıttı.

Emzirme uzmanı olan hemşire Janet'a, "Kendi kendine çok iyi bağlandı," dedi. "Görmek istediğimiz şey de bu."

Jack, Janet'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Çocuk şimdiden bir uzman oldu."

Janet ona döndü. "Çok güzel değil mi?"

Hayatında gördüğü en güzel şeydi. "Anne gibi, kız gibi."

Janet acı çekiyor gibi görünmüyordu. Ağrısını dindirmek için epidural yoluyla bir tür narkotik enjeksiyon yapmışlardı ama yine de bebekle bağ kurabilmesi için uyanık kalmasını sağlamışlardı. Ağrı kesicinin uzun sürmesini umuyordu. Onun acı çektiğini düşünmekten nefret ediyordu. Yeterince şey yaşamıştı.

Uzun ve zor bir hamilelik geçirmişti. Mide bulantısını atlattıktan sonra kalçasında ve leğen kemiğinde ağrılar başlamıştı. Jack onu daha rahat ettirmek için aklına gelen her şeyi yapmıştı; buz torbaları, sıcak kompresler, masajlar, ekstra yastıklar. Kısraklar üzerinde bazen akupunktur uygulayan Doktor Johnson'ın önerdiği bir akupunktur uzmanını getirmişti. Bunların hiçbirisi rahatsızlığını tamamen ortadan kaldırmamıştı ama yine de dayanmıştı.

Jack ona evlendiğı günden daha fazla değer verebileceğini düşünmemişti ama onu Lily ile birlikte izlerken, ona olan sevgisinin derinliğı karşısında sarsıldığını hissetti. Onun ve Lily için doğru olanı yapmak istiyordu ve bu da Nate'le konuşması gerektiğı anlamına geliyordu.

Şimdi bunu düşünme, amigo.

Uzanıp Lily'nin minik ellerinden birini parmaklarının arasına aldı, onun gerçek olduğuna neredeyse inanamıyordu. Bebek elinin tamamını serçe parmağının ucuna doladığında güldü, Janet'la bakiştılar, ikisi de bebeğın içinde o kadar kaybolmuştu ki hemşire odadan çıktığında ikisi de fark etmedi.

Kapı çalındı.

Megan yüzünü içeriye doğru çevirdi. "İçeri girebilir miyiz?" "Lütfen," diye cevap verdi Janet.

Megan elinde çiçeklerle içeri girdi, onu parlak yeşil bir güneş elbisesi giymiş olan Emily ve küçük Jackson'ı taşıyan Nate izledi.

"Buraya gelin, Bayan Emily." Jack ayağa kalktı. "Sizinle gerçekten tanışmak isteyen biri var. Bu Lily Kathleen."

Megan küçük bir çığlık attı. "Bir kız!"

"İkinizi de tebrik ederim!" Nate kulaktan kulağa sırtarak şöyle dedi.

Emily yatağa yaklaştı, bir parmağı ağzındaydı ve yüzünde utangaç bir gülümseme vardı. Lily'ye baktı. "Oh, Jack Dede, o çok güzel."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Jack oturdu ve Emily'yi kucağına aldı. Emily başıyla onayladı, parmağı hâlâ ağzındaydı.

Kız son zamanlarda yaramazlık yapıyordu, şüphesiz anne babasının ve Jack'in zamanının çoğunu alan ailenin yeni üyeleri tarafından yerinden edilmiş hissediyordu. Bu geçişi onun için kolaylaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ama kız bir gecede uyum sağlayamayacaktı. Ne de olsa bir süredir

Üç yıla yakın bir süredir ailenin tek çocuğuydu ve Jack'in ilgisinden aslan payını almıştı.

"Emily, bu Lily. Lily Kathleen, bu senin yeğenin Emily." Janet Lily'den Emily'ye baktı. "Henüz konuşmuyor ama öğrenecek. Yemeğini bitirdiğinde istersen onu kucağına alabilirsin."

Emily gözlerini bebeğe dikti. "Benden hoşlanıyor mu?"

"Şaka mı yapıyorsun? O seni seviyor," diye cevap verdi Jack. "Jackson da öyle. Seni örnek alacaklar ve yardımına ihtiyaçları olacak. Onlara nasıl sayı sayacaklarını, ayakkabılarını nasıl bağlayacaklarını ve-"

Emily umutla, "Onlara atlar hakkında bir şeyler öğretebilirim," dedi.

"Ben de tam bunu söyleyecektim." Jack, Megan ve Nate ile birlikte gülümsedi. "Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorlar."

Megan çiçekleri komodinin üzerine koydu, yatağın kenarına oturdu ve bebeğe baktı. "Oh, çok güzel. Şu siyah saçlara bak. Kaç kilo?"

"Yedi kilo, on üç ons; Jackson'dan tam bir kilo daha az."
Janet Lily'nin tüylü saçlarını okşadı.

"Sana çekmiş, Janet," dedi Megan. "Bunun
için Tanrı'ya şükürler olsun," diye şaka
yaptı Jack.

Nate'e baktı. "Koridorda konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Nate Jackson'ı Megan'a verdi ve onu
koridora kadar takip etti, yüzünde endişeli bir ifade vardı.
"Bir sorun mu var?"

"Tam olarak değil." Jack bunu nasıl söyleyeceğini
bilemiyordu. "O küçük tatlı kızdan altmış dört yaş büyüğüm
ve ikimiz de biliyoruz ki onun otuz yaşına gelmesini
izleyebilecek yaşta olmayacağım. Vasiyetimi yeniden
yazmalı ve onun için bir şeyler yapmalıyım. Bu arada, ben
bu işi halletmeden önce bana bir şey olursa ona ve Janet'e
iyi davranacağına dair söz vermeni istiyorum."

Kolay olmayacaktı. Çiftliğin tek bir varise kalması
gerekiyordu. Mirasçılar arasında bölüştürülmesi,
kaçınılmaz olarak, artık yaşayabilir bir işletme olmaktan
çıkana kadar parça parça satılmasına ve ailenin mirasının
sona ermesine neden olacaktı.

Nate bir kaşını kaldırdı. "Neredeyse alınıyordum baba ama yeni bir bebek sahibi olmak insanı sarsıyor, o yüzden seni affediyorum. Tabii ki Lily ve Janet'e göz kulak olacağım. Lily benim kız kardeşim, Janet ise senin karın, sevdiğin kadın. İkisini de asla çiftlikten atmam, parasal destekten yoksun bırakmam ya da vasiyetimin dışında bırakmam. Sana söz veriyorum, yaşadıkları sürece ikisinin de Cimarron'da bir evi olacak."

Jack bir elini oğlunun omzuna koydu, taşıdığını fark etmediği kaygı eriyip gitmişti. "Teşekkür ederim oğlum. Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Şimdi oraya geri dönelim. Küçük kardeşimi kucağıma almak istiyorum." Nate sırtıttı. "Bir kız. Hayret ettim. Bu yüzyıldan beri West'in ilk kızı."

Odaya geri döndüler, Emily aralarındaki yatakta otururken Janet Megan'a sezaryen ameliyatını anlatıyordu.

Lily emzirmeyi bırakmıştı ve şimdi mışıl mışıl uyuyor gibiydi.

Janet bebeği göğsünden aldı, önlüğünü omzunun üzerinden geri çekti. "Tamam Emily, oturmak ister misin?"

buraya, yanıma?"

"Dikkatli ol." Jack, Emily'nin Janet'ın yanına yerleşmesine yardım etti. "Unutma, Lily'yi çıkarmak için Janet'ın karnını yarmak zorunda kaldılar."

Janet Lily'yi Emily'nin kollarına bıraktı. "İyi iş çıkardın! Bebekleri kucağına alma konusunda çok pratik yaptın, değil mi?"

Kapı çalındı ve emzirme hemşiresi tekrar içeri girdi. "Görünüşe göre tüm aile burada. Hey, fotoğraf çekmemi ister misiniz?"

"Bu harika olurdu," diye yanıtladı Janet.

Nate cep telefonunu çıkarıp hemşireye uzattı ve nasıl kullanılacağını gösterdi. "Sadece ekrandaki kırmızı düğmeye basın."

Nate, Jackson'ı tutan Megan'ın yanına giderken, Jack de Lily'yi tutan Emily'nin yanında durdu.

Hemşire geri çekildi ve birkaç kare fotoğraf çekti. "Bunlar harika görünüyor."

"Teşekkürler." Nate kamerayı ondan aldı, yüzünde bir gülümsemeyle görüntüler arasında gezindi, sonra telefonunu Jack'e uzattı.

Jack'in dünyada en çok sevdiği insanlar ve hiç beklemediği ikinci mutluluk şansı bu renklerin içindeydi. Yarının ne getireceği ya da hayatın onları nereye götüreceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama şu anda, bu anda, her şey mükemmeldi.

Çok güzeller.

Theresa'nın sesi sanki yanında duruyormuş gibi zihninin içinde yankılanıyordu.

Evet, öyle. Onları çok seviyorum.

O da onu duyabiliyor muydu?

Mutlu ol, aşkım.

Jack'e Theresa veda ediyormuş gibi geldi.

"İyi misin tatlım?" Janet uzandı ve parmaklarını onunkilerin arasına soktu.

Jack boğazındaki yumruyu yuttu, karısının elini sıktı, kalbi hayatın acı tatlı mucizesiyle sızladı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Penguin Group (ABD) tarafından 20 Ekim 2015'te e-kitap formatında ve Mart 2016'da basılı olarak satışa sunulacak olan Baştan **Çıkarma Oyunu'ndan** (I- Team 7) bir alıntı için okumaya devam edin.

Baştan Çıkarma Oyunu'ndan (I-Takımı 7), 20 Ekim
2015'te Berkley'den geliyor!

BİRİNCİ BÖLÜM

Kimseye güvenme.

Kramer ona ne anlatmaya çalışıyordu?

Nick Andris kapalı gözlerini ellerinin topuklarıyla ovuşturduktan sonra saate baktı. Neredeyse gece yarısıydı.

Kahretsin.

Bu zaman kaybıydı.

Neredeyse üç haftadır Holly Elise Bradshaw'u gece gündüz gözetim altında tutuyordu. Onun hayatını didik didik etmiş ama hiçbir şey bulamamıştı. Cep telefonunu ve sabit hattını dinlemiş, dizüstü bilgisayarını karıştırmış, evini aramış, çocukluğunun ayrıntılarını ezberlemiş, arkadaşları hakkında bilgi edinmiş, mali kayıtlarını incelemiş, sosyal medyadaki paylaşımlarını ticaretle ilgili ipuçları için incelemiş ve GPS aracılığıyla yaptığı her hareketi takip etmişti. Uzaktan yakından şüpheli bir şey bulamamıştı.

Hatta Bauer'in arkasından iş çevirmiş ve Delta Force'tan eski bir arkadaşı olan ve şimdi FBI için çalışan Rich Lagerman'la temasa geçerek Bradshaw'un kendilerinden biri olup olmadığını sormuştu. Ülkedeki her federal kurumun

Gizli görevliler ve farklı kurumlardan ajanların bir şüpheliyi takip ederken birbirlerine takılmaları ilk kez olmuyor.

"Hayır. Bizden biri değil," demişti Lagerman. "Ama onunla ilgili yardıma ihtiyacınız olursa, belki gece geç saatlerde, gizli kapaklı bir iş, bana haber verin."

"Doğru."

Nick şimdi bu kadın hakkında, onun kendisi hakkında bildiğinden daha çok şey biliyordu. Holly Bradshaw bir tür yeraltı ajanı, yabancı bir ajan, ABD sırlarını satan bir hain olsaydı, o zaman Elvis Presley'di.

Langley'den biri işleri berbat etmişti.

Bauer, Nick'i Tiflis'teki görevinden, bir avuç subayın kayıp ya da ölü olduğu ve Teşkilat'ın, Nick'i dokuz yıl önce Delta Force'tan işe alan CIA'in çok gizli kolu olan Özel Faaliyetler Bölümü ya da SAD hakkında bir iç soruşturma yürüttüğü söylentileri arasında geri çağırmıştı. Daha önce hiç ABD sınırları içinde operasyon yapmakla görevlendirilmemişti, bu yüzden Langley'e vardığında kendisini bir sorgulamanın ortasında bulmayı bekliyordu.

Onun yerine, amiri Bauer, Nick'in sevdiği tek kadını öldüren Gürcü silah kaçakçısı Sasha Dudayev, nam-ı diğer Sachino Dudaev hakkındaki son bilgileri içeren bir dosya vermişti.

Bauer, "Bir subayı öldürdü ve ABD'nin anavatan dışındaki operasyonları için hayati önem taşıyan gizli bilgileri içeren bir flaş belleği çaldı," demişti. "Holly Elise Bradshaw anlaşma için onun bağlantısı. Bradshaw'u gözetim altında tutun, verileri kurtarın ve her ikisini de gereken her türlü gücü kullanarak etkisiz hale getirin."

Kural olarak, Teşkilat anavatan içindeki işleri NSA ve FBI'a bırakırdı, ancak yüksek değerli uluslararası hedefler ve bu hedeflerle çalışmak için sınırı aşan ABD vatandaşları söz konusu olduğunda bazen bu kuralı çiğnerlerdi. Nick'in bir Amerikalı'yı evinde gözetlemesi alışılmadık bir durumdu ama şu anki görevinin bu unsuru dışında, Bauer ona tam da iki yıldır istediği şeyi vermişti: Dudaev'e bunu ödetme şansı.

Dudaev vardı oynadı ve Ajans ve getirdi

Batum başlarına yıkıldı. Nick o gün oradaydı.

Gece. Orospu çocuğunun Makarov'unu Dani'nin göğsüne boşaltmasını ve ardından Teşkilat'ın Çeçen teröristlerden ele geçirdiği AK'lerle kaçmasını yaralı ve AK ateşiyle kısıtılmış bir halde izlemişti. Nick sürünerek Dani'nin yanına gitmiş ve kan kaybından bayılana kadar ona sarılmıştı.

O geceki tek görevi onu korumaktı ve başarısız olmuştu.

Ama şimdi işler tersine dönmek üzereydi.

Sadece bir sorun vardı.

Langley'deki takım elbiseliler Dudaev'in bağlantısı olarak Bayan Bradshaw'u gösterdiklerinde açıkça bir hata yapmışlardı. Tamam, bu anlaşılabilir bir hataydı. Piçin son sevgilisi, köstebeği ve habercisi gibi davranan İtalyan bir gazeteciydi - ta ki onu öldürtene kadar. Analistler, Bayan Bradshaw'un yeni sanat galerisi hakkında kendisiyle röportaj yaptıktan sonra onunla çıkmaya başlaması üzerine onu işe aldığını düşünmüş olmalılar.

Hata ne kadar anlaşılabilir olsa da, Nick'in Holly Bradshaw'un tam olarak ne olduğunu keşfetmek için üç hafta harcadığı gerçeğini hiçbir şey değiştirmede.

Bir eğlence yazarı, zeki ama sığ bir sarışın, seksi, pahalı kıyafetleri ve arkadaşlarıyla iyi vakit geçirmeyi seven bir kadın. Tüm bunları Bauer'e anlatmış, onun hakkında topladığı her bilgiyi paylaşmıştı. Eğer Dudaev flaş belleği satmak üzereyse, Bradshaw'un bilgisi ya da katılımı olmadan anlaşma gerçekleşecekti.

Bauer onu başından savmıştı. "Onunla kal. Yemin ederim aradığım kişi o."

Bazı insanlar yanılmış olmaktan nefret eder.

Nick'in zamanı Dudaev'in izini sürerek ve gerçek bağlantının peşine düşerek ya da iç soruşturma ve kayıp ve ölü memurlarla ilgili söylentilerle gerçekleri ayırarak daha iyi harcanabilirdi.

Kimseye güvenme.

Kramer bu öğleden sonra onunla temasa geçmiş, yüz yüze konuşmaları için ısrar etmişti. Yarın Denver'dan geçecekti ve Nick'ten onunla öğle yemeğinde buluşmasını istemişti. Nick'in Kramer'in aklında ne olduğunu sormasına gerek yoktu. Bir polis memurunun görev başında öldürülmesi alışılmadık bir şey değildi ama Nick ve Kramer'in birlikte çalıştıkları tüm polis memurlarının

onları. Sonra Kramer görüşmeyi o üç kelimeyle bitirdi ve Nick'in hayal gücü devreye girdi.

"Kraliyet mavisi renginde, dört inç topuklu, ombreli kristal ayakkabılar."

Nick soğuk kahvesinden bir yudum daha aldı. Kulaklığında Bradshaw ve arkadaşı Kara McMillan hâlâ konuşuyorlardı.

"Onları seviyorum," dedi Bradshaw, "ama ayakkabı bütçem önümüzdeki on yıl için tükendi."

Nick bundan şüpheliydi. Bradshaw'un babası ABD Ordusu İstihbaratı'nda görev yapmış emekli bir tuğgeneraldi -analistlerin Dudaev'in onu seçtiğine inanmalarının bir başka nedeni de buydu- ve babası küçük kızı için güzel bir vakıf fonu oluşturmuştu.

"Bir çift Christian Louboutin'in fiyatı ne kadar?" McMillan sordu.

Nick, unuttuğu bir şey olduğundan çok, uyanık kalmasına yardımcı olması için McMillan'la ilgili temel bilgileri gözden geçirdi.

McMillan, Kara. 40. Gazeteci, yazar, Metro State Üniversitesi'nde gazetecilik eğitmeni. Colorado eyaleti vali yardımcısı Sheridan Reece'in eşi. Hayır

tutuklamalar. Şüpheli suç ilişkisi yok. Üç çocuğu var. Eskiden Denver Independent'ın I-Team olarak da bilinen araştırma ekibinde çalışmış. Bradshaw ile iş sayesinde tanışmış. Yakın kişisel arkadaş.

"Şey, nereden aldığınıza, indirimde olup olmadığına, hangi ayakkabıyı seçtiğinize bağlı - bu tür şeyler."

"Holly," dedi McMillan sert bir sesle. "Ne kadar?"

Bradshaw tereddüt etti. "Bunlar vardı sadece üzerinde üç bin."

Nick kahveden bir yudum daha almıştı ve neredeyse boğuluyordu.

Üç bin dolar mı? Lanet bir çift ayakkabı için mi? "Vay be!" McMillan güldü. "Reece beni boşardı." Aynen öyle!

"Sasha ile yarınki büyük randevunuz için mi aldınız?"

"Yeni elbisemle uyumlu bir şeye ihtiyacım vardı."

Nick gözlerini devirdi. Kadının dolabı ayakkabılarla doluydu. İhtiyacı olan son şey bir çift daha, özellikle de üç bin dolarlık bir çiftti.

McMillan, "Gazetede onun bir milyarder olduğunu okudum-gaz ve petrol parası," dedi.

Nick'in çenesi sıkıştı.

Dudaev servetini insan hayatları üzerine kurmuştu, Dani'ninki de dahil. Onu öldürmek onun için bir ticari işlem den başka bir şey değildi. Adını değiştirebilir, tasarımcı takımları giyebilir ve kendini saygın göstermek için bir düzine sanat galerisi açabilirdi ama hiçbir şey elindeki kanı temizleyemezdi.

"Geçen hafta bana verdiği safir kolyeyi görmelisin. Zincir aslında bir zincir değil. Bir elmas dizisi."

Nick, Bradshaw'un elbiseyi kolyeye uyması için aldığını başka bir konuşmadan -bu kez gazeteden bir başka arkadaşı Sophie Alton-Hunter'la- zaten biliyordu. Şimdi de elbiseye uygun ayakkabıları almıştı. Ve sonunda Nick, Holly Bradshaw gibi bir kadının Dudaev'de ne bulacağını anlamıştı.

Açgözlülüğün gözü kördü.

Onun gerçekte nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer dikkatli olmazsa, o kolyeyle onu boğabilirdi.

"Sophie söyledi. Senin hakkında ciddi gibi görünüyor. Sence bu o büyük gece olacak mı?" Nick

kaşlarını çattı.

McMillan bununla ne demek istedi?

"Bilemiyorum. Yani, yeterince yakışıklı."

"Yeterince iyi görünüyor musun?" McMillan güldü.

"Geçen yıl çıktığın bankacıdan çok daha yakışıklı. Nereliydi o?"

"Güney Afrika."

"Adı her neyse, o Suudi prensten de daha yakışıklı. Haber fotoğraflarında George Clooney'e çok benziyor. Elbette biraz saçları ağarmış ama bahse girerim tamamen işlevseldir."

Ah, evet. Bayan Bradshaw'ın aşk hayatı hakkında konuşuyorlardı. Tekrar.

Nick bir an için onun masasının üstündeki duvara iliştirdiği fotoğraflarına baktı. Erkeklerin neden onunla yatmak istediklerini anlayabiliyordu. Kız ateşliydi.

Tamam, inanılmaz ateşliydi. Platin sarısı saçlar. Narin, kalp şeklinde bir yüz. Büyük kahverengi gözler. Dolgun bir ağız ve öyle bir vücut ki.

Aklını onun vücudundan uzaklaştır.

Başınızı belaya sokacaksa güzelliğın ne faydası vardı? Güzel kadınları avlayan erkekler vardı ve Dudaev de onlardan biriydi.

"Evet, ama o... bilmiyorum... bencil biri. Muhtemelen onunla yataktayken okuyacak bir derginiz olmasını dilemenize neden olan türden bir adam. Bilirsin işte, iki dakika boyunca senin içine girdiğinde sana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi davranan türden."

McMillan şimdi gülüyordu.

Ama Bradshaw sözünü bitirmemişti. "Birçok erkek böyle umursamazdır. 'Beni boşaltmak için endişelenme bebeğim. Bütün gece boyunca sana oral seks yapmak istiyorum' diyen bir erkek yoktur."

Nick başını salladı. Gerçekten beklediği bu muydu?

Bir erkeğin bunu başarabilmesi için motorlu bir dili olması gerekir.

Bütün kadınlar seks hakkında böyle mi konuşurdu? Nick kız kardeşinin seks hayatıyla ilgili ayrıntıları arkadaşlarıyla paylaştığını ya da bu tür bir dil kullandığını hayal bile edemiyordu. Dindar bir Gürcü Ortodoks Hristiyan olan annesi, kız kardeşinin

Kızını ya da beş oğlundan birini bile bu şekilde konuşurken yakalamış olsaydı çok üzülürdü.

Nick'i rahatsız ettiğinden değil. Aslında bunu biraz seksi bulmuştu. Ama gördüğü ve yapmak zorunda kaldığı şeyler düşünüldüğünde, oral seks hakkında konuşmak oldukça uysal bir şeydi.

"Bütün erkekler bencil değildir."

Sen söyle McMillan.

"Hayır, sanırım değil. Ama birçoğu öyle. Sırf kadınlara yardım etmek için gazeteye tam sayfa ilan veresim geliyor.

"Sorun klitoris, aptal."

Nick bir kahkaha attı, sonra kendini tuttu.

Kendine gel, Andris.

#

Holly Bradshaw omzunun üzerinden oturma odasının duvarına baktı. "Bay Creeper televizyonda komik bir şeyler izliyor olmalı. Az önce güldüğünü duydum. Ben onu hiç duymam."

"Onunla hâlâ tanışmadın mı?" Kara esnemeye çalışarak sordu.

"Neredeyse bir aydır orada yaşıyor ve bir kez bile merhaba demek için gelmedi. İçeride kalıyor ve

perdeler çekili. Onu bir kez dışarıda görmüştüm. Çöpü dışarı çıkarıyordu ama üzerinde kapüşon vardı. Yüzünü göremedim."

Kara'nın sesi fısıltıya dönüştü. "Belki de o bir seri katildir."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Onu kim takar ki zaten? Senin yerinde olsaydım, yarın gece için çok heyecanlanırdım. Çok göz alıcı bir hayatın var. Çok kıskanıyorum."

Ama Holly bunun doğru olmadığını biliyordu. "Sen, Sophie ve diğerleri, ben tek başıma televizyon izlerken ya da kulüplere giderken siz her akşamı çocuklarınızla ve sizi seven erkeklerle geçiriyorsunuz. Bence şanslı olanlar sizlersiniz."

Holly'nin diğer arkadaşları gibi Kara da kendisine değer veren bir adamla mutlu bir evliliği vardı. Reece, Holly'nin tanıdığı en nazik, en terbiyeli ve en seksi adamlardan biriydi - bir politikacı olduğu düşünüldüğünde bu gerçekten garipti. Kara'ya onu sevdiğini kanıtlamak için elinden geleni ardına koymamıştı. Şimdi üç çocukları vardı ve Holly'ye mükemmel görünen bir hayat yaşıyorlardı.

Tüm arkadaşlarının artık evli ve çoğunun çocuk sahibi olması onun da hayatını değiştirmişti. Onlar yeni roller ve sorumluluklar üstlenirken o, onlarla birlikte şehirde çok daha az zaman geçiriyor ve çok daha fazla yalnız kalıyordu. Her ne kadar heyecanı sevse ve şehrin gece hayatından keyif alsa da, bir yanı onların sahip olduğu şeyleri özlemeye başlamıştı

-Bir aile, bir kök duygusu, birine ait olmanın kesinliği. Can sıkıntısından daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da yalnızlıktı.

Ama Kara ona inanmış gibi görünmüyordu. "Benimle yer değiştirmek isteyeceğini mi söylüyorsun?"

"Ve Reece ile yatmak mı?" Holly kendi kendine gülümsedi, koltuğuna uzandı ve ayak parmaklarını oynattı.

"Kastettiğim bu değildi."

Ama soru, her ne niyetle sorulmuş olursa olsun, Holly'nin hayal gücünü harekete geçirmişti.

Reece koyu sarı saçları, mavi gözleri ve özel dikim takım elbiselerinin altında sakladığı kaslarıyla seksiydi. O takım elbiselerden birini teninden sıyrıp çıkarmak ne kadar eğlenceli olurdu.

Bir de Julian Darcangelo vardı, Tessa'nın kocası. Şehrin en iyi ahlak polisi ve eski bir FBI ajanıydı.

gizli çalışan bir adamdı. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları, yırtık pırtık vücutu ve çarpıcı yakışıklılığıyla tam bir seks adamıydı ve karısına deliler gibi aşıktı.

Sophie'nin kocası Marc Hunter ise altı yıl hapis yatmıştı ve Holly'nin sevdiği o belalı havaya sahipti. Eski bir Özel Kuvvetler keskin nişancısı olan Marc, aynı zamanda ailesine bağlıydı ve herhangi bir erkeğin olabileceğinden daha seksiydi.

Gabe Rossiter, Kat James'in kocası, bir kaya tırmanıcısının zayıf, kaslı yapısına ve gözü pek tavrına sahipti. Sevdiği kadın için neredeyse hayatını feda etmişti. Kat şanslı bir kadındı.

Eski bir deniz komandosu ve Onur Madalyası sahibi olan Zach McBride, Natalie'yi Meksikalı bir uyuşturucu kartelinin lideri tarafından öldürölmekten kurtarmıştı. Yağsız kasları ve kendine güveniyle, harekete geçmeye alışkın bir adamın sert bakışlarına sahipti.

Megan'ın kocası Nate West savaşta feci şekilde yanmış, yüzü ve vücudunun büyük bir kısmı deforme olmuştu. Yara izi olmayan kısmı son derece yakışıklıydı ve Holly'nin aklına "Save a Horse (Ride a Cowboy)" şarkısını getiren bir kovboy cazibesi vardı.

Javier Corbray, karısı Laura Nilsson'ı Pakistan'daki bir terörist kalesindeki esaretten kurtarmış ve SEAL olarak kariyerini feda etmişti. Seksi Porto Riko aksanı, hülyalı, karanlık gözleri ve ağzı-

"Kocam hakkında fantezi mi kuruyorsun?" Kara'nın suçlayıcı sesi Holly'yi hayalinden uyandırdı.

"Hayır, tabii ki hayır. Pek sayılmaz. Tamam, biraz," diye itiraf etti Holly. "Sadece hanginizle yer değiştirmeyi daha çok istediğime karar veriyordum."

Bu sadece bir oyundu. Holly hiçbir zaman evli bir adamla flört etmemişti. Başka kadınların topraklarına göz dikmemişti. Ama bu hayal kuramayacağı anlamına gelmiyordu.

"Holly!" Kara güldü. "Öyle ifade ettiğim için özür dilerim. Tekrar deneyeyim."

Tessa, Holly karar verdi.

Tessa ile yer değiştirirdi. Julian'a her zaman gizli bir aşk beslemişti.

Ama Kara devam etti. "Eğer iyi erkeklerle tanışmak istiyorsan, belki de kulüplere gitmeyi bırakmalısın. Oradaki erkeklerin çoğu sadece takılacak birini arıyor."

Kara bunu ilk kez önermiyordu ama anlamamıştı.

Nasıl yapabildi?

Holly karşılık verdi. "Reece ile bir barda tanıştın."

Tamam, yani bir restorandı. Yine de Kara üç margarita içmişti, yani bir bar da olabilirdi.

"Sadece biri araya girdiği için," diye yanıtladı

Kara. Holly kendi kendine gülümsedi. Her şey çok kolay olmuştu.

"Bir kadın başka nerede erkeklerle tanışabilir? Eğer dışarı çıkmazsam, asla kimseyle tanışamam. Bay Doğru öylece gelip kapımı çalacak değil ya."

"Asla bilemezsin." Kara konuyu değiştirdi. "Hey, Tom'un Budizm'e geçtiğini duydun mu?"

Holly dik oturdu. "Tom mu? Tanıdığım Tom Trent mi? Gününü herkese bağırarak geçiren mi? Budizm'e mi geçiyor?"

"Annem de öyle diyor." Kara'nın annesi Lily, Tom'la birlikte yaşıyordu.

"O bilirdi. Ama Tom bir Budist mi? O ve Dalai Lama'nın pek çok ortak noktası var, mesela..."

hiçbir şey."

Tom, Denver Independent'ın genel yayın yönetmeniydi ve burada gazetecilik dehası kadar öfkesi de bir efsaneydi. Bir eğlence yazarı olarak Holly, I-Takımı'ndaki arkadaşları gibi doğrudan onun altında çalışmıyordu. Eğlence editörü Beth Dailey onun patronuydu. Beth asla bağırılmaz, insanları aşağılamazdı ve Holly'nin ayakkabılarını takdir ederdi.

"Bence bu mükemmel," dedi Kara. "Meditasyon yapması gereken biri varsa o da Tom'dur. Tanrım, saat gece yarısını geçti. Yatağa gitmem gerek ve yarın gece için dinlenmiş olmak istiyorsan senin de öyle."

İkili iyi geceler diledi ve görüşmeyi sonlandırdı.

Holly koltuktan kalktı ve gece rutinini uyguladı; soyundu, dişlerini fırçaladı, yüzünü yıkadı ve nemlendirdi, içini bir sıkıntı kapladı. Çıplak halde şifonyerine doğru yürüdü ve yeni Louboutin'lerini kırmızı ipek çantasından dikkatlice çıkardı, kristallerin ışıldaması için ışıktaki hareket ettirdi.

Sasha Dudayev ile bir dakika daha geçirmek istemiyordu ama çoktan kabul etmişti ve ayakkabıları vardı...

Sadece bir randevu daha ve hepsi bu kadar.

Ayakkabılarını dikkatlice çantasına geri koydu, ışığını söndürdü ve yumuşak pamuklu çarşaflarının arasına girdi.

#

Nick yere düştü, acıdan nefesi kesilmişti. Yere baktı ve kurşunun sağ tarafını delip geçtiğini gördü. Kan kaybını durdurmak için elini yaraya bastırdı.

Sol omzunun üzerinden baktı ve Dani'yi gördü. Bir forkliftin arkasında yerde yatıyordu, bakışları onun üzerindeydi, gözleri kocaman açılmıştı.

Güvendeydi.

Tanrı'ya şükür!

Dizlerinin üzerine çöktü, belli ki ona doğru koşmak üzereydi. Nick onu uyarmak için başını salladı. "Orada kal!"

Ama onların saldırganlar vardı zaten
benekli onu ve tekrar ateş açtı.

Rat-at-at-at-at!

AK mermileri forklifte çarparak çılgınca sekti.

Dani tekrar kendini düz hissetti, gözlerinde panik vardı.

Sonra Dudaev belirdi, bir hayalet gibi deponun ortasından aşığıya doğru süzüldü.

Piç Dani'ye doğru yürüdü.

"Hayır!" Nick bağırdı.

Dudaev ona doğru baktı, tekrar Dani'ye baktı ve bir şeyler söyledi. Sonra ceketinin içindeki omuz kılıfından bir Makarov çıkardı.

"Dani! Hayır!" Nick ona ulaşmak için mücadele etti, yukarıdan kurşunlar yağıyordu, acı ve kan kaybı hareket etmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Çok geç kalmıştı.

Tanrım, hayır!

"Dani!"

Bam! Bam! Bam! Bam!

Nick soluk soluğa uyandı, alnında boncuk boncuk ter vardı, bir elini böğrüne bastırmıştı. Kan yoktu, acı sadece bir anıydı.

Etrafındaki oda sessizdi.

Başka bir kabus.

Ayağa kalktı, banyoya yürüdü, yüzüne soğuk su çarptı, dehşet duygusu yavaş yavaş azaldı, keder

onun yeri.

Dani.

Ne zaman böyle bir şey yaşasa, onu yeniden kaybetmiş gibi oluyordu; acı, cesedini tutarak yattığı zamanki kadar gerçek ve yeniydi, cansız gözleri ona bakıyordu, kanı ve kendi kanı o depo zemininde birbirine karışıyordu.

Tanrım, o olmasını ne kadar isterdi.

Onun yerine Dudaev'in onu öldürmesini ne kadar isterdi.

#

"Daha fazla bacak mesafesi olduğunu söylüyorlar ama bu saçmalık. Ben 1.80 boyundayım. Ekonomide bacak mesafesi bulamazsın."

Nick başını salladı, Tsingtao'dan bir yudum aldı, tek parmağıyla Nick'in telefonundaki Notlar uygulamasına bir mesaj yazarken bakışları Kramer'deydi. Nick Kramer'i en başından beri tanıyordu. Nick Teşkilat'a katıldığında Bauer'in altında çalışıyordu ve Nick'i kanatları altına almış, akıl hocası gibi davranmış, ona ipleri göstermişti.

Kramer Nick'e her zaman yıkılmaz biri gibi görünmüştü ama bugün daha yaşlı ve solgun görünüyordu,

yıpranmıştı. Gözlerinin altında kalın torbalar ve çenesinde birkaç günlük bıyıklar vardı. Saçları artık kahverengiden çok griydi ve sanki birkaç gündür taranmamış gibi görünüyordu. Üstelik Güney Kore'den yeni gelmişti. Ama bundan daha fazlası vardı.

Nick onu tanıdığından beri Kramer ilk kez sarsılmış, endişelenmiş görünüyordu.

Kramer, Nick'in okuyabilmesi için telefonu çevirdi.

Başımız büyük belada.

Nick mesajı okur okumaz sildi ve kendi mesajını yazdı.

Bir iç soruşturma. Kim? Neden?

"Ben altı-üç yaşındayım, dostum," dedi yüksek sesle.

"Koroya vaaz veriyorsun."

Tabağındaki kung pao bifteği soğumaya başlamıştı, yemek ve sohbet bir örtüden başka bir şey değildi.

Kramer kaşlarını çattı, telefonu aldı ve yazdı.

Daly, Carver, ikisi de öldü.

Kramer, "Uçuşun son üç saati boyunca orada oturup bacaklarımı baş üstü bölmesine saklayabilmeyi diledim," diye devam etti, sesinin tonu

Rahattı, Brooklyn aksanı Coloradalılar ve Kaliforniyalılarından oluşan bu kalabalıkta göze çarpıyordu.

"Ben de aynı fanteziyi kurmuştum." Nick kelimeleri sildi, kendi mesajını yazdı.

Duydum. Deşifre mi oldular?

Kramer omuz silkti, Nick'in mesajını sildi ve tekrar yazmaya başladı. "Eğer bir daha o paslı kovalarından birine binmek istiyorsam ya ücretlerini düşürmeleri ya da birkaç sıra koltuğu kaldırmaları gerekecek. Kendimi lanet olası bir sardalya gibi hissettim."

McGowen da öldü.

"Daha dört saatlik uçuş sürenin olması çok kötü, eski dostum." Nick'in ağzından çıkan sözcükler, zihninde hesap yaparken zihninde zar zor kaydediliyordu, içinde bir önsezi duygusu büyüyordu.

Cevabını yazdı.

Hepsi Batum operasyonunun bir parçasıydı. Ne haltlar dönüyor burada?

"Evet, bu kesinlikle çok kötü oldu." Kramer Nick'in gözlerinin içine baktı, son bir mesaj yazdıktan sonra birasını bitirdi ve ayağa kalktı.

Nick okuyabilmek için telefonu çevirdi.

Altınıza dikkat edin.

Bu muydu yani? Kramer onunla sadece arkasını kollamasını söylemek için mi görüşmüştü?

Nick'in tam da bunu yapmaya niyeti vardı elbette.

Mesajı sildi ve ayağa kalktı. "Havaalanına bırakmamı ister misin?"

Kramer masaya birkaç dolar attı. "Ben bir taksi çağırayım."

Kramer'in küçük Çin lokantasından ayrılışını izlerken Nick, Kramer'in bütün bunlar hakkında az önce anlattıklarından daha fazlasını bildiğinden emindi.

Telif Hakkı © 2015 Pamela Clare

Pamela Clare'in diğeri

kitapları Romantik Gerilim:

I-Takımı Serisi

Aşırı Maruziyet (Kitap 1)

Cennet Bekleyemez (Kitap 1.5)

Zor Kanıt (Kitap 2)

Yasadışı Temas (3. Kitap)

Çıplak Kenar (Kitap 4)

Kırılma Noktası (Kitap 5)

Skin Deep: Bir I-Team After Hours Novellası (Kitap 5.5)

İlk Vuruş: Çarpıcı Mesafe'nin Ön Baskısı (Kitap 5.9)

Çarpıcı Mesafe (6. Kitap)

Derin Ruh (Kitap 6.5)

Baştan Çıkarma Oyunu (7. Kitap) - Ekim 2015'te Çıkıyor!

Tarihi romantizm:

Kenleigh-Blakewell Aile Destanı

Sweet Release (Kitap 1)

Carnal Gift (Kitap 2)

Ateşe Binmek (3. Kitap)

MacKinnon'ın Rangers serisi

Teslimiyet (Kitap 1)

Evcilleşmemiş (Kitap 2)

Meydan Okuyan (Kitap 3)

Yazar Hakkında

Colorado'lu yazar Pamela Clare, yazarlık kariyerine köşe yazarı ve araştırmacı muhabir olarak başladı ve sonunda iki farklı gazetenin ilk kadın genel yayın yönetmeni oldu. Bu süreçte kendisi ve ekibi, Ulusal Kamu Hizmeti Gazetecilik Ödülü de dahil olmak üzere çok sayıda eyalet ve ulusal ödül kazandı. Clare, 2011 yılında yaptığı çalışmalar nedeniyle Keeper of the Flame Yaşam Boyu Başarı Ödülü'ne layık görüldü. İki oğlu olan bekar bir anne olarak, güzel Rocky Dağları'nın eteklerinde tarihi romantizm ve çağdaş romantik gerilim yazıyor. Web sitesini www.pamelacclare.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Twitter: @Pamela_Clare

[Pamela Clare Hayran Sayfası](#)

[Facebook'ta I-Takımı Hayran](#)

[Grubu Goodreads](#)